

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELL'S REBELS MC BOOK TWO

THEIR

SAINT

SERENA AKEROYD

ONLARIN AZİZİ

CEHENNEM ASİSİ MC BÖLÜM II

SERENA AKEROYD

Copyright © 2019 by Serena Akeroyd

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Amaryllis
2. Ama
3. Ama
4. Aziz
5. Anahtarlar
6. Mürekkep
7. Anahtarlar
8. Ama
9. Mürekkep
10. Mürekkep
11. Anahtarlar
12. Ama

Ayrıca Serena Akeroyd tarafından

YAZARIN NOTU

Cehennem Asileri'nin MC'sine hoş geldiniz.

Bu şarkılar bu hikâyenin oluşmasında önemli rol oynadı:

[When You're Gone - Avril Lavigne](#)

[Ho Hey - The Lumineers](#)

[Pray - Sam Smith](#)

[David Gray - Sail Away](#)

Ve en önemlisi...

[Lay Me Down - Sam Smith](#)

Sonuncusu beni her seferinde çok etkiliyor.

Diyaloglardaki/konuşmalardaki bazı dilbilgisi kurallarını biraz 'alışılmışın dışında' bulabilirsiniz. Lol. Bu kasıtlı. Bolca 'aint' vs. Bu motorcular

dilbilgisi asileridir. Ben kimim ki onlarla savaşıyım? ;)

'One-percenter' terimi bir tür kanun dışı MC'dir. Dışarıdaki kulüplerin diğer yüzde doksan dokuzunun aksine, bu MC'ler yasadışı eylemlere karışır ve bir 'binicilik' kulübü değildir. Şaka ve kıkırdama için değil, yaşam için oradadırlar.

Öldükleri güne kadar sıkı sürerler.

Ama'nın adamlarında olduğu gibi.

AMARYLLIS

HER ŞEY KÖTÜ KOKUYORDU.

Çok kötü.

Lawrence, Jamie ve benim ahıra gidip ölü bir kedi bulduğumuz zamanki gibiydi. Onu gördüğümde ağlamıştım, benim kedim olduğu için çok korkmuştum ve Jamie, Jezzy'nin simsiyah olduğunu ve beyaz çoraplarının olmadığını söylediğinde rahatlamış ama bir o kadar da üzülmüştüm.

Küçük bedeninin her yerinde sinekler ve bu yerde bile hala her şeye kusma isteği uyandıran bir sürü sürüngeşey vardı.

Ama burası böyle kokuyordu.

Sıcak ve kir, ölüm ve çürüme gibi.

Bir MC'de büyüdüm. Hayattaki bazı karanlık şeyleri biliyordum. Babalarım bisiklet sürüyordu ve annem duymadığımı düşündüğünde kendine Kraliçe Kaltak diyordu ve sınıfımdaki kızların ailelerine hiç benzemiyorlardı.

Onları değiştireceğimden değil.

Onları çok sevdim ve onları bir daha asla göremeyebilirim.

Asla.

Alt dudağım titredi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladı. Sıvı, gözlerimi örten kumaş tarafından yakalanmadan önce burnumun yanındaki ham deriyi yaktı.

Aaron'u uzun zamandır tanıyordum. Onunla pek konuşmamıştım ama motorcu veletler arasında her zaman popüler olmuştu.

Biliyordum. Sonra annesi onu alıp götürdü, babam Flame'in deyiimiyle 'gece vakti hırsız gibi' kaçtı ve onu bir daha görmedim.

Üç gün öncesine kadar.

Kötü bir rüya gördüğümü sanmışım. Uyandığımda başımda dikilen birini gördüm, annem ya da babam olmayan birini. Ama yüzünü görmüştüm ve onu anında tanımışım. Tam adını fısıldayacaktım ki, yumruğu birdenbire ortaya çıktı.

Acı burnumda patladı ve kan köpürüp düşerken, noktalar gözlerimin önünde parıldarken beynimde garip bir uğultu hissettim.

Bir sonraki bildiğim şey, bu odaya götürüldüğümü.

Karanlıktı, kirliydi ve Aaron beni korkutan şeyler söyleyip duruyordu.

İleri geri yürürken kendi kendine mırıldanıyordu. Yaptığı şeyin bu olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu. Hareketleri sarsıntılı, düzensizdi ve ayaklarının altındaki gıcırtilı döşeme tahtaları her hareket ettiğinde gıcırıyordu. Sanki anlamaya başladığım korkunç bir dil gibiydi.

"*Gillipollalar* kendilerini kral sanıyorlar. Ama değiller. Onlara

göstereceğim-" "-Onlara ödeteceğim. Bu *hijos de puta*-"

"-alçaklara yanlış Sanchez'e bulaştıkları gösterilmeli-"

Duymaktan delireceğimi düşünene kadar bunu tekrarlayıp durdu.

Babalarımın Aaron'un onlardan nefret etmesine neden olacak ne yaptıklarını bilmiyordum ama onları suçladığı bir şey için cezalandırıldığımı biliyordum.

Beni kızdırdı mı?

Evet. Öyle oldu. Yanlış bir şey yapmamışım. Ben iyi bir kızdım. Başımı asla belaya sokmamaya, kurallara her zaman uymaya çalıştım çünkü Ryan Baba benden bunu istemişti. Cennete gittiğinde, iyi bir kız olmamı fısıldamıştı çünkü annem öyle olmamı istiyordu. Ben de dinledim.

Hep dinledim.

Duymamam gereken şeylere bile.

Ama iyi bir kız olmama rağmen cezalandırılıyordum. *Bu adil değildi.* Ama hayat da adil değildi, değil mi? Babam Ryan ben küçükken ölmüştü ve annem bizi diğer babalarımın yaşadığı eve getirene kadar beni ve annemi yapayalnız bırakmıştı. Sonra annemin karnından hiç çıkmamış olan kız kardeşim de cennete gitmişti.

Cenneti sevmiyordum. Neden sevdiğim insanları benden almaya devam ettiğini anlamıyordum ama onunla yüz yüze geleceğime dair bir his vardı içimde,

Çünkü Aaron, Wolfe Baba'yla yaptığı telefon görüşmesinde ne söylemiş olursa olsun, yaşamama izin vermeyeceğini biliyordum.

Ellerim oturduğum sandalyeye bağlıydı, ayaklarım da öyle. Sürekli iğneleniyorlardı ve onları kıpırdatmaya çalıştığımda bileklerim ve ayak bileklerim ipe sürtünüyordu. Kan kokusunu alabiliyordum, ipin tenimi öpüşünün acısını hissedebiliyordum ve şimdi kaşınmaya başlamıştı.

Ama en kötüsü, açlıktan, uykusuzluktan, ağrıyan vücudumdan, kanayan bileklerimden ve ayak bileklerimden daha kötüsü, beni hiç bırakmamasıydı.

Hareket etmeme asla izin verme.

Şu anda bile, bir şey içmeme izin vermemesine rağmen, işemem gerekiyordu. Çok kötü. Çok, çok kötü. Ama tutmanın bir anlamı yoktu. Aslında yoktu. Bunu zaten birkaç kez yapmak zorunda kalmıştım ve çiş kokusu midemi bulandırıyor. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama istersem beni tekrar tokatlayacağını biliyordum, ama Tanrım, ihtiyacım vardı-

"Bebeğim, fazla uzun sürmez."

İçimdeki her şey o sesle gerildi. Uzun zamandır duymadığım bir ses.

Ryan Baba'yı duyabildiğim gerçeğini anladığımda kuruyan ağzım daha da kurudu.

Kafamın içinde.

Sesini duymak harikaydı, harikaydı ama çok korkmuştum çünkü onun cennette olduğunu biliyordum.

Ve onun sözleri.

Bu benim de oraya gideceğim anlamına mı geliyordu? Neye çok kalmadı?

Ona nasıl cevap vereceğimi, onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum, ama belki de bilmek önemli değildi, çünkü cevap verdi: *Hayır bebeğim. Beni görmeye gelmiyorsun. Henüz gelmiyorsun. Ve uzun bir süre de gelmeyeceksin. Sadece güçlü kal.*

Beni terk etme! Gitmek üzere olduğundan, beni tekrar terk edeceğinden emin bir şekilde ağladım.

Asla. Söz veriyorum.

Neden sadece şimdi benimle konuşuyorsun? Sana ulaşmak daha zordu.

Neden?

Bilmiyorum. Sesi üzgün geliyordu. Zaman mı?

Zaman mı? Bununla ne demek istedi?

Anlamıyordum ama anlamama da gerek yoktu. Sadece onun orada olduğunu bilmem gerekiyordu. Benimle olduğunu. Yalnız olmadığımı. Dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri yanımdaydı.

Seni seviyorum bebeğim. Çok iyiydin. Çok cesurdun. Çok güçlüydün. Babacığım?

Evet, tatlım.

İşemem lazım. Çok kötü.

Ne yapman gerekiyorsa yap, bebeğim. Sesi değişti, derinleşti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, Wolfe Baba'nın göz açıp kapayıncaya kadar eğlenmekten öfkelenmeye geçtiğini duymuştum. Asla bana ya da anneme değil, genellikle kardeşlerime.

Seamus'un kulüp binasının çatısına tırmanmaya karar verdiği zamanki gibi. Annem dışarı çıkıp onu görene ve dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayana kadar çok eğlenmişti. Flame Baba onu susturmuştu, hatta Wolfe Baba onun üzüntüsünü görüp Seamus'a olduğu yerde kalmasını, 'lanet olası bir santim bile kıpırdamamasını' haykırmıştı.

Babalarım çok küfür ederdi. Ben alışmıştım.

Mesanemin boşalmasına izin verdiğimde utanç içimi doldurdu. Acımişti. O kadar uzun süredir tutuyordum. Çok kötü yanıyordu ama tatlı bir rahatlama da vardı. Çok yanlış hissettirmişti. Küçüklüğümden beri altımı ıslatmamıştım ve bunu şimdi yapmak? Babam oradayken? Başımı eğdim, sadece nerede olduğumdan ve beni kimin yakaladığından değil, aynı zamanda üç yaşında bir çocuk gibi altımı ıslattığım için de tamamen perişan haldeydim.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiğim için gerildim.

Aaron o kadar uzun süren bir hareketsizliğe sahipti ki, bu beni ürkütüyordu. Belki de sesin olmadığı o uzun zaman dilimlerinde uyuyordu ama nefes alış verişinde hiçbir değişiklik duymuyordum. Dinlenmeye başladığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Çoğunlukla, hareketleriyle her yerdeydi ve döşeme tahtaları bana nerede olduğunu, yakın mı uzak mı olduğunu söylüyordu.

Şimdi mi?

Yaklaşmıştı.

İçimi dehşet kaplarken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Pis kaltak," diye uludu göz bağını çeneme kadar çekip bana bakarken.

"Az önce içine bastım!"

Ona bakarken ağzım titredi. Gözlerimin ağrımasının tek nedeni buranın çok karanlık olmasıydı, o kadar karanlıktı ki gözlerimin kapalı olmasıyla açık olması arasında neredeyse hiçbir fark yoktu.

Yumruğu tekrar geldiğinde, acıdan çığlık attım. Burnumu zaten iki kez incitmişti, ama bu sefer?

Çığlığım dehşetimin, şaşkınlığının ve ıstırabımın bir karışımıydı ve onu serbest bıraktığımda sanki bu kurtuluşumun tetikleyicisiydi.

Gözlerimden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken bile onu gördüm. Jamie'nin izlemeyi sevdiği o aptal çizgi filmlerden birindeki ninja gibi yuvarlanarak pencereden içeri girdi.

Bir saniye önce Ink yerde yuvarlanıyordu, ya sonra? O oradaydı. Döşeme tahtalarından neredeyse hiç gıcırtı gelmeden Aaron'ın arkasındaydı ve çok uzun zaman önce tanıdığım ama şimdi hiç tanımadığım çocuğun şakağına silah dayamıştı.

Bakışları benimkilere kaydı ve "Ama, gözlerini kapat ve dinleme" diye fısıldadı.

Gürültüden saklanmak için ellerimi kulaklarıma götüremedim ama gözlerimi kapatıp mırıldandım, ne yapmak üzere olduğunu biliyordum, biliyordum ama umursamıyordum.

Silahlar her yerdeydi. Onları yerleşkede yaptık. Yeterince büyüdüğümde Flame Baba bana bir tanesini nasıl kullanacağımı öğretecekti ve neler yapabileceklerini biliyordum. Jamie'nin babası Rodeo'nun geri döndüğünü görmüştüm, kolu bir kurşunun açtığı delikten kanlar içindeydi.

Patlamayı duyduğumda ne olduğunu anladım ve irkildim. Aaron inlemedi bile.

Hiç ses çıkarmadı.

Eller aniden çenemi kavradı. "Ama, gözlerini aç. Artık güvendesin."

Bakışlarını kendi bakışlarımla yakaladığımda derin bir nefes aldım. Etrafımdaki pis koku kendini belli etti ve yanaklarım utanç verici bir sıcaklıkla çiçek açtı, ama çoğunlukla sadece söylediği şey olmak istedim.

Güvenli.

"Ama!"

Babalarım!

Kafamı çevirdim ve tekmeledikleri kapıdan içeri dalan Alev ve Hançer babaları gördüm, Wolfe ve Axe babalar da hemen arkalarındaydı. Beni gördükleri anda donup kaldılar, sonra da

Ayaklarımın dibindeki buruşuk forma bakarken yüzleri öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Hançer Baba," diye inledim, beni buradan çıkarmasına ihtiyacım vardı. Her zaman bir bıçağı vardı. Bu yüzden ona bu isim verilmişti. "Lütfen!"

Çılgılığım üzerine gerildi, sonra dikkatini bana verdi.

Yakında evde olacaksın, bebeğim. Bana ihtiyacın olduğunda hep burada olacağım.

Ryan Baba zihnimden kaybolurken, Hançer Baba beni serbest bıraktı. Botları çişime sürtündüğünde ve parmakları kanlı, ıslak bileklerime değdiğinde, içim dondu.

"Sorun yok Ama," diye mırıldandı Mürekkep ve hiçbir şey olmasa bile ona minnettarlığımıyla dolu titrek bir gülümseme gönderdim.

Beni kurtarmıştı ve bunu asla unutmayacaktım. Yaşadığım sürece.

AMA

Bir insan nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?

Sık sık Aziz'e bakar ve bunun nasıl mümkün olduğunu merak ederdim. Yüzü Michelangelo'nun mermerde yeniden yaratamayacağı bir şeye benziyordu, ama yüz hatları bir şekilde aynı taştan yontulmuştu - çenesi sert ve kare şeklindeydi, ortasında küçük çukurlardan biri olan bir çeneye yol açıyordu.

Burnu sertti, Romalıydı ve sinirlendiğinde hafifçe dışarı fırlıyordu. Tabanı basıktı ve eğlendiğinde üst dudağının kıvrılmasına neden oluyordu.

Kahverengi gözleri öfkeyle parladığında gözleri ateşle yanan yarıklara dönüşebilirdi ama erimiş çikolatayı soğuk gösterecek kadar da sıcaktı.

Saçları siyahtı. Kömür karası. Bazen yaşlandığında nasıl görüneceğini merak ederdim. Tuz ve biber mi olacaktı? O siyahın yerini saf bir gümüş alır mıydı? Bilmiyordum ve bunu öğrenebilmek için hâlâ hayatımda olmasını umuyordum. O yirmi dört yaşındaydı, ben ise on sekiz. Şu an ile onun griye döneceği nokta arasında uzun bir zaman vardı ama doğam gereği hayalperesttim. Son sınıftaki Lora-Beth gibi bazıları bana aptal diyebilirdi ama öyle değildim. Sadece olayları diğerlerinden biraz daha farklı görüyordum.

Belki de bu yüzden kendimi sık sık büyük resmi değil de küçük ayrıntıları incelerken buluyordum.

Muhtemelen çok az insan Aziz'e yakışıklı derdi. Ama ben onun güzel olduğunu düşünüyordum. Her bir özelliği Tanrı'nın bir lütfuydu ve yine de bir araya getirildiğinde çoğu insanın ne gördüğünü biliyordum: bir yırtıcı.

Yine de buna aldırmadım. Hayatım boyunca yırtıcı hayvanların etrafında olmuştum ve benim gibi biri onların avı olsa bile, ben onların koruduğu bir yaratıktım. Güvende tutmak için hayatlarını ortaya koyabilecekleri bir yaratık.

Bir MC Başkanının, Başkan Yardımcısının, İcra Memurunun ve Haznedarının tek kızı olduğunuzda olan buydu. Evet. Dört babam vardı, ben küçükken ölen babamı da sayarsak beş. Biyolojik olarak değil ama bu hiç önemli değildi. Tıpkı iki erkek kardeşim Matty ve Seamus'un Flame'in oğulları olduğunun hiç fark edilmediği gibi - ipucu şok edici kızıl saçlarındaydı.

Ailemde önemli olan babalık değildi. Hiç olmadı, olmayacak da. Annem pantolonunun içinde tutamadığı ve etrafta koşuşturan bebek babaları olduğu için değil, hepsi bir arada olduğu için.

Hep birlikte.

Aralarındaki ilişki beni her zaman büyülemişti ve okulda bu konuda dalga geçilmeme rağmen -biraz da acınası bir şekilde- bunu hep bir kenara itebilmişim çünkü daha önce böyle bir dinamik görmemişim.

Hem kız hem de erkek arkadaşlarım tek ebeveynli ailelerden geliyordu, boşanmış evlilikler ve acı pişmanlıklar geçmişlerini kirletiyordu.

Ben mi?

Ben sevgiyle yoğruldu ve sevgiyle büyüdüm.

Bunun işe yaraması ne garip. Etrafımızdaki en iyi aileye sahipken, Refah'ın bizi kontrol etmek, kulüp binasında her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için birçok kez etrafımızda olması.

"Bakıyorsun."

Dudaklarım kıvrıldı. "Öyle olmam gerekiyor. Olmazsam seni nasıl çizebilirim?"

Saint içini çekti ve ön kolunu gözlerine bastırdı. O kahverengi gözlerin öfke ve tutkuyla dolu olduğunu görmüştüm. Bana her ikisini de göstermesini, bana olan ihtiyacıyla beni yakmasını istiyordum. Öfke ya da ihtiyaç, ikisini de kabul ederdim.

Solunda duran ve elindeki anahtarlığı şingırdatan Keys, "Acele et Ama," diye homurdandı.

Burnum kırıştı. "Büyüklüğü aceleye getiremezsin."

"Yapamaz mıyız? Bu gece bir koşuya çıkmamız gerekiyor. Bu ay içinde bitirecek misin?" diye alay etti ve gülmeme rağmen içimde bir yerlerde sakladım

Tedirginliğim.

Koşulardan nefret ederdim.

Burada yaşadığım sürece, Cehennem Asileri MC'si eyalet sınırlarını aşarak silah ve sigara kaçakçılığı yapıyordu. Her seferinde, bir MC kardeşinin eve dönmemesi ya da dönse bile ceset torbasında dönmesi riski vardı.

Şimdi Keys bir adaydı, biz liseden mezun olmadan hemen önce kabul edilmişti, bu yüzden gezintiye çıkması gerekiyordu.

Tabii ki bayıldı.

Saatlerce bisikletinin arkasında olmak için bir bahaneydi. Ama ben? Hep bir daha geri gelmeyeceklerinden korktum.

Babalarım dışında en sevdiğim iki adam bu geceki koşuya gidiyordu. Burada onlarsız olma düşüncesi midemi bulandırmaya yetiyordu ama son zamanlarda iyi gittiğime inanıyorlardı ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Benim için endişelenmelerini istemedim. Endişelenirlerse belki konsantrasyonlarını kaybedebilirlerdi ve bu da onları öldürebilirdi.

Kaçak malları Amerika'ya taşımak için çok fazla benzin kullanılması dışında -karbon ayak izlerinin MC için bir önemi yoktu- kaçış sırasında neler olduğunu bilmiyordum ama bana geri dönene kadar tehlikede olduklarını biliyordum.

Odaklanmam gereken şey buydu, onların dönüşü.

Nefesimi bırakarak Keys'i çizmeye başladım. Her iki çocuk da ömür boyu bu işin içinde olacak kardeşlerin oğullarıydı. Ölene kadar.

Lawrence, nam-ı diğer Saint, MC'nin Yol Kaptanı Wheels'in oğluydu. Hem organizasyondan hem de güvenlikten sorumluydu. Wheels, Saint'i bir gün onun yerini alması için eğitiyordu ki bu ihtimal beni oldukça korkutuyordu.

Keys Rodeo'nun adamıydı - Silah Başçavuşu şu anda yedi yıllık cezasının dördüncü yılını çekiyordu ama önümüzdeki iki ay içinde şartlı tahliye edilecekti. Jamie çok heyecanlıydı ve onu suçlayamazdım, Rodeo'yu en az Keys kadar özlemiştim.

Her iki erkekle birlikte büyüdüm, onların sivilceli gençlerden yakışıklı erkeklere dönüştüğünü gördüm ve yine de bir şekilde beni bir kız olarak gördüler.

İkisini de istediğimi biliyordum. Ne de olsa annemin kızıydım ve kendim için sahip olmak istediğim, kendimi güvende hissetmek için *ihtiyaç duyduğum* türden bir ilişki içinde yetiştirilmişim, ancak her iki adam da inatla olayları benim yolumdan görmeyi reddediyordu.

Sadece onlar değildi.

Mürekkep de bir o kadar kötüydü.

Kulübün sekreteriydi ve MC'nin sahip olduğu dövme salonunu yönetiyordu.

Üçünü de aşkın ne olduğunu bile bilmediğim zamanlardan beri seviyordum. Benim için bu üçü cesur ve sadık olan her şeyin simgesiydi.

Onlarla daha fazla birlikte olma fantezisi kurmam şaşırtıcı mıydı? Şahsen, bu kadar iyi üç erkeklik örneğinin etrafında olmanın çok normal bir tepki olduğunu düşündüm. Eğer beni azdırıp rahatsız etmezlerse, kendimi gerçekten umudun ötesinde görürdüm - işte bu kadar lezzetliydim.

Dilini şaklattığında Keys düşüncelerimi böldü. "Beni çizmeyeceğini söylemiştin."

Dirseğine yaslanıp defterime baktığını görünce onu yakaladım ve göğsüme çektim. "Dikizlemek yok," diye homurdandım. "Kuralları biliyorsun."

"Evet, sen de öyle. Gizlice çizim yapmamanız gerekiyor."

Onu en son çizdiğim zamanı hatırlatan azarlaması karşısında dudaklarım kıvrıldı ve yanımda getirdiğim su bardağına uzandım. "Benim hatam değildi."

"Onu çizmek zorunda değildin!" diye karşılık verdi, Saint'e kaçamak bir bakış attıktan sonra Saint'in gökyüzüne bakıp sırtıttığını görünce bana ters ters baktı, bizi dinlerken gözleri kapalıydı.

"Oradaydı! Ne yapmam gerekiyordu?"

"Tanrı aşkına, Saint, bana bu konuda destek ol yoksa bir dahaki sefere o pedin üzerinde senin sığınacak."

Kıs kıs güldüm. "Bu senin hatan," diye tekrarladım. "Ereksiyon olmamalıydın."

Gözlerini bana dikti. "Bakmamalıydın."

Her iki adam da kot pantolonları ve kesik pantolonlarıyla yaşıyordu ama kulüp binasının arazisinde bir göl vardı ve havalar ısındığında sık sık oraya giderdik. Geçen hafta, bol bir sörf şortu giymişti ve ben de tesadüfen bel bandının üzerinden görünen ucunu görmüştüm.

Bunu nasıl çizmeyebilirdim ki?

Özellikle de yalamak istediğim karın kaslarına ön sperm sızdırırken.

O gece ben de bunun hayalini kurmuştum.

Ama hiç kuşkusuz tatlı fahişelerden birini izliyordu. Kahretsin, tek parçamla, bazı kulüp fahişeleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildim ve hayır,

Bazen gerçekten öyle olmak istesem de bu benim kabalığım değildi. Özellikle de her iki erkeğimin de V-kartlarını tatlılara kaptırdıklarını bildiğimden beri. Kulüp fahişesi, kulüp evinde ücretsiz yaşayan ve yaşam masraflarını sırtından ödeyen bir kadının unvanıydı.

Yine de onu çizmiştım, uzanmıştı, yüzünde o zamanki ve şimdiki güneş vardı ve tek gözlü yılan bana aç gözlerle bakıyordu.

Vücudumun diğer kısımları gibi ağzım da bu düşünceyle ıslandı. "İşte bu yüzden kot pantolonumu hiç çıkarmıyorum," diye gürledi Saint esnmeden önce.

"Bu şekilde asla hazırlıksız yakalanamazsınız. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Keys, bizi çizmeye kafayı takmış. Hazırlıksız yakalanmanın mazereti yok. Ama'nın söz konusu olduğu yerde herkes kendi başının çaresine bakar."

Keys'in sızlanmak istediğini biliyordum, bu yüzden ona sııttım ve mırııldandım, "Merak etme Jamie, eğer istemezsen bir daha oraya bakmayacağım."

Gözleri kısıldı. "Bana Jamie deme." "Tüh, dil sürçmesi."

Homurdandı ve ben de onu çizerken karalama defterime bakıp sııttım, öfkeli yüz hatları ve her şeyiyle.

Kendi deyimiyle bir it olsa da Aziz kadar güzeldi. Mavi gözleri, zeytin rengi teni ve ne kahverengi ne de sarı, ikisinin arasında bir yerde olan saçları vardı. Annesi Meksikalıydı ve ölmeden önce Rodeo'nun yaşlı kadınıydı.

Rodeo bu yüzden hapisteydi.

Luisa'yı kaybettiğinde delirmişti. Ona yanlış teşhis koyan doktoru dövmüşü ve ağır saldırı suçundan hapis yatıyordu.

Bu anıyı hatırlayınca dilimi ısırđım ve az önce onunla alay ediyor olmama rağmen uzanıp elimi yanağına bastırdım. Benim yaşımdaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Sakalları uzamıştı ve parmaklarımı annesinin Meksika mirasını yansıtan altın ipek teninde gezdirirken kirli sakalları elime sürtünüyordu.

"Üzgünüm Keys," diye fısıldadım ve annesini ve babasını bir çırpıda kaybettiği o korkunç zamanı düşünmeseydim gülerdim.

Özrüm karşısında rahatlamak yerine gözlerini kısarak bana baktı.

"Ha?" Birbirimize takılırdık. Hem de çok. Bu yüzden bana neden güvenmediğini anladım.

Ama samimi olduğum için içimi çektim ve eğilerek alnına bir öpücük kondurdum. "Alay ettiğim için özür dilerim."

Geri çekilmedi, masum ve iffetli öpücüğüm karşısında donup kalmadı ya da erimedi ama şüphesi azaldı ve bana bakarken kendini desteklemek için kullandığı iki dirseğinin üzerine düştü.

"Bundan emin misin?"

Omuz silktim, konuşmanın beni buraya ne için getirdiklerine döndüğünün farkındaydım. Resim yaparken her zaman daha iyi düşünürdüm.

"Bu büyük bir mesele, Ama," diye homurdandı Saint, kolunu indirip başını eğerek bana bakarken gözleri kararmıştı.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Rhode Island Tasarım Okulu'na ücretsiz giriş hakkı, burun kıvrılacak bir şey değil."

Ona kaşlarımı çattım. "Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?" "Geri çevirmek büyük bir olay."

Öyleydi.

Destansı bir şeydi, özellikle de istediğim her şey olduğu için ama çok büyük bir şeydi, panik atak geçirmeden bir sonraki kasaba olan Jonsson'dan öteye gidemiyordum.

Rhode Island

mı? Ha.

Sanki.

"Neden gidemeyeceğimi biliyorsun," diye mırıldandım, bakışlarım bir kez daha eskiz defterindeydi.

İç çekti. "Kanatlarını açmalısın Ama."

"Neden?" Başımı yana eğerek karşı çıktım. "Kasabadaki çoğu insan yeterince yayılmış olduğumu düşünüyor."

Homurdandı. "Siktir et o insanları."

Keys tükürdü, "Evet. Siktir et onları."

Dudaklarım kıpırdadı ama bir şey söylemedim. MC'de büyümekle ilgili bir sorun mu? İnsanlar benim bir sürtük olduğumu düşünüyor gibiydi. Özenle yetiştirildiğimin farkında değillerdi. Bir rahibe muhtemelen benden daha fazla hareket görmüştü.

Elbette, olanları biliyordum. Hatta yıllar içinde birkaç parça görmüştüm. Ama önemli bir şey değildi. Görmek istediğim hiçbir şey yoktu ve eğer görseydim, babamlar bir şekilde bunu biliyordu ve MC hayatından 'saf' ve 'lekesiz' kalmamı sağlamak için üzerime çullandılar.

Annemin bu şekilde yetiştirilmediğini biliyordum ve bu konuda biraz kıskançlık duyuyordum. Bana yaptığı tüm iyilikler için. Annem tam olarak

Babalarımın kullandığı gerekçeler. Pek normal sayılmazdı. Yani, onu seviyordum, onlar da seviyordu. Onun için adam öldürürlerdi ve muhtemelen öldürmüşlerdi de, ama o bir çuval cevizden daha deliydi.

Maisy Louis'in bana sürtük dediği zaman mı?

Annem zorbalık hakkında konuşmak için müdüre gitmemişti. Hayır, Maisy'yi bir süre takip etmiş, fotoğraflarını çekmiş ve bunları bir mektupla Maisy'nin ailesine göndererek kızlarını 'sürtük' olmanın gerçekte ne anlama geldiği konusunda daha iyi eğitmeleri gerektiğini bildirmişti.

Bu, helikopter annemin motorcu prenses olarak okulumda terör estirme yöntemlerinden sadece biriydi. Sahip olduğum tek arkadaşların MC'de olması muhtemelen şaşırtıcı değildi. Diğer herkes Lucie 'Lucifer' Steeler ile ters düşmekten çok korkuyordu.

Bir omuz attım. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil. Keşke Aaron'u vuracak yaşta olsaydım," diye homurdandı Saint, sonunda dik bir şekilde oturur pozisyona geçerek bana mı yoksa genel olarak hayata mı, hangisi olduğundan emin değildim.

"Bana bir faydası olmazdı. Mürekkep onu iyi yakaladı ve ben hala kabuslar görüyorum."

Bırakın şehirden ayrılmayı, bir günlük iş için bile evden çıkamıyordu ve korkudan ölmek istemiyordu.

Hâlâ kulüp binasının yakınında, yatağımın *altında* yerde uyumak zorundaydım ve o zaman bile kâbuslar görüyordum ama bu yerden uzakta olmanın getirdiği kâbuslardan daha iyiydi.

Aaron'ın yüzünü son bir kez daha görmeden gözlerimi kapatamazdım.

Bunlar hayatımın sınavlarıydı ama her şey değildi.

Neşe de vardı. Hem de bolca. Aziz, Anahtar ve Mürekkep şeklinde geliyordu. Beni dışlamayı bıraktığında yani.

"Mürekkep Aaron'ı yakaladı. Beni de kurtardı." Bu babalarımı çok kızdırmıştı çünkü onlar benim kurtarıcım olmak istemişlerdi ama bunun yerine Ink olmuştu. "Ölmüş olması, şu anda da en az o zamanki kadar korktuğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

Yatağınızdan, ailenizin burnunun dibinden, çoğu askerlik yapmış ya da bir dönem silahlı kuvvetlerde bulunmuş MC kardeşler tarafından yönetilen bir yerleşkenin güvenliğinden alınabileceğinizi bilmek insanı dehşete düşürmeye yetiyordu.

Ya da terapistim beni böyle temin etmişti.

Yıllar boyunca binlerce kez.

"Sana engel olmasından nefret ediyorum, Ama," diye homurdandı Saint, bana bakarken -gerçekten bana bakarken- sözlerinden samimiyet a k ı y o r d u .

İlk defa, sanki başka biriymişim gibiydi. Sadece arkadaşı değil. Sadece Prez'in kızı değil.

Ne gördüğünden emin değildim ve ses tonu merhamet dolu olsa da gözlerindeki şey bu değildi.

"O kadar da kötü değil," diye cevap verdim usulca. "Evden uzakta geçireceğim dört yıl muhtemelen babalarımı öldürürdü."

Keys yine gökyüzüne bakarak "Biz de," diye homurdandı. "Neden?" diye sordum. Kalbim heyecanla çarparak sordum.

İç çekti. "Boş ver."

Ve daha fazlasını isteyemeyecek kadar korkak olduğum için kendimden nefret ettim, beni neden özlediğini açıklamasını istedim. Dün gece izledikleri aptal bir maçtan bahsetmeye başladıklarında, sohbetin akışını kaybettiğimi anladım ve çizimime geri döndüm.

Çok değildi ama bir şeydi.

Mürekkep

Ortak salondan çıkıp uzaktaki tepelere baktığımda üçünü gördüm.

Mükemmel bir resim.

Hepsi bir çember oluşturmuş, Amaryllis elinde kalemi, kucığında defteri tutarken Saint ve Keys arkalarına yaslanmış, o çizerken güneşleniyorlardı.

Bana en sevdiğim tablolardan birini hatırlattı. Manet'nin *Le Déjeuner sur l'herbe* tablosu. Evet, bir motorcu için garip bir seçim olduğuna biliyordum, ama lanet olsun, klişeleşemezdim. Tablo, tembel bir pikniği ve yanlarında çıplak bir kadınla arkalarına yaslanmış iki adamı tasvir ediyordu.

Elbette Ama çıplak değildi. Eğer öyle olsaydı, Wolfe ya da babalarından biri hiç şüphesiz Saint ve Keys'i küçük parçalara ayırırdı.

Sahnenin duygusallığı, rahatlığı ve huzuru beni oraya gidip katılmaya özendirdi.

Ama artık 18 yaşında değildim.

Lanet olsun, otuz bile değildim.

Otuz yedi yaşındaydım. Bahçede uzanmak için çok yaşlıydım. *Benim çocuklarım olabilecek* kadar genç olan çocuklarla takılmak için çok yaşlıydım. Saint hariç hepsi. O yirmi dört yaşındaydı.

Peki, tüm bunları göz önünde bulundurarak, neden orada olmak istedim? Neden olmak istediğim tek yer orasıydı?

Midem arzuyla çalkalandı ve dışarıda olmak için büyük bir özlem duydum. Alnımı cama bastırarak kadar sert vurdu bana. İçimi çekerken sıcaklıkla bulanıklaşmadan önce soğukluğu ısınmış tenimi ısırdı.

"Neyin var senin?"

Başımı camın üzerinde salladım. "Hiçbir şey." Dagger homurdandı. "Siktir git."

"Siktirip gidecek bir yer yok," dedim asık suratla, sonra derin bir nefes alarak, "İçeri girdiğini duydum," diye sordum.

Dagger homurdandı. "Gitmeyeceğini de duydun mu?" Ağzım buruştu. "Hayır. Ama gitmeyeceğini biliyordum."

"Tam burs. O kadar ileri gitmesi beni mutlu etmezdi Ink, ama lanet olsun. Tüm bu yetenek? Bir yerlere kanalize edilmeli. Onun yerine, o piç yüzünden boşa gidecek."

Babaların günahlarının oğullara ya da bu durumda kızlara yüklenmesi gibi bir alışkanlık vardı.

MC'nin İnfazcısı Flame, Ama beş yaşlarındayken bir kartel askerini öldürmüştü. Şerefsizin kafayı yemiş oğlu, mankafa babasının intikamını kızı kaçırıp babasının günahlarının bedelini ona ödeterek almaya karar vermişti.

Eski Ahit'ten kalma bir şaka gibiydi, ama o zamanlar bizim dünyamız böyleydi. Düzenli olarak intikam ve kan davalarıyla uğraşırdık. Bir MC'nin hayatı çiçekler ve dantellerden ibaret değildi, kan ve gözyaşındı.

Ama için mi?

Birincisini dilerdim ama ona ikincisi verildi.

Aaron Sanchez'i tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm. Göz açıp kapayınca kadar.

Ama'nın panik atak geçirdiğini biliyordum. Anksiyeteden muzdaripti, kabus görmeden tam bir gece bile zor uyuyordu ve her seferinde beni

Keşke o piçle daha fazla zamanım olsaydı. Ona bedelini ödetmek, acı çektmek için daha fazla zaman.

Dagger'ın eli omzuma indi ve sıktı. "Onu önemseydiğini biliyorum, dostum."

Ona bir bakış attım. "Tabii ki biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini kısarak bana saçmaladığımı söylediğini anladım.

Çenemi ovuşturarak, "Bu konuda hiçbir şey yapmayacağım," diye mırıldandım. "Neden olmasın. Belki kabusları ortadan kaldırırsın."

Bundan şüpheliydim. Ama yine de Dagger, Ama'nın bazı geceler gizlice odama girdiğini, yanımdaki yatağa tırmandığını ve bana gerçek hayattaki bir oyuncak ayıymışım gibi sarıldığını bilmiyordu.

Bu yeni bir gelişme değildi elbette. On yedi yaşından beri bunu yapmaya başlamıştı ve ilk seferinde benimle birlikte yorganın altına girdiğinde neredeyse onu vuruyordum. Şimdi ne oldu? Bu sadece kimi ne zaman becereceğimi kısıtlıyordu, çünkü onun yatakta benimle birlikte tatlı bir popo görmesini isteyeceğim son şeydi.

Benimle olsa da olmasa da kabuslar görüyordu ama bunu babasına söyleyecek değildim, değil mi?

"Ben çok yaşıyım, dostum."

"Belki." "Bu benim fikrim değil" diye mırıldanırken sesi alçaldı. "Değil mi?" Ona kaşlarımı çattım. "O zaman kimin fikri?"

"Lucie'nin."

İrkildim. Anne ayı yavrusuna karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor muydu? Hay sikeyim. Beni hadım etmeye çalışmamış olması bir mucizeydi.

Tepkimi gören Dagger homurdandı ve eli omzumu sıktı, ama bu sefer acı verecek kadar sıkılmıştı. "Sadece ona zarar verme."

Ama yeterince incinmişti. Ondan uzak durmamın nedeni kendi kıcıımı kurtarmak değildi.

İyi değildim.

Hiç olmadı, muhtemelen hiç olmayacak.

Aslında, hayatımda yaptığım tek iyi şey onun etrafında dönüyordu ve bu son otuz yedi yıl hakkında ne söylüyordu, emin değildim.

Elimi yüzüme sürerek çocuklarla birlikte ona baktım ve içimde kıskançlık duygularının kabardığını hissettim.

Her zaman o ikisiyle birlikteydi. Her zaman. Ve eğer onun gözlerinde bana karşı bir arzu gördüysem, bunu Keys'e baktığında da gördüğümü biliyordum.

Aziz de.

"Sanırım onları istiyor," diye mırıldandım, bu fikri ona attım ve cüretim yüzünden derimi yüzmeyeceğini umdum.

Tüm babaları Ama'ya karşı korumacıydı. Geçmişini düşününce onları suçlayamazdım. Ama özellikle Flame, korumacılığı bir üst seviyeye taşıdı.

Bir partide ona zorla sahip olmaya çalışan o çocuğa ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum... hayatının geri kalanında, bükülmüş bir horozla işeyecekti, bu kesindi.

"Muhtemelen. Bizimki gibi bir ailede bu olasılığa açık olmadan yetişemezsiniz."

Gözlerim büyüdü. "Kızmaz mıydın?"

"Ben mi? Hayır. Flame?" Dagger'ın sırtışı dişlekti. "Muhtemelen. Ama senden hoşlanıyor. Saint ve Keys'i de seviyor. Eminim onu mutlu edersen sana karşı daha yumuşak davranacaktır."

Gözlerim irileşti çünkü ben çok az insandan korkardım ama Flame neredeyse belgelenebilirdi ve yaşlandıkça daha iyiye gitmediği de kesindi. "Bu güven verici." Onun homurdanması üzerine, "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum," diye homurdandım.

"Açıkçası ben de, ama bugün bize gelip burstan, bursu geri çevirmesinden bahsettiğinde?" Keskin bir nefes çekti. "Bir şeyler değişmeli dostum ve bunun onun akıl sağlığı olmasını istemiyorum."

Ona bir bakış fırlattım. "Ne demek istiyorsun? Ama iyi."

"Tamam mı? Zorlukla başa çıkıyor Ink, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Belki senin ve diğer ikisinin taşaklarını avucunun içine alırsa, hayatına devam edebilir. Kendine bir şeyler yapabilir."

Gözlerim ona dikildi. "Sence Rhode Island gelecek yıl onu kabul eder mi?"

Omuz silkti. "Olabilir. Ama ben bunu düşünmüyordum bile. Kendini ne kadar güvende hissederse hissetsin, asla evinden uzakta olamayacağını düşünüyorum. Bu konuda şikayet edecek değilim. Dediğim gibi, bununla başa çıkabilirdim ama onu Rhode Island'da istemiyordum. Çok uzakta. Ama bu seçimin o pislik tarafından yapılmış olmasından nefret ediyorum."

Başımı sallarken çenem sıkıştı. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Burs olayını duyduğumdan beri onun gitmesinden korkuyordum. Ama'nın sorunları yüzünden muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim bir şeyden korkuyordum.

Yine de onun bir şekilde bu sorunları alıp taşaklarıma saplayacağı korkusu içimi doldurmuştu. Ve evet, bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyordum.

Endişesini yenmesini istiyordum ama gitmesini istemiyordum.

Kulüp binasından ayrılmasını istemedim.

Rutherford'dan ayrılmak için.

Beni terk etmen için.

Kahretsin, bencil piçin tekiydim.

Dudaklarımı yalayarak gürledim, "Onun için çok yaşlıyım. Ama bundan daha da kötüsü, ben iyi değilim."

"Sanırım ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Ordudayken bir sürü şey yapmıştım, hiçbir sikiğin görmemesi gereken şeyler.

Ama'nın hayatında benim gibi bir deliye ihtiyacı yoktu.

Mümkün

değil.

Nasıl

olmaz?

"Her neyse, sana başka seçenek bırakmıyorum. Ama bütün gün kulüp binasında oturamaz. Evde de kalamaz. Sanırım ikimiz de onun için en doğal yerin neresi olduğunu biliyoruz ve burası silah imal etmek değil. O yüzden ister beni dinle ister dinleme, ama ona çiraklık yapmanı istiyorum."

Gözlerim büyüdü. "Dövme sanatçısı olmasını mı istiyorsun?"

"Başka ne yapabilir ki?" diye meydan okudu, bakışları kızının üzerindeydi. "Hâlâ bir sanatçı olabilir."

"Hayır. Ama'nın bir amaca ihtiyacı var. Bu onun için iyi olacak ve bir süredir salonla ilgilendiğini biliyorum. Sadece her akşam orada olduğun için de değil," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Kendi parasını kazanacak, biraz bağımsızlık kazanacak ve eğer seni düşündüğüm kadar iyi tanıyorsam, bundan yaşlı bir adam da çıkaracak. O yüzden eğer isterse, yap." Beni öyle bir itti ki neredeyse duvara çarpacaktım, sonra geldiği gibi sessizce çekip gitti.

Bir an için afalladım. Sonra

kararsız kaldım.

Her gün bir adam MC kardeşine kızını kendi kızı olarak alması için izin vermiyordu, ama o zaman Ama sıradan bir kız değildi ve ben de sıradan bir MC kardeşi değildim.

Nefesimi içime çekerek bir sonraki hamlemi düşündüm. Kendim için olduğu kadar Ama'nın da iyiliği için olacak bir hamleydi bu, çünkü bencil olsam da onun söz konusu olduğu yerde öyle olmamaya çalıştım, doğal

eğilimlerimle savaşmaya çalıştım.

Onun için her zaman daha iyi bir adam olmaya çalıştım.

Aziz

"BENİ ÖPECEK MISIN, Ö P M E Y E C E K M I S I N ?"

Gözlerimi Bubbles'a diktim. "Hayır." Onu yatak çerçevesini sarsacak kadar sert sikerken, Ama'nın güzel yüzünü şu anda sikmekte olduğum tatlı poponun sert hatlı yüzünün üzerine yerleştirdim.

Bubbles'a, Ama'ya yapamadığım her şeyi yaptım. Onu sert, hızlı ve pis bir şekilde becerdim. Bubbles'a karşı sert ve acımasızdım, o da ne kadar berbat olsa da beni bu yüzden seviyordu. Ve evet, bu yalan değildi. O beni seviyordu ve ben ona zar zor tahammül ediyordum.

Ben bir piçtim. Bunu biliyordum. Ama benim için o bir delikti, hiçbir yükümlülük altına girmeden sikebileceğim bir delik. Ne de olsa buradaki işi buydu. Ona bu şekilde davranan sadece ben değildim ve belki de çoğu zaman yaptığım şey hakkında boktan hissetmem piç olmadığım gerçeğinin bir kanıtıydı.

İçine boşaldığımda, hemen vücudundan yuvarlandım ve ayağa kalktım. Kıyafetlerimi bile çıkarmadım, sadece sikimi çıkardım, benim için yeterince ıslak olduğundan emin olmak için bir süre amına dokundum, sonra içine girdim. Artık işim bitmişti, yani buradan gidiyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Bubbles fermuarımı çektiğim anda ağladı. Yukarı.

Başımı yana doğru eğdim. "Sana bu hakka sahip olduğunu düşündüren nedir?"

Bunu sormak için mi?"

Bunu bana sadece bir kişi sorabilir ve cevap alabilirdi: Annem. Babam bile artık bana bu saçmalığı yapmaması gerektiğini biliyordu.

Ama yol ismimi almamın sebebiydi, ama ben sadece onun için bir azizdim. Ona karşı ve onun için sınırsız sabrım vardı. Diğer herkes geri çekilmesini bilirdi.

Bubbles endişeyle dudaklarını yaladı. Yüzünü aşağı eğdiğinde sarı saçları sallanıyor ve az önce beni kızdırdığı gerçeğini düşünüyordu.

Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra, "Seninle konuşmam gerek," diye mırıldandı.

"Konuş."

Az konuşan adam, yani bendim. Aziz ya da Dilsiz yol adı olarak iki seçeneğimdi ve kimse lanet olası Dilsiz olarak anılmak istemezdi.

Dudaklarını yaladı ve ben de ağzının etrafındaki yıpranmış makyaja baktım. Sürdüğü boya akmış, bir zamanlar keskin olan çizgiyi bulanıklaştırmıştı. Bu bulanık çizginin kaç erkek kardeşin sikiyle oluştuğunu bilmek bile istemiyordum.

"Hamileyim."

Homurdandım.

"Ne olmuş
yani?"

Bubbles gözlerini kısarak bana baktı. "O senin."

Kendime engel olamayarak ona sııttım. "Evet.

Doğru." "Öyle!" diye homurdandı.

"Öyle mi? Kanıtın var mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Ama şimdiye kadar lastiksiz becerdiğim tek erkek sensin."

Yalanı karşısında dudaklarım titredi. "Ben senin bebeğinin babası değilim, Bubbles."

"Öylesin!" diye tükürdü, kelimeleri sinirli bir kedi gibi hırıldayarak söyledi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Peki, kusursuz gebelik ne zaman gerçekleşti?" diye sordum.

"Sekiz hafta önce, babanın doğum günü partisinde."

Bu saçma hikâyenin nereye varacağını görmeye karar vererek botumun burnunu yere vurdum. Altımda uyuyan ya da sevişen kardeşimi kızdıracak bir ses çıkardı ama ya bu olacaktı ya da bir şeyleri tekmelemeye başlayacaktım.

Sabırsız, gördün mü? Sabır ve hoşgörü benim sahip olduğum erdemler değildi.

"Evet, partiyi hatırlıyorum. Ama seni becerdiğimi hatırlamıyorum."

"Beni her zaman beceriyorsun," diye tısladı ve kahretsin, bu onun gururuydu

Ses mi?

"O gece değil." Ben de hatırlardım. Bütün geceyi Ama'yla geçirmiştım. Partiye gelmişti, birkaç bira içmiştik ve onu Keys ile birlikte odasına götürmüştüm. O uykuya daldığında ikimiz de uyumuştuk ve ertesi sabah onu sandviç yaparken uyanmıştık.

Yemin ederim, hayatımda uyuduğum en iyi geceydi.

Elbette, el kaybetme tehdidi geceyi tamamen zevkli hale getirmemişti. Eğer babaları orada olduğumuzu öğrenseydi, bir elimizi kaybettiğimiz için *bile* şanslı sayılırdık.

Bubbles'ın gözleri, bir TLC şovuna ait olacak kadar çok pislikle dolu olan boktan yatak odasında dolaşmaya başladı ve eğer lanet dudaklarını bir kez daha yalarsa, yaptıklarından sorumlu tutulmayacaktım.

"Babanın sen olduğunu biliyorsun, Aziz," diye yalvardı.

"Hayır, giymiyorum. Ben her zaman lastik takarım. Her zaman. Lastiksiz sana dokunmayacağım." Ve lanet olsun, prezervatifi onun odasında bile bırakmadım. Şu anda bile hâlâ sikimin üzerindeydi ve tuvalete girip sifonu çekene kadar da öyle kalacaktı.

Sweetbutt'lar bekâr kardeşlere bu tür şeyler yapmalarıyla ünlüdür.

Adil olmak gerekirse, MC kardeşlerimin çoğu benim kadar zeki değildi. Her zaman prezervatif kullandığımdan emin olmakla kalmayıp, tüm yetilerimi kaybedecek kadar sarhoş olmama da asla izin vermedim. Hiçbir orospu sarhoş olduğumu ve seksi hatırlayamadığımı iddia edemezdi. Hiçbir kadın sihirli bir şekilde kendini hamile bırakamazdı.

Evet, kulağa çılgınca geldiğini ve muhtemelen gerçek bir pislik gibi göründüğümü biliyordum, ama umurumda değildi.

Bubbles benim üzerimde hak iddia etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Ona ait olmayan bir şeyi benden almak için.

Bebeklerimi doğuracak bir kadın varsa, o da Ama'ydı. Bu kaltak değil.

Allah kahretsin.

Eğer oyalanmayı bırakıp kadınıma sahip çıkmam gerektiğine dair bir kanıt varsa, o da buydu.

Eğer başka biri olsaydım, o zaman bu sikik hareketi yapabilirdi. Ona inanabilirdim ve çocuk doğduğunda ona DNA testi yaptırmış olsam bile, hamileliğinin tüm bu ayları boyunca, yalancı kaltak hiç hak etmediği halde onun etrafında takılmak, ona saygılı davranmak zorunda kalırdım.

Bir elimle çenemi ovuşturarak, "Bubbles, o bebeğin suçunu başka bir şanssız herife atmalısın," diye mırıldandım. Adımı haykırmaktan başka bir şey yapamadan kapıdan çıktım.

Keys'in orada beklediğini görünce kaşlarımı çattım. "Burada ne halt ediyorsun?"

Homurdandı. "Seni bekliyorum. Aptal."

"Duydun mu?"

"Duydum." Gözleri kısıldı. "Senin olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Başka kiminle yattığını biliyor musun?"

"Herkes," diye karşılık verdi.

"O zaman neden bana bu hareketi yapabileceğini düşündü merak ediyorum." "Haklı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Babamın doğum günü partisinin olduğu gece onunla prezervatif kullanmadığımı söyledi."

Bu onun gözlerinin kararmasına neden oldu. "Oh."

"Evet. Oh." Bubbles'ın küçük yatak odasından uzaklaştım ve onun duyamayacağını bildiğim kadar uzaklaştığımda kardeşime tısladım, "Eğer gecenin bir yarısı Ama'nın odasından gizlice çıkıp o fahişeyi becereceğimi düşünüyorsan, sen delisin."

Ellerini kaldırdı. "Anlaşıldı."

Çenemi eğdim. "Güzel. Sadece bu boku neden benim üzerime yıkmaya çalıştığını anlamıyorum, anlıyor musun?"

"Ama yufka yürekli olduğu için ve Ama'nın muhtemelen seni düzgün bir baba olmaya ikna edeceğini bildiği için mi?"

Öfke içimde dönüp duruyordu. "Siktir git. Bunu kastetmiş olamazsın."

Omuz silktilti. "Son birkaç gündür onu Ama'nın etrafında dolanırken gördüm." "Konuşuyorlar mıydı?"

"Emin değilim." Biraz güldü. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Kendi dünyasında."

Evet, bunu biliyordum ve Ama'yı bunun için ne kadar sevsem de, bu beni çok geriyordu. Geçmişi sayesinde aşırı bilinçli olması gereken biri için öyle değildi. Sanki bir balonun içinde gibiydi. Keys, babaları ve benim onu içinde tutmak için canımızı vereceğimiz bir balon.

Elimi yüzümde gezdirirken midemi bulandıran bir koku aldım - parmaklarımda Kabarcık'ın amının kokusu vardı. Homurdanarak, "Duş almam lazım," diye mırıldandım.

Keys, "Yola çıkmadan önce sadece otuz dakikanız var," diye uyardı.

Omuz silktiltim. "Yani? Bu yeterince uzun."

"Ama veda etmek istiyor. Bunun uzun zaman aldığını biliyorsun."

Dudaklarım seğirerek kıcımı kaldırdım ve odama döndüm. Keys peşimden içeri girdi ve cep telefonunu çıkararak yatağıma uzandı

Ben gidip temizlenirken o da mesajlarına yetişmek için anahtarlarını şingırdatıyordu.

Duş uzun sürmedi. Sadece yapışkan prezervatifi atacak, ellerimi o sürtüğün kokusundan kurtaracak ve sikimi temizleyecek kadar uzun sürdü.

Vücuduma bir havlu sürdükten sonra, kesilmiş kot pantolonumu, tişörtümü ve botlarımı giydim ve odama döndüm.

Ama'yı Keys'in yanında bağdaş kurmuş otururken görünce kafamı ona doğru salladım. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana sıırttı. "Bir gösteri bekliyordum."

Şaşkın bir kahkaha attım ama nedenini bilmiyordum. Ama, her ne kadar perilerle çok sık görüşmese de, aslında kaba bir mizah anlayışı vardı. Bunu nereden aldığından emin değildim -dört motorcu babayla, sanırım suçlu için çok uzaklara bakmama gerek yoktu- ama ortaya attığı saçmalıklar genellikle Keys'i ve beni kıkırdatırdı.

Eğlenmiş olsam da kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Burada olmaman gerekiyordu."

Omuz silkti. "Pek çok şeyi yapmamam gerekiyor ama yine de yapıyorum."

Keys homurdandı. Telefonunun arkasından "Sana sadece asi diyelim, ha?" diye alay etti.

"Ben bir asi değilim, ama kesinlikle bir melek de değilim ve öyle olduğumu düşünmenizden bıktım." Ofladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hareket memelerini dolgunlaştırdı ve suratını asması? Tanrım, o memeleri kullanarak kendimi şimdiye kadar yaşadıklarımın daha iyi bir göğüs sikişiyi boşaltmayı düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Özellikle de o yastık gibi dudaklarını açıp sikimin ucunu emmesiyle biterse.

Çok güzeldi, Ama'm. Sanki günah ve şımarıklık bir araya gelip imkansızı başarmış gibiydi - cehennemde bir melek. Ne söylediği umurumda değildi, ne kadar sert tartıştığı umurumda değildi. O bir melekti. Hem ruhu hem de görünüşüyle.

Ama'nın beyaz sarı saçları bile meleksi imajına katkıda bulunuyordu. Açık yeşil gözleri, kremsi kaymaktaşı teni ve bir gül goncasını renksiz gösteren ağzıyla istediğim her şeydi ve sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Ama...

Belki yapabilirim.

İstek varsa, bir yol da vardır, değil mi? Üvey annem Dorie hep böyle demez miydi?

"Her neyse, dövüşmek istemiyorum," diye homurdanıyordu şimdi, göğüsleri hâlâ dolgundu.

"Kim kavga ediyor?" Eğlenerek karşılık verdim. Kavganın ne olduğunu bilen biri varsa, o da Ama'ydı. Annesi ve babası kimsenin yapamadığı kadar iyi tartışırdı. Tabii ki, genellikle hiçbir kızın yanında olmak istemeyeceği boktan şeylerle bitiyordu, ama Flame'in Lucie'yi bir ya da iki kez delirttiğini görmüştüm - tabii ki kazara.

Eğer babalarından biri Lucie'yi çıplak ve sikilirken gördüğümü bilseydi, Tanrım, gözlerimi oyarlardı.

Ama içten içe Ama'nın da böyle bir ruha sahip olduğunu biliyordum. İyiydi, saftı ama içinde kötü bir damar vardı. Bunu biliyordum ve ortaya çıkarmak istedim. O damarı altından yapılmış gibi çıkarmak istedim, çünkü bana göre öyleydi.

Tekrar ofladı ve sonra konuyu değiştirdi. "Ne zaman dönüyorsun?" Keys'in tek söylediği "Zaten biliyorsun," oldu.

"Dört gün. Perşembe günü döneceğiz. Sadece Fort Hancock'a gideceğiz."

Dudaklarını büzdü. "Büyükbabam yüzünden olmalı."

"Belki de."

Ana kulüp binası Hancock Kalesi'nde bulunan Cehennem Asileri ile Şeytan Şövalyeleri arasındaki savaş uzun süre önce ateşkesle sonuçlanmıştı.

Ama kaçırılana kadar kimse Şeytan'ın Şövalyeleri'nin bir saat uzaklıktaki geçici kulüp binalarından neden kök saldıklarını tam olarak bilmiyordu.

Wolfe, Lucie'nin babası, Şövalyelerin Başkanı Lucifer'i arayarak Aaron Sanchez'in sürtük annesini bulmak için yardım istemişti. Daha fazla insan gücü, daha fazla beyin Ama'ya yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak için çalışıyordu. Bununla birlikte Lucie'nin eski Prez'in kızı olmadığı ve Şövalyelerin işimize olan ani ilgisizliğinin ardındaki nedenin o olduğu ortaya çıktı.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Belki?" Mırıldandı. "Bu evet demek. Evet olmadığı sürece asla 'belki' demezsin." Ama uzandı ve alt dudağını yolmaya başladı. "Annem neden gitmiyor acaba?"

Homurdandım. "Çünkü bu eğlence için değil, bebeğim. Her şey iş için." Lucifer'in elimizden alacağı bir sigara sevkیاتımız vardı. Biz onları Doğu Yakası'na götürdük, o da Batı Yakası'na.

İş, artık zevk yok.

Oraya gittiğimde Şövalyelerin kulüp fahişelerinden bazılarıyla eğlenmeye niyetlenmişim ama Bubbles'ı becerdikten sonra mı? O sürtüğe sonsuza kadar bağlanma ihtimalinden sonra mı?

Hayatta olmaz.

Geri döndüğümde, Ama benimdi.

Artık beklemek yok, bir korkak gibi endişelenmek yok. Ona sahip çıkma zamanıydı ve umarım benim olmaya hazırdı. Keys'e bir bakış attığımda, bunu *bizimkiyle* değiştirdim, çünkü o çocuk da onu en az benim kadar seviyordu. Ve lanet olsun, ben de onu seviyordum. Eşcinsel bir şekilde değil, bir kardeş gibi ve biz her zaman üç silahşörler olmuştuk. Her zaman.

Geçmişini düşününce bunu değiştirmek için bir neden göremedim.

AMA

"INK?" Yatağına sürünerek girerken adını fısıldadım. Kıpırdamadı, genelde hiç kıpırdamazdı, ben de tırmandım ve yanına yerleştim.

Vücudum onunkine doğru kıvrıldığı anda rahatlamış bir iç çektim.

Keys ve Saints'in büyükbabamın kulüp binasına gitmesi beni hiç mutlu etmedi. Kahretsin, bu yetersiz bir ifadeydi.

Sevdiğim insanların kaçmasından nefret ediyordum ama bu konuda yapabileceğim fazla bir şey olmadığını da biliyordum. Saint ve Keys gittikçe daha fazla kaçıyorlardı. Ink, daha az ve babamlar üç yıl kadar önce bırakmıştı. Yol Kaptanı hariç genç neslin çoğu artık koşularla ilgileniyordu, bu bir anlamda harikaydı çünkü babalarım için endişelenmeme gerek yoktu, ama Saint ve Keys? Hayır. Bu işi uzun bir süre daha yapacaklardı.

Erkekler her zaman kaçışlardan geri dönmezdi.

Bazen rakipleri tarafından vuruldular ve öldüler. Bazen tutuklandılar. Bazen de...

Tanrım, *bazen keşkeler* kadar kötü olabiliyorlardı, değil mi?

Yüzümü Mürekkep'in sırtına çevirdiğimde boğazım düğümlendi. Duman kokuyordu, kullandığı sabun -kireç ve nane, dünyada en sevdiğim kokuydu, bu yüzden mojito gibi kokuyordu- ve sadece *onun* o zayıf, altta yatan özü.

Burnumu onun omuzlarının arasına sokarak kendimi rahatlamaya zorladım ama çocuklar dönene kadar rahatlayamayacaktım. Yine de uyumam gerekiyordu ve biliyordum,

bir kâbusa daha katlanırdım, yani en azından bu şekilde, tekrar musallat olursam uyanmak için güzel bir şeyim olurdu.

Derin bir nefes alarak gecenin sakinliğinin içime sızmasına izin verdim - müzik üçte kesilmişti - ve kendimi uyumaya bıraktım.

Tabii ki, o gece beni ziyaret etti.

Aaron bunu her zaman yapmıyordu, çoğunlukla sadece yüzünün ve yaptıklarının anısı gözümün önüne geliyordu ama bu gece kurtarıcılarım onu uzak tutmak için yanımda olmadığına bunu yaptı. Aaron'dan kaçmak için üçünün de yanımda olması gerektiğini öğrenmiştim ve ikisi gittiğinde? Küreksiz boka batmışım.

Aaron her zamanki gibi şakağındaki kurşun yarısından kanlar içindeydi, yüzünün diğer tarafı ise parçalanmış bir et yığınıydı. Artık bir yetişkindim, çocuk değildim, ama ne zaman bu rüyayı görsem, beni ele geçiriyor, o dehşete kapılmış on iki yaşındaki çocuğa dönene kadar bana hükmediyor gibiydi.

Çılgılık benden kaçtı ve bunun için Tanrı'ya şükrettim çünkü rüyayı parçaladı ve beni şimdiki zamana döndürdü.

Gözlerimi açtığımda Ink'in kollarına sıkıca sarılmışım ve yüzü omzumdaydı. Derin ve eşit nefes alışları bana uyuduğunu düşündürmeliydi ama bir şekilde uyumadığını biliyordum.

"Mürekkep?" Gözyaşlarımı yastığa silebilmek için başımı hafifçe yana çevirerek fısıldadım.

Tereddüt etti, bunu hissettim. Hala uyuyormuş gibi davranmaya çalıştığını biliyordum.

Bunu daha önce de yapmış mıydı?

Onun kollarında bir rüyadan uyandığımda uyuyormuş gibi mi yaptım?

Bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim ama şu anda tek istediğim, rol yapmasına izin vermeyeceğimi anlamasıydı. "Mürekkep," diye tekrarladım, bu kez sorgulamadan.

"Evet, Ama."

"Dövme salonunda seninle çalışmamın bir sakıncası var mı?" Keys ve Saint kaçmaya başladıklarından beri aklımdaydı.

Hayallerimdeki üniversiteye gidememe fikrini hazmetmek bazıları için olduğu kadar zor olmamıştı. Elbette, geçmişim sayesinde bu seçim benim elimden alınmıştı ama aynı zamanda buradan başka olmak istediğim bir yer de yoktu.

Sorum üzerine biraz gerildi. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Dudaklarımı yaladım. "Evet." Sesimde zerre kadar tereddüt yoktu, olmamalıydı da. O üniversitelere başvurmamın tek bir nedeni vardı: iyi bir sanatçı olduğumu kanıtlamak. Keşfetmeye değer fikirlerim, geliştirmeye değer bir yeteneğim vardı.

Burada ya da orada yapılabilirdi. Yeteneklerimin gelişmesi için okulda olmama gerek yoktu ve şimdi, ülkedeki en iyi sanat okullarından bazılarının bana tam burs vermeye istekli olduğunun kanıtı ile? Bu mükemmel bir onaylamaydı.

Ink isteğime hayır diyemedi.

"Sen nasıl istersen," diye homurdandı. "İlk başta çoğunlukla idari işler olacak Ama, bunu biliyorsun."

Omuz silktim. "Elbette."

"Gerçekten mi?" Sesi kuşkulu geliyordu. "İnsanlarla konuşman ve burayı biraz düzenli tutmaya çalışman gerekecek. Bir de öğrenmen gereken temizlik işleri var-"

"Yani?" Öfkelendim. "Bu şeyleri öğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Tabii ki istiyorum, sadece senin isteyip istemediğini bilmiyorum. Her şey sanat ve çizim değil bebeğim. Bundan daha fazlası var."

Yavaşça çenemi ön koluna sürttüm. "Biliyorum."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Biliyorsun, ha?"

"İstiyorum."

"Peki, eğer eminseniz." Omuz silkti. "Neden olmasın."

Dudaklarım kıvrıldı. "Teşekkür ederim. Yarın başlayabilir miyim?"

"Çok hevesli," diye hafifçe alay etti.

"Kesinlikle." On altı yaşımdan beri bu fırsatı bekliyordum. Ink ile çalışmayı o kadar çok istiyordum ki, annem beni her gün sınıfa götürüp sandalyeye bağlamakla tehdit etmeseydi liseyi bırakmaya bile razı olurdum.

Mezuniyet annem için büyük bir olaydı. Babamlar için de.

Nefesinin altında mırıldandı. "Hadi uyu. Sabah işimiz var."

Heyecan içimde uğuldadı ve o olduğu yerde kalırken daha da sıcak ve hızlı bir şekilde kıpırdandı - benden uzaklaşmadı, sırt üstü yatmak için dönmedi.

Çatal bıçak çekmecesindeki iki kaşık kadar yakındık ve bundan şikayet edecek değildim.

Normalde, aramızda bir metre mesafe varken, Mürekkep neredeyse yatağın kenarına sarılmışken tekrar uykuya daldım. Şimdi düşününce, onun başından beri uyanık olduğunu fark etmeliydim. Ne zaman bir gürültüyle uyansam, o da uyanmıştı ve uykusunda mırıldanmadan önce bana sarılmış ve aramızda mesafe bırakarak yuvarlanmıştı.

Bu gece yapmadı.

Bu gece yakın durdu ve buna bayıldım.

Sıcaklığını, sertliğini sevdim. Kendimi ne kadar güvende ve emniyette hissettiğimi sevdim.

Ertesi sabah uyandığımda yatağın onun tarafını boş buldum ama başka bir kâbusun beni uyandırmadığını çok iyi biliyordum.

Neden?

Beni kendine yakın tuttuğu için mi? Onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmeyecek kadar sıkı sarıldığı için mi?

Çarşaflarının üzerine uzandığımda, yıldız avına çıktım ve bir an için kendi kişisel alanında onun kokusunun tadını çıkardım.

Annem ve ben eve döndükten sonra babamlar kulüp binasından taşınıp bizi yerleşkenin hemen karşısındaki özel yapım eve götürdüklerinde, bekar meclis üyeleri ve bir düzine kadar erkek kardeş de taşınmış ve burayı tika basa doldurmuşlardı.

Ink'in odası, duvarda asılı olan eserleri dışında şaşırtıcı derecede sadeydi. İster kabul etsin ister etmesin, mürekkep ve et onun için bir araçtı ama o bir dövme sanatçısından çok daha fazlasıydı. O bir sanatçıydı.

Düz beyaz duvarlar, basit IKEA şifonyerler ve lacivert yorgan bir motorcudan bahsetmiyordu. Tam bir bekârdan bahsediyorlardı. Ama astığı resimler? Tanrım, çok iyidiler - üç metreye üç metrelik bir tuvalin üzerinde yükselen Çin tarzı ejderhalardan, tekrar ve detaylarla dolu kabile desenlerine kadar her şey.

Parçaların kendileri orijinal konseptler olmasa da, tamamlandıkları yetenek *öyleydi*. Ink'inki gibi bir çalışmayı daha önce hiç görmemiştim ve ona aşık olmam, onunla çalışmak istememin nedenlerinden sadece biriydi. Dövme salonunda olmak bizi birbirimize yakınlaştıracaktı ve bu benim hedeflerimden biriydi, ancak Ink tarafından eğitilmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olacaktı.

Çalışmaları, anonim bir otel odasının boş tuvalinin ortasında canlılık sıçramaları yarattı; kulüp binasının yetmişli yılların tarzında bir motel olduğu düşünüldüğünde bu oldukça uygundu. İki katlıydı; geniş bir resepsiyon alanı

bar ve küçük bir oyun odasıyla tamamlanan ortak bir odaya dönüştürülmüştü ve sonra diğer uçta, çocukların takıldığı aile odası ve mutfak vardı.

Hayatımın çoğu aile odasında ya da çevresinde geçmişti ve mezun olmak, babalarımın eşiği geçtiğimde nefret ettiklerini bilsem de ortak odaya girebileceğim anlamına geliyordu.

Sahip olduğum şeyi gördükten sonra onları suçlayamazdım. Annem annem olmasaydı, içeri girmeme izin vermeyeceklerini biliyordum ama Lucifer Steeler eşit haklardan yanaydı ve Matty ile Seamus'un içeri girmesine izin verilecekse, benim de bu haklara sahip olmam gerekiyordu.

İçimden bir ses bunun annemin beklediği gibi bir kız olmadığım için olduğunu söylüyordu. Benim bir asi, gerçek bir cehennem yarattığı olacağımı düşünmüştü ama bunun yerine sessizce tüm emirlerine itaat ettim, istediklerinde dinledim ve uslu durdum. Belki eskisi gibi olsaydım, bana izin vermezdi.

Ve evet, bunun ne kadar geri kafalıca olduğunu biliyordum, ama burada düzenlenen partilerin çoğuna katılabileceğim anlamına geldiği için şikayet etmeyecektim.

İsyanın iki şekli olduğunu öğrenmiştim. İtiraz edersem bana güvenmiyorlardı - erkek kardeşlerim bunun kanıtıydı. İtaat ettiğimde ise iyi bir kız olduğumu ve bana güvenilebileceğini düşünüyorlardı.

Ama yapamadım.

Her şeyi aklımda bir amaçla yaptım. Kardeşlerimin sahip olduğundan çok daha fazla özgürlüğe sahip olmamı sağlayan bir amaç. Peki bu özgürlük? Saints ve Keys ile takılmak ve Ink'in odasına gizlice girmek için kullandım.

MC'de partiler bir yaşam biçimiydi ve yine kardeşlerimin aksine ben hiçbirini kaçırmadım.

Her hafta sonu barda iki kişi olurdu ve Pazar günü de bir tür aile günü olurdu. Yazın barbekü yapıldı, kışın ise domuz kızartması gibi bir şeydi; babamlar ve yaşlılar, yaptıkları şişin üzerinde canavar kendini pişirirken etrafta dolanıp söylenirlerdi.

Şahsen ben Pazar aile günlerini tercih ederdim ama Saint ve Keys partileri severdi ve ben de onlarla takılmayı severdim.

Evet, tarzlarını kısıtladım ama niyetim tam olarak buydu. O tatlı çocuklarla yatmalarını engelleyemezdim ama planlarını bozmak için elimden geleni yapardım.

Tatlışlar ve kulüp fahişeleri koşulardan nefret etmemin bir başka nedeniydi.

Büyükbabamın kulüp evinde ne yapacaklarını sadece Tanrı bilirdi. Ben orada olmadan... ugh. Kıskançlık içimde dönüp duruyordu, öyle ki beni yorganın altından çıkarıp ayakta durmaya zorlayacak kadar.

Bazen o kadar aptalca davranıyorlardı ki onlara bağırarak istiyordum. Diğer günler, onlara memelerimi göstermek istiyordum. Belki yaparsam *beni* görürlerdi. Beni görürler ve benim onları istediğim kadar beni isterlerdi.

Uğruna ölebileceğim üç adam vardı. Kelimenin tam anlamıyla uğruna *ölürdüm* ve hiçbiri beni bir kızgınlık ya da kız kardeşten başka bir şey olarak görmüyordu.

Bir kız kardeş.

Tanrı yardımcım olsun.

Aynı anda hem gerinip hem de somurarak, istediğim gibi Ink'in duşuna girmedim. Bunun yerine kapıya doğru ilerledim, bir aralık açtım ve etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra dışarı çıktım.

Merdivenlerden inerken altımda bir kapının açıldığını duydum. En üst katta MC kardeşler, en alt katta ise ortak odalar ve sweetbutts'ların yatak odaları bulunuyordu.

En alt basamağa yaklaştığımda, Bubbles'ın dışarı çıktığını gördüm, beni görünce dalgalı saçlarını omuzlarına savurdu. Merdivende beni görünce kaşları çatıldı ve sırtışı gözlerimi ona dikmeme neden oldu.

Prensip olarak, bir parçam her zaman sweetbutt'lardan hoşlanmamak istemiştir. Özellikle de birçoğunun yaşlı kadınları ya da karıları olsun ya da olmasın motorcuları becerdiğini bildiğim için. Ama birçoğuyla birlikte büyümüşüm, Bubbles gibileri saf pislik olsa bile bazılarının iyi insanlar olduğunu biliyordum.

Son zamanlarda etrafımı kokluyordu. Son oyununun ne olduğundan emin değildim ve ilgilenmiyordum. Çimlerde bir yılan gördüğümde tanırdım.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri neredeyse kapalı gibi görünecek kadar bana dikilmişti.

Kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri sana cevap vermek zorundayım?"

Unvanıma yakışır şekilde yaşamıyordum ama burada prenses bendim. Aileme hesap verirdim ve eğer tehlikedeysem *ya da* MC'yi tehlikeye atıyorsam, o zaman MC kardeşlere hesap verirdim. Öte yandan, tatlı butların benim üzerimde hiçbir gücü yoktu.

"Annenin, kardeşlerinin odalarını kokladığını bilmekten hoşlanacağından emin değilim."

Lucie Steeler'ın kim olduğu ya da Prez'in yaşlı kadınının kızı için ne istediği hakkında hiçbir fikri olmadığı için, çemkirmesi pek işe yaramadı... Elbette tuhaftı ama annem benim normal olmamı istiyordu. İsyan etmemi istediği için değil, sözde ortalama olmamda yanlış bir şey olduğu için değil. Hayır, annem geçmişimin beni geri bıraktığını biliyordu ve bundan nefret ediyordu.

Eğer bir motorcuyla takıldığımı düşünseydi, muhtemelen rahatlardı. Babalarım daha az rahatlardı ama Bubbles'ın beni tehdit etmek için kullandığı kişiler onlar değildi.

Dudaklarım kıvrıldı. "Ona söylemekten çekinme." Bubbles kaşlarını çatı. "Ha?"

"Söyle. Ona." Kaşlarımı çattım. "Bekle, yapamazsın, değil mi?" Bu sefer dudaklarım daha geniş bir sırıtişla kıvrıldı. "Çünkü annem onunla eşitleriymiş gibi konuşabileceklerini düşünen her tatlı kıcı dışarı atacağını söyledi."

Bubbles'ın yüzü önce beyazlaştı, sonra parlak bir pembeye dönüştü; bu pembelik, birkaç dakika öncesine kadar hiç renk olmadığı için daha da parlaktı.

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve yürüyemeyeceği kadar yüksek topuklu ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştı. Bikini altı gibi görünen ama aslında kot olan şortu ve sahte memelerini örten ipli bikini sütyeni sayesinde küçücük poposunun yarısı dışarıda, direğe doğru yürüyen bir striptizciye benziyordu.

"Bunu neden yaptın?"

Babamın sesini duyduğumda irkildim ve bir saniye bile düşünmeden hangi babamın orada olduğunu bana söyleyen çakmağın titreşimini duyduğumda omzumun üzerinden baktım ve Alev'in kapıya yaslanıp beni incelediğini gördüm. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, ama kesinlikle bir süredir orada olduğunu ve merak ettiğini gösteren bir dikkat vardı.

"Neyi neden yaptım baba?" Yanına yaklaştım ve yanağına bir öpücük kondurabilmek için parmak uçlarıma doğru eğilerek sordum.

Uzun boyluydu, parlak kıvı saçları vardı ve o kadar çok çili vardı ki annem çil olmayan yere iğne bile batıramayacağını söylerdi. *Her yerinin* kapalı olduğunu düşünmeme neden olan başka şeyler de söylemişti ama ben gerçekten buna odaklanmak istemiyordum.

"Onunla alay et." Başını yana eğdi. "Senin gibi değil, bebeğim."

"Ondan hoşlanmıyorum. Etrafımda dolanıp duruyor, imalarda bulunuyor." Ağzı bir an için gerildi. "Ne hakkında?"

Alt dudağımlı ısırdım. "Aziz ve o."

Küçümsedi. "Biliyorsun kardeşler ve tatlışlar-"

Bir elimi kaldırarak homurdandım, "Biliyorum. Kıskanç değilim. Pek değil," diye düzelttim kaşlarını bana doğru kaldırdığında. "Ama ona güvenmiyorum."

"İyi bir sebeple," diye bir ses tizleşti.

Annemin sesini duyup yanımda olacağını bildiğimden, kolunu belime doladığında ona sarıldım.

"Neden kızımızı sorguluyorsun, Alev?"

Sesi boğuktu ve hiçbir kız çocuğu bunları düşünmekten hoşlanmasa da, içgüdüsel tepkisini fark edemeyecek kadar çok şey fark ettim. Ne de olsa yüz benim ilham kaynağımdı. Yüz hatlarını, ifadeleri, aklınıza ne gelirse çizmeyi severdim. Ve annemin çakıllı tonları ortaya döküldüğünde, babamın göz bebeklerinin tüm gücüyle büyüdüğünü gördüm.

Lucie Steeler'da benim asla sahip olamayacağım bir şey vardı. Dört erkeği hizada tutan bir duygusallık yayıyordu.

Tanrım, Ink, Saint ya da Keys'in dikkatini çekememem şaşırtıcı mıydı? Ona benziyordum, sayılır, ama biyolojik babam Wolfe'un sarı saçlarına ve onun yüz hatlarının kadınsı bir versiyonuna sahiptim. Ama vücudum tamamen anneme aitti. Bu benim lehime olmalıydı, değil mi?

"Onu sorgulamıyorum," diye huysuzca reddetti, gözleri onu soyduğunu belli edecek şekilde üzerinde geziniyordu.

"Hayır mı? Bana öyle geliyor. Şu Bubbles tam bir sürtük." Beni sıktı ve topuklarının ona verdiği yükseklikten bana baktı.

On üçüncü doğum günüm civarında bir yerde, boktan botlardan topuklu ayakkabılara dönüşmüştü. Nedenini bilmiyordum ama o zamandan beri babamlar onun peşinden nefes nefese koşuyordu; özellikle de etrafta bu kadar çok tatlı çocuk varken, akıllı bir kurabiyeydi. O zamanlar, ilişkilerinde kötü bir şeyler olup olmadığını merak etmişim, ama her zaman sıkı bir görüntü sergilediler.

Teknik olarak kapalı kapılar ardında olsam da, kendiniz içinde olmadığınız sürece kimsenin herhangi bir ilişkinin durumunu gerçekten bildiğinden emin değildim.

Babam, "Sen bütün tatlışları orospu sanıyorsun," diye karşılık verdi ama ona sırtıyordu - Alev annemin yanında bunu hep yapardı. Adam

Kimseye gülümsemezdi ama onun ve benim yanımda dudaklarının o eşsiz seğirmesi daha sık ortaya çıkardı.

"Çünkü öyleler." Burnunu çekti, sonra bana dönerek, "Gerekirse ona nereye siktirip gitmesi gerektiğini söyle, eğer dinlemezse benim yolumdan vur onu. Onu parçalara ayırırken eğleneceğim."

Sırtışı, böyle bir aptallığın sonuçlarına katlanmadan ona yaklaşabileceğini düşünen herhangi bir kulüp fahişesine ölüm vaat ediyordu.

Alev kıs kıs güldü, sonra da ona göz kırptı. "Sana bir damla kan dökmeden bir adamın canını nasıl yakacağını öğrettiğim tüm yolları hatırla."

Gözlerimi kırptım ama gerçekten şaşırmadım. Yıllar boyunca çok daha kötü şeyler duymuştum ve sadece canımı sıkan bir kadına şiddet vaat etmek sürpriz olmadı.

Ailem korumacıydı ve bu yüzden Bubbles ceza almadan beni kızdırabileceğini düşündüğü için aptalın tekiydi.

"Sorun yok. Ben hallederim," dedim ikisine de kararlı bir şekilde, özellikle kemiklerin kırılmasını ya da kan dökülmesini istemiyordum.

Lucie homurdandı. "Yukarıdan gelerek ne yapıyorsun?"

Sesindeki alaycı tonu duydum ve yanaklarım alev alev yandı. Babam sadece ellerini kaldırdı ve "Hiçbir babanın bu konuşmayı duymasına gerek yok" diye homurdandı.

O ana ofise geri döndüğünde, annem beni kahve içip kız kıza konuşmak için bir yere götürdü. Ona her şeyi anlattığımdan değil, sadece temel şeyleri anlattım ve *kim olduğunu* da söylemedim.

Normal şeyler yaptığımda rahatladığını görmek tuhaftı ama anlıyordum. Yaşadıklarımın dolaylı her zaman kendini suçlu hissediyordu ve ben onu suçlamasam da bu kendini suçlamadığı anlamına gelmiyordu.

Muhtemelen onu bu kadar iyi bir anne yapan da buydu - çocukları söz konusu olduğunda özverili olması ve bizim güvende olduğumuzdan emin olmak için her şeyi göze alması.

Anahtarlar

Etrafımda sıklerini yalatan ya da clubwhore amcıkları tarafından sikilen erkek kardeşlerime bakarken, biramdan biraz daha içtim ve gösteriye hazırlandım.

Aletimi ıslatmaya hiç niyetim yoktu. Bu gece olmaz. Tehlikede olan çok şey vardı. Bu benim ilk koşumdu ve içki ya da amla sarhoş olup işleri berbat etmeye niyetim yoktu. Hayır, aklımı başıma toplamam gerekiyordu çünkü bu fırsatı kaçıracak değildim.

Adaylar genellikle koşuya çıkmazdı. Kulüp binasında kalır, boktan işler yapar, kardeşler bizden ne isterse onu yapardık - canavar köpeklerini gezdirmek ya da onlara bira getirmek gibi. Yama yapılana kadar onların lanet köleleriydik, ama bu hepimizin sızlandığı ama saygı da duyduğumuz bir geçiş töreniydi.

MC'deki her bir kardeş benim botlarımla yürümüştü ve bu bizi birleştirdi. Bir Prospect olmaktan kulübün tam teşekküllü bir üyesi olmaya geçtiğimizde bizi birbirimize daha da bağlayacaktı.

Dolayısıyla, burada bulunmam alışılmadık bir durumdu ve bunun nedeni de babamın sakatlanmış olması ve Başkan'ın ricasını yerine getirmiş olmasıydı.

Neden mi?

Kız

kardeşim.

Birkaç yıl önce Şeytan'ın Şövalyeleri'ne kaçmıştı ve Pop babasının onu dövdüğüne dair fısıltılar duymuştu. Bunun doğru olmadığından emin olmak ve eğer doğruysa ona nasıl saygı duyması gerektiğini göstermek için buradaydım.

Şimdiye kadar onu görmemiştim bile, ki bu bile başlı başına şüphe uyandırıcıydı- "Ne oluyor lan?" Saint homurdanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Onun baktığı yere baktığımda, bize doğru paytak paytak yürüyen bir kadın gördüm. Tam olarak kim olduğunu anlamam için birkaç kez göz kırpmam gerekti ve kadının Kenzie olduğunu anladığımda ayağa fırlayıp aceleyle yanına gittim.

Oraya varır varmaz kollarıma sarıldı ve yüzündeki makyajı görmesem, herkes kardeşini gördüğü için mutlu olduğunu düşünürdü. Ama hayır, Kenzie sarılmayı sevmezdi. Sevecen değildi. Hiç olmadı. Asla da olmayacaktı.

Yine de... işte buradaydı, sanki bizi birbirimize yapıştırıyormuş gibi bana sarılıyordu ve bu garipti. Hem de çok garip.

Sırtını sıvazladım ve Ama çok dokunsal olduğu için sarılmaya alışkın olsam da - bunun için şükürler olsun - kız kardeşime sarılmaya alışkın

değildim.

Evet, üzücü, biliyordum ama bu durumu daha da garipleştirdi.

"Jamie," diye fısıldadı, yol ismimi değil gerçek ismimi kullanarak.

"Kenzie, neler oluyor? Nasıl oluyor da ilk defa hamile olduğunu duydun mu?"

Yutkundu ve kollarıma daha da gömüldü. "Beni buradan götürebilir misin?"

Geri çekildim, çenesini yukarı kaldırdım ve ona baktım. Elmacık kemiklerinde ve gözlerinin etrafında kalın bir fondöten vardı ve burnunda onu son gördüğümde olmayan belirgin bir şişlik vardı.

"Sana vuruyor mu?" Elbette bunu kendi gözlerimle görebiliyordum - aptal değildim - ama bunu bana itiraf etmek zorundaydı. Ona yardım etmek için bir şey yapabilmem için bunu bana söylemesi gerekiyordu.

Üzerimize bok yağdırıyordu ve bunun farkında bile değildi. Yaşlı kadınlar yüzünden savaşlar çıkıyordu ve bu daha da kötüydü çünkü o herifin bebeğini taşıyordu.

"Evet," diye fısıldadı, sesi o kadar mutsuz geliyordu ki, bir an için sesini hayatım boyunca bana bağırırken duyduğum sese benzetmekte zorlandım.

Kenzie ve ben büyürken pek de iyi bir ilişkimiz olmamıştı. Benden altı yaş büyüktü, bunu bilmem hoşuna gidiyordu ve genellikle ailelerimize benim hakkımda ilk konuşan o olurdu. O bir ispiyoncuymuş ve onun yüzünden sayamayacağım kadar çok dayak yemiştin ama tüm bunlar onun mutsuzluğu ve incinmişliği karşısında unutulup gitmişti.

Kabul etmesi üzerine onu sıkıca kavradım ve "Gelip benimle oturur musun?" diye mırıldandım.

"Evet, Hex şurada," diye mırıldandı, yaşlı adamı olan puştı işaret ederek. Bana kendini tanıtmak için zaman ayırmadan ya da bana saygı göstermeden tatlı bir popoyu hissettiğini görmek yaktı. Hem de çok.

Anladığımı belli edercesine başımı sallayarak Saint'e bir bakış attım ve beni izlediğini gördüm. Çenemi ona doğru sallayarak, onu yanıma çağırdım.

"Sorun çıkarmadan özel bir yere gidebilir miyiz?"

Kelimeleri kulağına fısıldadım, çünkü Black Sabbath aniden hoparlörlerden kükredi. Ses seviyesindeki değişiklikten irkilmedim - bundan çok daha yüksek sesler duymuştum, ben bu müzikle sallanarak doğmuştum, ama Kenzie irkildi. Kenzie de benim gibi yetiştirilmişti ama yine de bu müzik onu ürkütmüştü.

Ne oluyor be?

O piç kız kardeşime ne yapmıştı? Benim baş belası, *sabe-lo- todo* kız kardeşime?

"Evet, benimle gel," diye fısıldadı ve elini benimkine doğru iterek bir kapsül tarafından ele geçirilip geçirilmediğini merak etmeme neden olan bir hareket yaptı, çünkü Kenzie daha önce hiç elimi tutmamıştı, ama işte buradaydı, beni partililerin yoğun kalabalığının arasından sürüklüyordu.

Gerçeküstü.

Bir bilardo masasının yanından geçtik, erkek kardeşler onları arkadan sikerken kulüp fahişeleri sakso çekiyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, oyun, orospuların, adamların onlara arpabileceğinden daha hızlı çekmesi ve mükemmel çizgilerini bozmasıydı.

Arkalarında, kirli bir duvarın üzerinde, bir grup kardeşin dart attığı bir dart tahtası vardı. Yanından geçerken Lucifer'in, Ama'nın büyükbabasının, kısık gözlerle bizi incelediğini gördüm.

Ne düşündüğünden emin olmadığım için ve eğer düşünürsem iyi bir şey olmayacağını bildiğim için çenemi ona doğru eğdim ve kız kardeşime dönmeden önce yüzümü boş tuttum, bana dinlemem gereken bir şey söylemiş gibi davrandım.

Saint arkamdayken şvolyeler'in kulüp binasının ortak salonundan çıktık ve bir koridora girdik. Koridorda her türlü kulüp eşyası sıralanmıştı ve Kenzie bir kapıyı aana kadar beni koridorda sürüklemeyi bırakmadı.

Yarı yarıya buranın onun yeri olmasını beklerken, boş bir yatak odası olduğunu görünce şaşırdım - muhtemelen yüksek rütbeli ziyaretçiler için. Benim gibi adaylar ve bir kardeş olmasına rağmen herhangi bir değeri olamayacak kadar yeni yamalanmış olan Aziz, geceyi ortak odada geçirmek zorunda kalacaktı.

Sade ama temizdi ve bu, babamın Doğu Kıyısı'na yaptığı yolculuklarda anlattığı ve geceyi dost MC kulüp evlerinde geçirdiği bazı korku hikayelerine göre oldukça iyiydi.

"Ne oluyor lan, Kenzie?" Saint bğrd. Ona ses tonuna dikkat etmesini söyledim ama anlıyordum. Kendisinin dövülmesine izin vereceğini asla dşnemeyeceğiniz bir kadın varsa, o da Kenzie'ydi.

Bunun beni tam bir piç gibi gösterdiğini biliyordum ama ne demek istediğimi anlamak için Kenzie'yi tanımanız gerekiyordu.

Okuldayken, erkek arkadaşları onları incittiğinde kızlarla alay eden türdendi. Feminist olduğunu yüksek sesle ve açıkça haykırmıştı, nk

Tanrı aşkına. Yine de buradaydı, dövülmüş, hamile ve korkutulmuştu.

Onun için ağlamak istiyordum, gerçekten istiyordum ama bunun yerine bunu düzeltmek zorundaydım çünkü babam bu boku öğrenirse ne olacaktı? Zaten bildiğinden daha fazlasını mı? Tanrım, sırf öfkesini dindirmek için bir mahkûm arkadaşını dövdüğü için daha uzun süre hapis yatardı.

Kenzie, Saint'in böğürmesi karşısında inledi ve ben de cesur kız kardeşimin asla çıkarmaması gereken bu ses karşısında uzanıp burnumun kenarını sıktım.

"Lütfen, bana yardım edin," diye fısıldadı, gözleri solgun yüzünde çok büyüktü. "Hamileyken seni dövdüğüne inanamıyorum," dedi Aziz. Tısladı, sözleri benimkiler gibiydi, sesi de aynı şekilde şaşkındı.

Bu hayat zordu ve her erkek kardeş kadınına doğru davranmıyordu, ama lanet olsun, kadın hamileyken? Bu tamamen saygısızlığın üzerine eklenen bir saygısızlıktı.

Kulüplerimiz arasında sorun çıkarmadan Hex'in canına okuyabilseydim, okurdum.

Yapardım amına
koyayım. Ama
yapamadım.

Bu dünyada henüz hiçbir şeydim, hiç *kimseydim*. Hex'e gidip bir şeyler başlatmaya çalıştığım anda kardeşleri peşime düşerdi, sonra benimkiler de peşime düşer, beni geri çekip kavgadan uzaklaştırırlardı.

Saint ve Kenzie konuşurken -Saint tek heceli olan Kenzie'den daha çok konuşuyordu ki bu çılgıncaydı çünkü o her zaman kıcımda açık sözlü bir ağrı olmuştu- yapabileceğim bir oyun buldum.

Korkakça bir hareketti ama bir şeyler yapmalıydım ve bu tek yoldu.

Kotumun cebine uzanıp cep telefonumu aldım. Kapıya yaslanıp Ama'nın numarasını ararken koridordaki herhangi bir harekete karşı kulağımı dört açtım.

"Anahtarlar? Ne oldu?"

Cevap verdiği anda sesindeki panik çenemi sıkımda neden oldu. Bana, Aziz'e ya da kardeşlerinden birine kötü bir şey olduğunu düşünmesi gerektiğini biliyordum ama öyle bir şey değildi.

"Bebeğim, sorun yok. Hepimiz iyiyiz. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bir iyilik mi?" Sesinin şaşkın olduğu belliydi.

"Evet," diye mırıldandım. "Kenzie büyükbabanın kulüp evinde."

İlk tepkisi keskin bir tıslama oldu. "Ne oluyor? Neden? Kaçtığını sanıyordum."

"Yaptı," dedim huysuzca. "Bir Şeytan Şövalyesi ile."

"Ne?" diye ciyakladı. "Ve sen bana söylemedin mi?"

"Daha yeni öğrendim," diye itiraf ettim. "Babamı görmeye gittiğimde." Sessizliği bana üzgün olduğunu söylüyordu ve bu kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Aziz ve ben Ama'yı incitmemek için elimizden geleni yaptık ama ben burada ketum davranarak onu incitiyordum.

"Üzgünüm, Ama, ama babam bunun gizli kalmasında ısrar etti." "Neden?"

"Çünkü babalarınız işin içine girerse ortalığın karışacağını biliyordu." "Anlamıyorum."

Onu suçlayamazdım, ama her zamanki nedenlerimden biri olan onu endişelerden uzak tutmak için her şeyi gizli tuttuğumda onu yatıştıracak herhangi bir açıklamam yoktu ve zaman açısından hassas bir konuyla uğraşıyordum, bu yüzden şu an endişelenmesine neden olacağını düşündüğüm şeyleri paylaşmadığım için tartışmak için en iyi zaman değildi.

"Kenzie hamile, bebeğim." Nefesimi içime çektim. "Ve onu dövüyor. Onu çok kötü dövüyor, Ama. Çürük üstüne çürük var ve o, ne?" Kız kardeşime döndüm. "Altı aylık mı?" İşaretleri bilecek kadar çok hamile kadınla birlikte olmuşum.

Kenzie başını sallamadan önce dudağını ısırды ve utanmış gibi başını eğdi.

Tanrım, utanacak hiçbir şeyi yoktu.

O gençti, hepimiz öyleydik. Hatalar yaptık, ama onunki onu koruması gereken birinin ellerinde tehlikeye atmıştı.

Eğer utanç duyması gereken biri varsa, o da bu yaşlı herifin ta kendisiydi. "Evet," diye onayladım. "Altı ay geçti."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Ama. "Nasıl yapabildi? Yani, nasıl yapabilirdi ki zaten, ama yine de..."

"Biliyorum. Güven bana. Aynı düşünce süreci. Hamile olsa da olmasa da boğazına bir bıçak saplamak isterdim. Ama şimdi? Bıçağı saplamak, döndürmek ve sonra da ona yedirmek istiyorum." Burun deliklerim sinirle alevlendi ve Kenzie arkamdan ağlamaya başlayınca cidden kafamı kapıya vurmak istedim. Bunun yerine gözlerimi ovuşturdum ve "Bana yardım etmen gerek Ama" diye mırıldandım.

"Elbette."

Hiç tereddüt etmemesi, verdiği cevabın doğrudanlığı içimde bir şeylerin sızlamasına neden oldu. Tanrım, bu kadın...

"Ne yapabilirim? Anahtarlar?" diye sordu, ben sessiz kaldığımda.

"Büyükbabanı aramanı ve onu eve götüreceğimi açıklamayı istiyorum."

Bir an sessizliğe gömüldü. "Yaşlı bir kadın mı?"

"Evet."

İkimiz de sorduğum şeyin sonuçlarını biliyorduk ama yine de "Ne yapabileceğime bakacağım" diye mırıldandı.

"Teşekkürler, Ama."

"Bana henüz teşekkür etme Keys. Bana kalsa, onu o lanet yerden çıkarmanı söyledim ama-"

"Öyle değil. Biliyorum. Sadece büyükbabanı etkilemeye çalış, tamam mı?" "Elimden geleni yapacağım."

Ve Ama olduğu için, bazı insanların en iyisinin onun en kötüsü olduğunu biliyordum. Benim için, ikimiz de çocukken oluşmuş bir sadakat sayesinde her şeyin ötesine geçerdik.

"Sağ ol bebeğim," diye mırıldandım ahizeye ve gözlerim dolmaya başlamadan aramayı kestim. Ama Tanrım, Kenzie'nin gözyaşları? Çaresizlikle doluydular.

Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu ona veremeyecek olmak beni kahrediyordu.

Kendime babamın ne yapacağını sormak istiyordum ama içimde bildiğime dair bir his vardı. İlk kez hapse girmemesinin bir nedeni vardı. Ağır saldırı suçundan yargılanmak gibi bir alışkanlığı vardı ama yetişkin olarak ilk yılını hapiste geçirmeye niyetim yoktu. Bana korkak diyebilirsiniz ama istemiordum.

Bunun mantıklı bir yolu olmalıydı ve ben sadece Ama'nın bunu bulmama yardım etmesi için dua ediyordum.

Mürekkep

"NE OLDU? NE OLDU?"

Ama okuduğu kitabın üzerinden bana baktı. Dövme salonunda yöneticilikten başka bir şey yapmayı düşünmeden önce üzerinde çalışması gereken bir sağlık ve güvenlik dosyasıydı.

Her zaman uyduğumuz bazı yasalar vardı, sağlık ve iyi uygulamalar da bunlardan biriydi. Salonumda akşam yemeğinizi yerde yiyebilirdiniz, o kadar tertemizdi.

Bazı insanlar *Black Ink* MC tarafından yönetildiği için işin kolayına kaçtığımızı düşünebilir. Ama durum kesinlikle böyle değildi. Sadece bu konuda yasalara uyan vatandaşlar olmamız gerektiği için değil, aynı zamanda işimi, müşterilerimi ve yönettiğim gemiyi gerçekten önemsiyordum.

"Keys'ten tuhaf bir telefon geldi," diye mırıldandı Ama, kaşlarını öyle bir çatmıştı ki, kaşlarını silmek istedim.

"Ne tür garip bir arama? Kaçıyor, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Kenzie, Şövalyeler'in kulüp binasında." Gözlerim büyüdü. "Bu onun kız kardeşi, değil mi?"

"Evet. Kardeşlerin yaşlı kadınlarından biri. Onu dövüyor."

"Tanrım." Karısını dövenlere karşı özel bir nefretim vardı. Kendi babam ben çocukken annemi dövmüştü ve o beni dövmeden onu savunabilecek kadar büyüdüğü ilk seferde onu yere sermiş ve bundan büyük bir zevk almıştım.

Kahretsin, daha fazlasını yapmak isterdim. Yaşlı adamı yerde görünce annem sanki hatalı olan benmişim gibi bana bağırmasaydı onu bıçaklayabilirdim.

Hırpalanmış bir eşin tacizcisiyle ilişkisi karmaşık ötesiydi. Ama bir MC'de? Özellikle de bu bok başka bir kulübe girdiğinde? Bundan daha fazlasıydı.

Bunu söylemekten nefret ediyordum, tutkuyla nefret ediyordum çünkü o ortamda yetişmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama yine de söylemek zorundaydım. Bir konsey üyesi olarak elim kolum bağlıydı. "Bu işin peşini bırakmalısın."

Gözleri büyüdü. "Hayır!"

Çenemi ovuşturarak, "Ya öyle yaparsın ya da babanı bu işe bulaştırırsın," diye homurdandım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu halledebilirim. Sadece büyükbabamla konuşmam gerekiyor."

Ağır bir iç çekişten sonra ona, "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," dedim.

"Biliyorum ve bu berbat bir şey," diye homurdandı. "Bir erkek kardeşin

yaşlı karısına hiçbir tepki görmeden istediği her şeyi yapabilmesi hiçbir şekilde doğru değil."

Ellerimi kaldırdım. "Burada din değıştirenlere vaaz veriyorsun, Ama. Benim babam annemi dövdu, bu yüzden bir kadına karşı yumruklarını kullanan piçleri savunduğumu duymayacaksın."

"Annen baban tarafından dövüldü mü?" diye nefes aldı, sıkıntısı belliydi. "Evet. Dövyüyordu. Ben de bir süre dayak yedim. Ta ki onu durduracak kadar büyüyene kadar." Boğazımı temizledim, keşke bu kadar kolay olsaydı da kendimi anılar. "Büyükbabanın pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum, Ama."

"Yapmak zorunda. O hamile."

Başımı salladım. "Bunu gördü. Morlukları görecektir. Ve henüz bir şey yapmadı, değil mi?"

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama söylediklerim gerçektir. Bektan bir gerçektir ama yine de gerçektir.

Parmaklarını dudaklarına götürürken eli titriyordu. Ağzını kapattığında, bunu oradaki titremeyi görmemek için yaptığını biliyordum.

Uzanıp dizini okşadım. "Ara onu," diye ısrar ettim, nafîle olduğunu bilsem de. "Bakalım ne diyecek. Yanılıyor olabilirim."

Gözlerinde karamsarlık birikti. "İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz," diye mırıldandı elinin arkasından. "Sadece böyle bir şeyi görmezden geldiğine inanmıyorum."

Ne yazık ki, bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Yarasına tuz bastığımdan değil.

Ayaklarımı iki yana açarak yattığım yataktan kaydım ve efsanevi ötesi bir dövme sanatçısı olan merhum Lyle Tuttle hakkında bir makale içeren bir dergi okudum. Ayağa kalkarak odayı geçtim ve onun oturduğu kanepeye uzandım; baldırlarını kolçağa dayamış, benimle birlikte serinliyordu.

Sadece takıldığımız bu anlar hayatımın en huzurlu anlarından bazılarıydı. O on yedi yaşındayken başlamışlardı ve her zaman masumdular. Ona bu şekilde yaklaşmak gibi aşağılık bir şey yaparak ne onun ne de babasının güvenliğini asla kırmazdım. Ama benimleyken garip bir huzur bulunduğunu biliyordum.

Her şey Lucie'nin onu bir psikiyatriste götürmesiyle başlamıştı ve psikiyatrist benim de gelmemi önermişti. Birkaç yıldır birlikte seanslara katılıyorduk, ben sadece yılda birkaç kez onunla birlikte gidiyordum ama o zamandan beri, ben yanıdayken davranışlarının nasıl değıştiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Bu yüzden, çoğu kişi bunu garip bulsa da, onu benimle takılmaktan asla vazgeçirmedim.

Elbette, bir gencin benim kesime asılması tarzımı sıkıyordu, ama bu Ama'ydı.

İlk görüşte aşık olma saçmalığına hiç inanmamıştım. Ve bu durumda, bu saçmalıktı. Onu beş yaşından beri tanıyordum ve annesi onu kulüp binasına getirmek için Teksas'ı boydan boya kat etmişti. Ama onu bir yetişkin olarak tanıdığım ilk an?

Evet, o zaman düşmüştüm.

Ve görünüşe göre, babalarının da haberi varmış.

Yeterince yaklaştığım anda başını kaldırdı ve kucağıma yerleştirdi. Saçlarıyla oynamaya başladım, alnından geriye doğru okşarken telefonuna dokundu, hoparlöre ayarladı ve büyükbabasının cevap vermesini bekledi.

"Bu gece senden ya da annenden haber alacağımı hissediyordum," diye homurdandı Lucifer ama biz ona MC'de Martin derdik. Çünkü etrafta iki Lucifer olması çok kafa karıştırıcıydı.

"Madem biliyordun, neden bir şey yapmadın?" diye homurdandı ve telefonda bir sessizlik oldu, sessizlik çünkü Martin'in torunundan bunu duymaya alışık olmadığını biliyordum.

Ama iyi bir kızdı. En

iyisiydi.

Yumuşak konuşurdu, nazikti. Narin. Ta

ki öyle olmayana kadar.

Yine de çok az kişi onun bu yönünü bilirdi. Öfkeli olduğunu çok az kişi bilirdi, çünkü nadiren ortaya çıkardı. Ben görmüştüm. Aslında birkaç kez. Sadece terapide de değil.

Flame onun biyolojik babası olmayabilirdi, ama lanet olsun, öfkeli olduğunda içinden yayılan ateş tamamen ona aitti.

"Hex onun babası. Yapamayacağımızı biliyorsun-"

"Yapamam saçmalık, büyükbaba. Sırf Taş Devri'nde yaşıyoruz diye bir kadının babası tarafından dövülmesine izin veremezsin-"

"Ama!" Martin kekeledi ve durum bu kadar ciddi olmasaydı gülerdim. Hal böyleyken, onun büyükbabasının kafasını karıştırması hoşuma gitmiş, bir yandan da onun yakınlığının tadını çıkarmış, saçlarının ipeğinin parmaklarıma ve avuçlarıma değmesini takdir etmişim. Aslında bu beni sakinleştirdi, annemi düşündükçe, Kenzie'yi düşündükçe ve Ama'nın haklı olduğunu fark ettikçe çalkalanan zihnimi yatıştırdı.

Bu bir sürpriz değildi. Bu kadar genç biri için inanılmaz derecede olgundu. Çoğu insan bunu fark edemedi. Geçmişinin lekesini farklı bir ışıktaki gördüler, neredeyse ciddi bir akıl hastalığı gibi davrandılar, oysa bu onu yaşından daha ileri hale getirdi.

Ama bu konuda tamamen haklıydı. Kardeşler mükemmelin tam tersiydi. Bu yaşam tarzının içindeydik çünkü iyilik yolunda yürümek istemiyorduk. Karanlığı çok seviyorduk. Ama yaşlı kadınlarını istismar eden piçler için cehennemde özel bir yer olduğunu sanıyordum.

"Ne? Bu doğru büyükbaba. Hamileyken dayak yiyor ve bu daha da artacak bir aşağılanma seviyesi. Kazara onu öldürecek kadar sert vurduğunda ne yapacaksın? Onu domuzlara mı yedireceksiniz? En iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğu halde onu onlar için bulamaç olarak mı kullanacaksınız?"

"Domuzları nereden biliyorsun?" diye çıkıştı ve ben de hemen hemen aynı fikirdeydim, çünkü babalarının onu mümkün olduğunca işin dışında tutmaya çalıştığını biliyordum.

"Lütfen," diye hırladı. "*Snatch*'i izledim, bu şeylerin nasıl çalıştığını biliyorum."

"Bundan hiç şüphem yok ve umarım yapmazsın. Hayatın bu tarafı sana göre değil-"

"Ve ben karışmıyorum. Gerçekten, karışmıyorum. Ama bunun işle hiçbir ilgisi yok ve her şey bir insanın başka bir insanın dövülmesine izin vermesiyle ilgili. Büyükbaba, onu durdurmalısın!"

Sesinde öyle bir yalvarış vardı ki, Martin'in onu reddetmeyi imkânsız bulacağını biliyordum.

Gösterdiği imaj bu olsa bile Ama o kadar da iyi biri değildi. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bile, Aaron Sanchez'in içinden çıkardığı kişiliğinin derinliklerini onun bile bildiğini söyleyemezdin.

İnsanlar onun sessiz olduğu ve emirlere iyi uyduğu için iyi olduğunu düşündüler. İtaat etmeyi uygun davranmakla karıştırıyorlardı. Ama'nın bile buna inandığını sanıyordum.

Ancak bir şey mantıklı olduğu için teklif edilebilir olmak, iyi olmakla aynı şey değildi.

Ama'nın içinde bir ateş damarı vardı, muhtemelen annesinin göğsünde öğrendiği bir bağımsızlık damarı. Lucie melek gibi bir çocuk yetiştirmezdi, yetiştiremezdi. Ama'nın geçmişi umurunda değildi.

Ama'da görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum.

Ve onun her farklı yönüyle tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Çünkü onu burada, bu şekilde, hafızam beni yanıltmıyorsa Ama'dan pek de hoşlanmayan bir kadın için savaşıırken görmek, babalarının bu işin peşine düşmeme izin verdiği için beni fazlasıyla minnettar kılıyordu.

Düşüncelerimden sıyrılmak için elimi yüzümde gezdirdim, tekrar konuşmaya döndüm ve "...oraya gelmem gerekiyor mu?" diye homurdandığında anında sertleştim.

Martin homurdandı. "Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor? Seni birkaç aydır görmedim."

Dudakları somurtacak şekilde kıvrıldı. "Peki bu kimin suçu?"

Homurdandı. "Benim." Bu muhtemelen kötü şöhretli MC'nin başkanının şimdiye kadar yaptığı birkaç suç itirafından biriydi. Bir kadının sizi nasıl düğümlere sokabileceğini sevmek zorundaydım. "Her zaman oraya inemem, kızım. Bunu biliyorsun."

Uzarak omzunu tuttum ve nazikçe salladım. "Ama, kulüp binasından ayrılmayı sevmiyorsun."

"O Mürekkap mı?" Martin homurdandı. "Henüz bir hak iddia etmedin mi, evlat?"

İçim dondu kaldı ve her nasılsa altmış dokuz yaşındaki motorcu, otuz yedi yaşındaki bu gence liseye geri dönmüşüm ve geleceğin balo kraliçesine çıkma teklif etmenin eşiğindeymişim gibi hissettirdi.

Minnettar olup olmadığımı emin değildim ama Ama'nın tepkisi o kadar aşırıydı ki beni fark etmedi bile. Yanaklarında çiçek açan renk erik domatesini soluk beyaz gösterdi ve sıcak teneke çatıdaki bir kedi gibi koltuktan sıçradı - bunu diziler ve filmler dışında hiç görmemiştim, ama bu manzara beni güldürdü, özellikle de yanına koyduğu su bardağını devirdiğinde. Masanın üzerinde duran cips poşeti de uçtu gitti.

Saniyeler içinde, düzenli yaşam alanım kaosa dönüştü. Cipsler havada uçuşuyor, ıslak olanlar halıya yapışıyor ve Ama çalışan bir stop lambası gibi görünmeye çalışıyordu.

"Ama? Hala orada mısın? Her şey yolunda mı? Bu gürültü de ne?"

Martin'in soruları bardağı taşıran son damla oldu; kahkahalara boğulmamak için kendimi zor tuttum ve Ama öfkeyle soluğunu tuttuğunda daha çok güldüm.

"Ne haltlar dönüyor orada?" Martin homurdandı.

Boğazımı temizledim, gülmemek için kendimi zor tuttum ve Başkan'a "Onu henüz sahiplenmedim ama yakında sahipleneceğim" dedim.

Martin homurdandı. "Tam zamanında."

"Daha yeni on sekiz yaşına girdi," diye hatırlattım ona. Büyükbabası. Tam bir SMH anı.

"Siktir et onu. Bazen, sadece bilirsin. Bazen iki insanın birbirine ihtiyacı vardır. Ve bazen, yaşın bununla hiçbir ilgisi yoktur. Ama iki yıl önce hazırdı-"

"Büyükbaba!" Ama ciyakladı, görünüşe göre mahcubiyeti tamamlanmıştı.

"Evet, ama Amerika Birleşik Devletleri değildi," diye araya girdim kısa bir kahkaha atarak, bu konuşmanın aldığı yönden tamamen şaşkına dönmüştüm. "Her neyse, yasal tecavüz suçundan hapis yatmayacağım için mutluyum."

Martin homurdandı.

"Doğru." Bu gerçeküstü bir şeydi.

Gözlerim, ayağının altındaki zemini havaya uçurmak için bir dinamit lokumu kapmak ister gibi görünen Ama'dayken, "Kızacağınızı düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Beni kızıp kızmayacağımı bilecek kadar iyi tanıımıyorsun evlat. Ama'mın onu kurtardığından beri seni sevdiğini bil-"

"Büyükbaba!" Ama boğuldu ve bir kez daha yerin yarılıp onu yutmasını ister gibi baktı.

Bundan nefret ettiğim için elimi uzattım. Sanki saldırmak için bekleyen bir çingiraklı yılanmış gibi baktı, ama o güzel gözlerinin derinliklerinde? İstek gördüm. Özlem. İhtiyaç.

Bu manzara karşısında keskin bir nefes aldım ve parmaklarımı oynatarak sessizce onu parmaklarımı tutmaya teşvik ettim. Büyükbabası arka planda neyin ne olduğunu bilmeyen torunları hakkında homurdanırken, tereddütlü bir adım attı ve parmaklarını benimkilere yerleştirdi.

"Ama? Dinliyor musun? Yapacak işlerim var, biliyorsun değil mi?"

Sesi hâlâ kısıktı, bakışları benimkilere kilitlenmiş halde homurdandı: "Benim de yapacak işlerim var. Dövme salonunda çiraklık yapıyorum."

Martin homurdandı. "Son konuşmamızdan bu yana ne kadar zaman geçti?"

Gözlerini kırıştırdı ve göz temasımızı bozan tek şey bu oldu. Sanki karşıındaymış gibi telefona bakarak, "İki gün önce," diye mırıldandı.

"İki gün içinde bir sürü şey oldu! Beni bilgilendirmen gerekiyordu!"

Yüzünü buruşturarak, "Rhode'a kabul edildim," diye mırıldandı.

Martin keskin bir nefes verdi. "Hayır! Hayır! Küçük kızım üniversiteye gidecek.

-" Sözlerinin kesilme şekli bana Ama'da normal bir şey olmadığını anladığını söyledi.

Motorcu bir prenses olduğu için değil, babası ATF'ye göre Teksas'ın bu bölgesinde 'terör estiren' bir MC'nin başkanı olduğu için de değil, geçmişi yüzünden.

"Sorun yok büyükbaba," diye yatıştırdı ve bunu yapması beni şaşırttı.

Bu berbat durumla ilgili hiçbir şey yolunda değildi.

Hiçbir şey.

Gitmesi gerek.

Kahretsin, RISD'ye kadar uçuyor olmalıydı. Onun yerine, burada sıkışıp kalacaktı.

Bir nefes verdim çünkü içimde kabaran öfke asla kontrol edemeyeceğim bir şeydi.

Başka bir dünyada, başka bir hayatta, o gün gördüklerim ve yaptıklarım için terapiye giderdim.

Küçük bir kız, sanki azılı bir suçluymuş gibi lanet bir sandalyeye bağlanmıştı. Kendimi pencereden aşağı atmadan önce onu görmüştüm. Aaron'ın ona ne yaptığını görmüştüm; sanki kızlarını değil de bir MC kardeşini cezalandırıyormuş gibi davranmıştı.

Yatak odasını gözetlediğimde, ona ne yaptığını görmüştüm. Gözleri bağlıydı ve burnundan ve yüzünden kan akıyordu; ayak bilekleri ve el bilekleri sandalyeye iple bağlanmıştı ve sürtündükleri yerlerden kan akıyordu.

O sahneyi gördüğümde hissettiğim tek rahatlama neydi? Pijamaları üzerindeydi ve rahatsız edilmemişti. Eğer onunla bu şekilde uğraşmış olsaydı, beynini dağıtamazdım. Ona o hasta sikini yedirirdim.

Onun yerine, çok hızlı bir sonu oldu. Sonsuza dek pişmanlık duyacağım bir sondu, özellikle de Ama'nın o piçin yaptıkları yüzünden hâlâ nasıl acı çektiğini bildiğim için.

"Hiç iyi değil," diye hırladı Martin. "Hiç de iyi değil."

Sanki o *hatalıymış gibi* bana gözlerini devirdi ama ben ona başımı salladım ve iç çektim çünkü bazen olgunluk seviyesine rağmen çok kör olabiliyordu. Elimi uzatıp burnumun kenarını sıktım ve kanepeye geri yaslandım. Çatık kaşlarıyla bana baktı, ama Martin'e, "Bu gece bir şey mi oldu?" diye sordu.

Keys'in kız kardeşi hakkında bir şey yapacak mısın?"

"Onları birlikte gördüğüm anda bu boku yiyeceğimi anladım," diye homurdandı.

"Babasının ona bu şekilde davranmasına izin vermemeliydin, büyükbaba. Yazıklar olsun sana!" diye homurdandı ve ben de on sekiz yaşındaki bir çocuğun, silahlı soygundan on beş ila yirmi yıl hapis yatmış, sertleşmiş Prez'i azarlamasına yine kahkahalarımı gizlemek zorunda kaldım.

Lucifer geçirdiğı yıllar boyunca yol adının hakkını fazlasıyla vermişti. "Ne zamandan beri benim MC'm-"

"Ne? Burayı bir krallık gibi yönetiyorsun, büyükbaba. Sen kralsın ve eğer o halk senin onaylamadığın bir şey yaparsa, onların kafasını kesmen gerekir!"

"Pekâlâ, bu benzetme yoldan çıktı," diye araya girdim. "Bir şey yapacak mısın Martin?"

Bana hırladı ama ben izin verdim. Ama'nın biraz stres atmaya ihtiyacı vardı ve ben de bu patlamanın içinde olmaya fazlasıyla istekliydim.

"Evet. Bir şeyler yapacağım. Ama biliyorsun ki bu işi çözmek o kadar kolay değıl Ink. Yani, lanet olsun. Kız onun yaşlı karısı. Bu kutsal bir bölge."

Yanılmıyordu. Kesinlikle öyleydi.

Ve bu durumun en berbat yönü de buydu.

Uzanıp gözlerimi ovuşturdum, aniden yorulmuştum. Zaten uzun bir gün olmuştu ve bu ahlaki tartışma günün daha hızlı geçmesini sağlamıyordu.

Bir el omzumu okşadı ve Ama'nın bedeninin fısıltısını dizlerimde hissettim. Gözlerimi tekrar açtığımda, sehpanın etrafında döndüğünü ve önümde durduğunu gördüm. Kalbi gözlerindeydi ve benim kalbim göğsümde tekliyor gibi hissediyordum.

"Yaşlı bir adam olmak da kutsal bir şeydir," diye mırıldandım, Martin'in benden bir cevap beklediğinin farkındaydım. "Onu dövüyor, Martin. Bu saçmalığa göz yumamayız. Burası 19. yüzyıl değıl."

Martin'e karşı dürüst olmak gerekirse, benimle bu konuda konuşmak istemesine bile şaşırmıştım. Elbette Asiler'in konseyindeydim ama *onunkinde değıldim*.

Cevabım üzerine homurdandı. "Ne yapabileceğime bakacağım." Bir homurtu daha. "Ama?"

Beni hoparlörden çıkar. Seninle konuşmak istiyorum."

Bana bakarken yanakları kızardı ama telefonuna uzandı ve Martin'in dediğini yaptı. Martin her ne dediyse yanakları daha da kızarmıştı.

Eskisinden daha parlak bir kırmızı tonu vardı ama sormadan kendini kucağıma bırakmıştı ve bu şikayet edeceğim bir şey değildi.

SAINT

"KENZIE?"

Keys'in kız kardeşi bana bakmayı reddetti. Lanet olsun, dizlerine bakmaktan başka bir şey yapmıyordu ve oraya bakmadığı zamanlarda da cehennemin kapısıymış gibi kapıya bakıyordu.

Belki de onun için öyleydi.

Belki de onun için dışarıdaki şey cehennemdi.

Kenzie'yi kaçmadan önce oldukça iyi tanıdığımı düşünürsek - kirli bir şey değil, sadece arkadaş olarak - onun bu yönünü görmeye alışkın değildim.

Tek bir kelime onu özetliyordu: Ağızlı.

Hemen hemen hepsi buydu. Büyük bir ağız vardı, onu kullanmaktan korkmuyordu ve genellikle koşarken kimi kızdırdığı umurunda değildi.

Bu mu?

Sanki gece ve gündüz sevişmeye karar vermiş ve başka bir garip varlık yaratmış gibiydi.

Kenzie'nin bildiğim Kenzie'ye benzemeyen bu bedenin içinde hangi cehennemde olduğundan bile emin değildim. Konuşmasından tavırlarına, fiziksel görünümünden ruhuna kadar onunla ilgili her şey değişmişti.

Ve bu bende onun babasını boğma isteğı uyandırdı.

Bu kadın kolay kolay gözünü korkutabileceğiniz bir kadın değildi ama yine de bu orospu çocuğı Hex'in *vardı*.

Kenzie'nin konuşma girişimimi görmezden gelmekle kalmayıp adım atmaya başladığımda irkilmesiyle daha da şiddetlenen tedirginlik beni ayağa fırlattı.

Keys'in gözlerini yakaladım ve az önce yaşadığım her şeyi gördüğünü anladım. İçinde parıldayan öfke alevlenmeye o kadar yakındı ki, açıkça biliyordum ki, işler kötüye gidiyordu. Ve lanet olası anahtarlarını daha fazla şingırdatırsa, Harley için öfkeli bir reklam müziği yazacaktı.

Yatak odasının sınırları işleri daha da kötüleştirdi. Ama büyükbabası üzerinde diplomatik kurnazlıklarını denerken biz burada kapana kısılmıştık ve Keys açısından akıllıca bir hamle olsa da ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyorduk.

Bazen bu dünyada şiddet ancak daha fazla şiddetle çözülebilir.

Filozofların doğru olduğunu düşünmekten hoşlandıkları bir şey değil, ama yine de doğruyd.

Yaşlı karısını, *hamile karısını* dövmekten çekinmeyen Hex gibi bir pislik, dil yumruklarla tercüme edilmedikçe hiçbir şey anlamazdı. Bu mankafalardan bazıları böyle kaçıyordu.

Tam heyecanlanmaya başlamışken, yatak odasının duvarları üzerime üzerime gelmeye başlamış gibi hissederken, kapı çalındı.

Kenzie dehşet içinde bir nefes verdi ve kendi içine kapandı. Omuzları çökmüş gibiydi ve eğer yapabilseydi, kendini olabildiğince küçültmek için bir topun içine yuvarlanacağını hissediyordum.

Onun için üzuldüm. *Acıttı*. Tanrım, Hex ona ne yapmıştı? Gideli neredeyse hiç olmamıştı ama yine de onu mahvetmişti.

"Kim o?" diye seslenmeye başladığımda boğazım düğümlendi. Ama daha sorum bitmeden kapı itilerek açıldı. Kendimi hazırladım, Kenzie'nin yaşlı bir adam olmasını bekliyordum ama değildi.

Lucifer'in ta kendisiydi.

Boğazımı temizleyerek, "Prez?" diye sordum.

Gözlerini önce bana, sonra Keys'e dikti, sonra Kenzie'ye baktığında içini çekti ve ilk kez bakışları yumuşadı.

Kapıyı arkasından kapattı ve odaya girerek Kenzie'nin yanına gidip oturdu. Kenzie irkilmedi ama kılını bile kıpırdatmadı. Ona bakmak için başını yana çevirmedi, fısıltıyla bile olsa bir ses çıkarmadı.

Gerçekten dehşet içinde donup kaldığını düşündüm.

Keys, Lucifer Kenzie'yi incelerken içine düştüğümüz tuhaf sessizliği bozarak, "Bir şeyler yapmalıyız, dostum," diye homurdandı.

Prez Keys'e bir bakış attı. "Her şey kontrol altında." "Öyle mi?" Ben talep ettim.

"Nasıl?"

Elini kaldırıp kirli çenesini kaşdı. "Hex yarın Colorado'ya kaçacak. Bu arada ben de torunumu ziyaret edeceğim."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşerek, "Kenzie'yi mi götürüyoruz?" diye sordum. Lucifer homurdandı. "Ne sanıyorsun, evlat? Elbette öyle."

"Hex onun gittiğini öğrendiğinde ne olacak?" Keys sessizce sordu.

"Onun kaçtığını düşünecek."

"Eve dönüyoruz," diye karşılık verdi.

"Belki." Lucifer omuz silkti. "Eğer bir süre yerleşkede yaşarsa güvende olur. Eğer senin bölgene gelirse..." Homurdandı. "Yaptırım uygulamak için bir yol bulmam gerekecek." Nefesinin altında, "Lanet olası işgüzar torunlar," diye mırıldandı.

Kenzie dudaklarını yaladı ve ilk kez fısıldadı: "Bana dövme yaptırmadı."

Lucifer'ın başı yana eğildi. "Affedersiniz?"

Yanağını kemirirken yanağı çöktü. "Hamileydim ve doktorlar hamileyken dövme yaptırmamanız gerektiğini söylediler."

Gözleri faltaşı gibi açılan Lucifer dizini tokatladı. "Görünüşe göre kendimize bir boşluk bulduk."

Keys, "Bu onun çocuğunu taşıdığı gerçeğini ortadan kaldırmaz," diye homurdandı. "Çocuğun öylece gitmesine izin vermeyecektir."

Kenzie'nin yüzü buruştu ve Keys buradayken böyle konuştuğu için onu azarlamak istesem de gerçek şuydu ki Kenzie boğazına kadar bu işin içindeydi ve onu bu beladan kurtarmak için yapılması gerekenleri duymak için burada olması gerekiyordu.

Piç gibi konuştum, biliyorum. Ama asla kaçmamalıydı. Elbette, bazı çocukların bu hayattan nefret ettiği gerçeğini anlıyordum. MC'nin yetişkinliklerini lekelemesini istemiyorlardı çünkü herkes çocukken kulüpte iyi bir deneyim yaşamamıştı. Ama başka bir MC'ye kaçmak? Kardeşinizin ve babanızın sizi koruyamayacağı bir yere mi? Bu aptallığın doruk noktasıydı ve beni şaşırttı çünkü Kenzie'nin aptal olduğunu asla düşünmezdim.

"Belki yapar, belki yapmaz." Lucifer çenesini ovuşturdu. "Hex babacan biri değil. Piçin teki olduğu kesin. Sırf önemsiz olmak için ilgilenebilir."

Ama Şu an için elimdeki tek Şey onu buradan çıkarmak. Ve sahip olduğum Şey, normalde alacağından daha fazla..."

Ama onu zorladığı için yardım ettiği söylenmedi. Dürüst olmak gerekirse, bu kadarını başarmış olmasına Şaşırmıştım. Yine de, belki de ŐaŐırmamalıydım. Kendine has bir tarzı, göz ardı edilemeyecek ve genellikle Keys ve bana her istediğini yaptıran bazı kurnazlıkları olduğu düşünülürse - tabii ki mantık çerçevesinde - Kenzie'yi kurtaracak kişinin o olacağını düşündüm.

Her ne kadar Kenzie'nin zamanında ona kötü davrandığını bilsem de.

Kenzie kaltağın tekiydi ama bu deėiŐmiŐ gibi görünüyordu. En azından Şimdilik.

Bir sürtük olmaktan çok korkuyordu. Çok korkmuştu. Kahretsin, o piç Hex'e bunu ödetmek gerekiyordu.

"Hex ne olacak?" Homurdandım. "Böyle Şeylerin yanına kr kalmasına izin verilmemeli. Yine yapacaktır."

Lucifer bana bir bakış attı. "Bana vaaz vermeye baŐlama."

"Ben vaaz vermiyorum," diye karşılık verdim, tüylerim diken diken olmuştu ve sadece sağduyu beni ileri atılıp kavgaya balıklama dalmaktan alıkoymuŐtu.

Bu Lucifer'di.

Elbette benden yaŐlıydı, hem de çok daha büyüktü ama bizim dünyamızda efsane olan Şeyler yapmıştı.

Piç kurusu hapis haneden çıkmış ve o dünyanın içinden, dışarı çıktıktan sonra Prez'e yükselmesine yardımcı olan bağlantıları ve bağlılıkları bir Şekilde kurmuştu.

Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İçten içe öldürmüştü.

Yakalanmadan.

Ve bir cinayet, kardeŐlerinizden iyi hisler almanızı sağlar. DıŐarıdan yumruk tokuŐturmalar ve 'aferin'ler. Ama Prez'e yükselmek? Bugün bulunduğu yere gelmek için kaç ruh almak zorunda kaldığını sadece Lucifer'in kendisi biliyordu.

Yani, yaşlı ya da değil, hala nispeten boş bir sayfa ile sadece yirmi dört yaşındaydım. Prez'e kıyasla. Tam olarak güneş ışığı ve gller değildim. Olsa olsa ruhum beton grisine boyanmıştı ama bu sadece Lucifer'in siyahının katıksız zifiri tarafından emilebilirdi.

"Eğer devam ederse, kendini sıkıntıya sokarsa, o zaman icabına bakılacaktır."

Başımı salladım ama sebat ettim, etmek zorundaydım. Bazen kuduz bir köpeğin uyutulması gerekirdi. "Bunu tekrar yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Prez'in ağzı gerildi. "Biliyorum. O şerefsizler böyle çalışır. Bir kez yeterli değil." Yaşına yakışmayan bir zarafetle ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Yedi buçukta yola çıkmaya hazır ol. Adamlarım altıda yola çıkacak, böylece aramızda güvenlik için yeterli mesafe olacak."

Hiçbirimize dönüp bakmadan ve tek kelime etmeden, bizi arkasından bakakalmış bir halde bırakarak gitti.

"Kenzie? Bu gece ona geri dönmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Dehşete kapılmış gözlerini bana çevirdiğinde kendimi dünyanın en şeytani pislği gibi hissettim.

"Ben de onunla gideceğim. Ben onun kardeşiyken bir bok diyemez," diye homurdandı Keys. "Nerede yaşıyorsun?"

"Yerleşkede," diye mutsuzca fısıldadı Kenzie. "Kendi dairemiz var. Küçük ama ayrı bir oturma odası var. Kanepede uyuyabilirsin."

"Bu onu kızdıracak mı?"

"Çoğu şey yapar," diye yanıtladı Kenzie. "Ama eğer şanslıysak, geri dönmez bile. Bazen, bu partilerde, gelmez."

Başımı salladım, hamile yaşlı karısı dehşet içinde yatağa yapışmış eve dönmesini beklerken herifin tam olarak ne yaptığını biliyordum.

Tanrım.

Bir elimi başımın üzerinde gezdirerek mırıldandım: "Yola çıkmadan hemen öncesine kadar hiçbir şey toplama. Onu senin..." olduğun gerçeğine inandırmak istemezsin. Yüksek sesle söyleyerek uğursuzluk getirmek istememem aptalca mıydı?

Bana doğru bir bakış gönderdi, ilk kez bana bakmaya cesaret ediyordu ve "Bakmayacağım" diye mırıldandı.

Yirmi dakika sonra Keys ve Kenzie ayrılırken içimdeki kötü hissi de beraberlerinde götürmediler.

Yatmak istiyordum ama rütbem çok düşük olduğu için yatağın bana tahsis edilmeyeceğini biliyordum. Yine de beni çağırdı ve kendimi odadan çıkıp partinin olduğu yere geri dönmeye zorladım.

İstediğim son şey lanet olası bir partinin ortasında olmaktı. Kulüp fahişelerini emerken ve sikişirken görmek istemedim.

Orospuların ve erkek kardeşlerin burunlarına çekilen uyuşturucular, bazı piliçlerin birkaç erkeğe verdiği kucak danslarını bile takdir etmedi.

Hayır, sadece uyumak istiyordum.

Ve bunlar şimdiye kadar sahip olduğum en kedi kırbaçlı düşünceler olmalıydı, çünkü eğer birini emmek, sikişmek, soyunmak ve hatta lanet olası burnunu çekmek istiyorsam, o Ama'ydı.

Tanrım.

Boku yemiştim.

Ama umarım, mümkün olan en iyi şekilde.

Ama

AILENİN NESİ VARDI?

Her zaman yanlış zamanda araya girdiler, işleri zorlaştırdılar, hassas bir durumu bin kat daha kırılgan hale getirdiler.

Hem büyükbabamı boğmak hem de onu yanağından öpmek istedim. Bu iki uyumsuz tepki, onun ağzından kaçırıldığı sözler karşısında ilk başta duyduğum utançtan kaynaklanıyordu ama aynı zamanda Ink'in gözlerine baktığımda büyükbabamın haksız olmadığını görmemden de kaynaklanıyordu.

Beni istedi.

Beni *sahiplenmek* istedi.

Ve her iki ihtimal de gerçekleşmesini planladığım bir şey değildi. Hayaller ülkesine düşmüştü.

Elbette onu istemiştim. Ama kaçırılmak istemiyordum ve ben de RISD'ye gitmek istiyordum. Olur böyle şeyler ve bazen hayat planladığınız gibi gitmez. Yıllarımın çoğunu kaçan adamın hasretini çekerek geçireceğimi sanmıştım. Dövme salonunda çalışırken onu izleyebilecek, sahip olduğumuz ilişkiden daha fazlasına sahip olmayı dileyecektim.

Rüyalarımın kapılarından birinin açılıyor olması mümkün görünmüyordu ama yine de burada, onun kucağında oturuyordum. Kabus gördüğüm için değil.

Ama istediğim için.

Ve beni orada istediği için.

Büyükbabamla aramızdaki telefon görüşmesinin kesilmesiyle Mükkeke'e döndüm. Sevdığım üç adam arasında en yaşanmış yüz onunkiydi. Sarp ve pürüzlüydü. Gözlerinin köşelerinde çok fazla güneşten ve at sürerken rüzgâra maruz kalmaktan kaynaklanan çizgiler vardı. Şakaklarında ve kaşlarının arasında da kaş çatma çizgileri birikmişti. Ama bunun ötesinde? Sert ve hamdı, o kadar yakışıklıydı ki ona günlerce bakabilir ve yine de çizecek yeni bir şeyler bulabilirdim.

Gergin olmama rağmen mutluydum da ve bu beni elimi kaldırıp yanağına götürmeye, etini etime değdirmeye ve kirli sakalını avucumda test etmeye itti.

Çok iyi hissettirdi.

Çok doğru.

Ve tepki olarak ürperdim. Gerçekten ürperdim. Bir gece klitorisime dokunduğumdan daha iyiydi, banyoda parmaklarımı bacaklarımın arasına sokup kendimi boşalttığımdan daha iyiydi.

Sadece bunu yapabileceğimi bilmek mi? Onun da bunu istediğini? Damarlarımda havai fişek patlaması gibiydi.

"Seni uzun zamandır istiyordum," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu, dumanlı, sürekli değişen ela tonuyla her zaman anlamlı olan gözlerinin bile saklayamadığı söylenmemiş duygularla boğuktu. Gri ile yeşil, dumanlı kahverengi ve hafif kehribar rengi arasında gidip geliyorlardı. Bu bir ışık oyunuydu, bunu biliyordum ama yine de içimde onları resmetme isteği uyandırıyordu.

"Ne kadar süre?" Cevap verdim, bakışlarım aşağıya inip boğazını keşfetmeye başlamadan önce çenesinin zayıf çizgisini okşayan parmaklarıma geri döndü.

"Olması gerekenden daha uzun. Ama sapık olduğumu düşündürecek kadar uzun değil."

Bunu alaycı, hatta *kuru* bir şekilde söylediği için bir kahkaha attım. "Sen bir sapık değilsin," dedim ona.

"Emin misin? Senden 18 yaş büyüğüm. Bazı günler senin kışını sismeyi hayal ettiğimde kendimi sapık gibi hissediyorum-"

Parmaklarım ağzını kapatmak, sözlerini durdurmak için hareket etti. Yutkundum. Sözleri arzumun alevleri üzerine dökülmüş gazyağı gibiydi.

"Bunu benden mi istiyorsun?"

İstediği şeyin ben olup olmadığımın emin değildim. Geçmişteki kız arkadaşlarını görmüştüm, görür görmez onlardan nefret etmişim. Hatta onu birkaç kızla birlikte izledim.

kulüp fahişeleri ile etkileşime girdi. Benim gibi değillerdi. Hepsi sıska ve iri göğüslüydü. Neredeyse hiç kıyafet de giymiyorlardı.

Öte yandan ben, zamanını kışımın çatlağında geçirmeyen ve aslında üst uyluklarımın makul bir kısmını örten kot şorttan başka bir şey giymedim. Sanırım atlet giyiyordum, ama koşarken çıkarmanız gerektiğinde kopacakmış gibi görünen askılı olanlardan değil. Bunlar eş kazaklarının kadın versiyonu gibiydi - bu isim berbattı şimdi karısını tam anlamıyla döven birini tanıyordum.

Bu ismi kim bulmuştu? diye sordum kendime, sonra tüm umutlarım ve hayallerim gerçekleşmeye yakınken teğet geçtiğimi fark ettim.

Aptal beyin.

Eli bileğimi kavradı ve nasırlı parmak uçları hassas etin üzerinde şekiller çizerken tekrar ürperdim. Zaten hassastı ama benimki diğerlerinden daha hassastı. Orada yara izlerim vardı. Aptal insanlar kendimi öldürmeye çalıştığımı düşündükleri için hayatım boyunca dalga geçilen yara izleri. Evet, çünkü bileklerinizi kestiğinizde, elinizin arkasına kadar dolanırsınız, değil mi?

Bilirdim, çünkü on altı yaşımdayken bir iki kez bunu düşünmüştüm ve uykusuzluk ve kabusların birleşimi beni o kadar depresyona sokmuştu ki, ertesi günü nasıl atlatacağımı bilmiyordum, başka bir geceyi boşverin.

'Bilekler nasıl kesilir' diye araştırmak tuhaftı ama bir sürü şey çıktı. Boydan boya değil, aşağı doğru kesiyordunuz ama benim için o noktaya hiç gelmemişti. Çünkü bu hareketin bencilce olacağını biliyordum.

Seviliyordum.

Çok, çok sevildim. Sadece ailem tarafından değil, arkadaşlarım tarafından da -Saints ve Keys. Onların aileleri de beni severdi. Ve sonra Ink vardı.

Benim savaşçım.

Kardeş olmadan önce bir askerdi. Bana olanlardan daha kötü şeyler görmüş ve bunlara katlanmış olması gerektiğini biliyordum ama yine de ayakta kalmayı başardı. Kolay yolu seçmedi.

İlk gece onun yatağına girdiğim zamandı. Bu çok kolay oldu. Kaçırılmamdan sonra yerleşkedeki güvenlik çılgına dönmüştü ama sadece çevreyi korumakla yetiniyorlardı. Kapıları ve yerleşkedeki zayıf noktaları korumak için daha fazla kardeş vardiyalı olarak görevlendirilmişti. Ekstra alarmlar, köpekler, duvarlarda dikenli teller ve kırık camlar, aklınıza ne gelirse vardı.

Aaron'un yatak odama girmek için tırmandığı ağaç çoktan kesilmişti. Annem parçaları ateşe vermişti ve ben de yıkımı gördüğüm için kendimi daha güvende hissederek izlemiştim ama bu kadar ileri gitmeme gerek yoktu.

On altı yaşındayken, ailem geceleri uyumadan önce beni kontrol etmiyordu. Bazen, on altı yaşındaki hiçbir çocuğun düşünmek istemeyeceği şeyleri yapmak için benden önce yatağa giderlerdi. Dışarıda verandada kalırdım ve karanlık çöktüğünde? Bir ağaca tırmanmama gerek kalmamıştı. Basitçe yerleşkeye geçtim, devam etmekte olan partinin yanından sıvıştım ve Ink'in odasına yöneldim.

Onu yalnız bulduğum için şanslı olduğumu biliyordum.

Ve o zamandan beri orada geçirdiğim her gece, kötü bir gecede ortaya çıkmam ihtimaline karşı yalnız uyumaya bilinçli olarak karar vermiş olması gerektiğini biliyordum...

Başından beri beni istiyor muydu?

Bunun kanıtı mıydı?

Bu çılgın düşünceler beynimden geçerken midem çalkalanıyordu ve ben cevap vermesini beklerken o bana bakıyordu. Bana karşı ne hissettiğini, benden o yaramaz, kirli, karanlık şeyleri isteyip istemediğini söylemesini bekledim.

Parmaklarımı öptüğünde neredeyse bayılacaktım. Tanrı şahidim olsun. Elimi indirirken dudaklarımı yaladım ve "Senden her şeyi istiyorum" diye cevap verirken ağzının hareketini izledim.

Bunu düşünürken boğazım düğümlendi. "Onları benim de sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bunu söylemem gerekiyordu. Gerçeği ondan saklayamazdım, onu elde etmeye bu kadar yaklaşmışken bile... çünkü onlar olmadan ben de olmazdım.

Bunun kulağa çılgınca, maksimum bağımlı ve beni anlamaya çalışan bir psikiyatristin ıslak rüyası gibi geldiğini biliyordum, ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Kendime zarar vermeme engelleyen tek kişi Ink değildi. Keys ve Saint'e de aynı derecede ihtiyacım vardı. Hepsi beni toprakladı. Aklımı başımda tuttular. Belki de bunu yapmak için erkeklere ihtiyacım olmamalıydı, belki de Prozac bunun içindi, ama haftanın her günü erkeklerimi buna tercih ederdim.

"İstiyorum," diye mırıldandı ve bu sözler tüylerimi diken diken etti. Konuşurken gözleri öfkeyle kararmadı, yüzü kaşlarını çatmadı bile. Hayır, her zamanki gibi sakın görünüyordu. "Sen annenin kızıydın," diye alay etti, sonra yüzünü buruşturdu. "Ben sadece... Beni de isteyip istemediğinden emin değildim. Belki de çok yaşlı olduğumu düşündüm."

Lucie Steeler k   tekmelese bile annemle kıyaslanmaktan pek ho lanmıyordum ama olsun, kabul ederdim. Eğer bu, *neden*    ne de ihtiya ım olduğunu tam olarak açıklamak zorunda olmadığım anlamına geliyorsa, o zaman mutluydum. Annem her şeyi kendi bildiği gibi yapardı. Babam olan be  adamla birlikte b y m   , neredeyse onlar tarafından bir dereceye kadar ebeveynlik yapmıştı. Saint, Keys ve Ink ile böyle bir şey ya amamı tım. Onlar babalarım gibi değildi. Onlar benim kurtarıcılarımdı. Koruyucularım. Akıl sa lı ımın koruyucuları.

Yani, hayır, Ink'in ikisini karı tırmaması benim için sorun değildi. Sorun etmedi im şey neydi?

Onu istedi imden emin olmaması.

"Odana o kadar sık gizlice girdim ki beni koymadı ına  a ırdım Ink," diye fısıldadım, tüm o gecelerin anısı zihnimde resimli bir kitap gibi dönüp duruyordu. Bana sarılmasına ihtiyaç duyduğum ve onun da sarıldığı tüm o sefil geceler.

Yargılama yok.

Sorgulamak

yok.

Sadece

kabullenme.

Elbette daha fazlasını istemi tim ama bana bu kadarını vermeye istekli olması bile ba lı başına bir merhamet göstergesiydi. Ve söylediği gibi, eğer bir şey olsaydı, yasal tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kalabilirdi... Bu tam olarak minnettarlı ımın kanıtı olmazdı, değil mi?

"Bana asılmadın." Omuz silkti. "Sadece rahatlamak istediğini düşündüm."

Ona bakakaldım. "Bunun için babama gidebilirdim!" Burnunu kırı tırdı ında, uzandım ve o kırı ıklı ı ovaladım. "Sana ihtiya ım var, Ink."

Bo azını temizledi. "Liam."

Bunun  zerine dudaklarım kıvrıldı. "Liam. Sana böyle mi hitap etmemi istiyorsun?" "Bence doğru olan bu," dedi, ses tonu sertti. Liam için.

Utangaç bir şekilde ona gülümsedim ve kollarını kaldırıp beni içine  ekti inde i  çektim. G  s ne bastırdı ımda kalbinin atı ını hissedebiliyordum, ama daha da iyisi? Aletini popomun altında hissettim, sertliğini hissettim ve hiç şüphe duymadan onun kalbi kadar benim olduğunu biliyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "K   kl   mden beri seviyorum ve yıllar geçtikçe bu de i ti, d n   t . İlk başta, beni kurtardı ın için seni

sevdim. Ama her yıl, bu duygu gelişti, derinleşti, ta ki sensiz bir gün daha geçirmeyi düşünemez hale gelene kadar."

"Hey," diye gürledi, elini çenemi geriye doğru eğecek şekilde hareket ettirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Söylediklerimden bunu nasıl anlamıştı?

En büyük korkumu nasıl hissetmişti?

Yutkundum. "Söz veriyor musun?"

"Yemin ederim bebeğim." Başparmağının ucu çenemin hafif şeftali kıvrımına yerleşti. Orayı hafifçe ovuşturdu, sonra mırıldandı, sözleri neredeyse benimkilere paraleldi, "Ben de seni seviyorum. Uzun zamandır seviyorum."

Başımı tuttuğu yerden çevirerek yüzümü boğazına gömdüm ve "Korkak olduğum için özür dilerim" diye fısıldadım.

Homurdandı ve sözlerime kıkırdarak karşılık vermesiyle duygusal anlar sona erdi. "Korkak olmalısın. Sende bir tane var."

"Annem korkak değil," diye homurdandım ama gülmesine içten içe sevindim. Onu yatağa atmaya çalışmam gerekirken işleri mızımız ve tuhaf, aşırı duygusal bir hale getirmiştım. Ama onu her zaman güldürebilmiştım ve gülüşünü de en az kıcını sevdiğim kadar seviyordum - inanın bana, adamın kıcı ödüle layıktı.

"Kimse Lucie Steeler'ı korkak olmakla suçlayamaz, orası kesin," diye alay etti, "ama sen annen değilsin, Ama. Sen sensin. Ve seni olduğun gibi seviyorum, beni duygusal şeylerden bahsettirsen bile."

Ona baktım, göz kırpmasını izledim ve sııttım. Gözleri karardığında, ne olacağını biliyordum, biliyordum ve bunu memnuniyetle karşıladım. Başını aşağı eğip yavaşça, o kadar yavaş ki ultra ağır çekim gibi geldi, dudaklarımız birbirinden kıl payı ayrılana kadar hareket edince nefesim göğsümde kesildi.

Nefes alamadan, aramızdaki boşluğu doldurmasını, bizi tamamen tensel, daha önce birlikte yaşadığımız hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde birleştirmesini bekledim ve sonunda bunu yaptığında, dudaklarımızın birbirine değmesine izin verdiğinde, sanki altımdaki dünya titredi.

Bir ömür boyu onun öpücüğünü bekledim ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Ağzı ilk başta şefkatle benimkine değdiğinde göz kapaklarım düştü ve kollarında ürperdim. Oraya buraya nazıkçe vurdu, sonra dudaklarımı ısırmaya başladı, sonra da belli belirsiz yalamaya başladı.

Benimle dalga geçtikçe, daha fazlasına ihtiyaç duymam, daha fazlasını arzulamam, vermek zorunda olduğu her şeyi dilemem ve istemem için benimle alay ettikçe nefesim hıçkırmaya başladı.

Alt dudağımı dudaklarının arasına aldığında dudaklarım bir nefesle aralandı ve o da bundan faydalanarak dilini benimkine doğru itti.

Ve hepsi bu kadar.
Onun için değil, kendim
için. Daha fazla
dayanamadım.

Ondan uzaklaştım, o kadar hızlı hareket ettim ki onu zıplattığımı biliyordum, kendimi yeniden yerleştirdim, böylece ona sarıldım, seksim ve onunki neredeyse fıralanana kadar ve parmaklarımı saçlarından geçirdim, ağızlarımızı yeniden birleştirdim.

Bir kez daha birbirimize bağlandığımız anda hem rahatlama hem de arzu dolu bir hıçkırık kaçtı içimden. Öpücüğü tekrar ele geçirdiğinde ürperdim, ona ihtiyacım olan yerde hükmetti çünkü bu benim ilk gerçek öpücüğümdü.

Okuldaki bazı aptalların yapmaya çalıştığı gibi benden alınmamıştı. Bu tamamen benim içindi, bizim içindi. Bu benim için çok şey ifade ediyordu ve o kadar iyi hissettiriyordu ki ellerimi omuzlarına indirdim ve parmaklarımı oradaki kalın kaslara gömdüm.

Dili benimkine değerek daha sonra ne yapacağımızı düşünmeme neden oldu ve elleri kalalarımaya indiğinde? Neredeyse ölüyordum. Neden ölüyordun? Çünkü beni aşağıya doğru iterken sertleşti ve sikiyle amım çarpıştı.

Ağızımı onunkinden ayırdım ve "Siktir!" diye inledim.

"Sikmek bunun için doğru kelime," diye homurdandı, başı koltuk başlığına yaslandı. Bizi birbirimize sürtmeye devam ederken gözleri benimkilere yapışıp kalmıştı ve Tanrım, ben-

"Sanırım boşalacağım," diye inledim, utanç ve ihtiyacın karışımı beni ezerken gözlerim sonunda kapandı.

"A gözlerini Ama," diye hırladı. "Seni görmeme izin ver. Her şeyini. Gerçek seni."

Gözlerimi zorla açmaya çalışırken boğazım düğümlendi, ama onları ancak dar yarıklar haline getirebildim. Sert dokunuşu değiştikçe, hızlandıkça görüşüm bulanıklaştı ve oldukça masum ikinci üs beni tam da gitmem gereken yere götürürken keskin bir çığlık attım.

Benden bir çığlık daha kaçtığında, bu sefer daha yüksek ve daha yüksek sesle, kolları belimin etrafında sıkıldı ve beni içine çekti. Ne olduğunu anlamadan önce, serbest kalmanın beni ele geçirmesine izin verdim, beni kendi başıma deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir kasırgaya karıştırdım.

Zevk içimde sekerken, ağızını boğazımda hissettiğimde homurdandım. Dışleri hassas derimi ısıyor, emiyor, yalıyor ve titretiyordu; beni ele geçiren hezeyan uzadıkça ürperiyordum.

Elde edebileceğim her şey için bunu sağarken kalçalarım kendi iradeleriyle sallandı, ama sonunda aşağı indiğimde, Ink'in kendi ihtiyacı kendini bana bildirirken ağır nefes alması harikaydı.

Benim için yaşadığı bir ihtiyaç.

Başımı yana eğerek kulak memesini ısırdım ve sırayla onu tahrik ederken çıkardığı homurtulara bayıldım. Elleri hala kışımdayken, yukarı doğru kalktığında hiç şaşırmadım. Bacaklarımı hızla kalçalarına dolayarak beni yatağa doğru götürürken ona sarıldım.

Attığımız her adımda fikrini değiştireceğinden yarı yarıya emindim.

Bu muhteşem adam, bu güzel ruh neden beni istesin ki? Kırılmıştım. Harap olmuşum. Daha yaşama şansım bile yokken Aaron kafamı karıştırmıştı... Neden bunu hayatında istesin ki?

Yine de yatağa geri döndüğünde ona daha sıkı sarıldım ve sırtı yatağa çarptığında ikimiz de zıplarken kahkahalarla ciyakladım.

Her zaman yaptığı gibi, *onların yaptığı* gibi, aklımı geçmişten aldı. Birbirimize bakarken korkunç düşüncelerimi unuttum, ondan başka her şeyi unuttum, ben ona bakıyordum, o bana bakıyordu.

Ellerimi göğsüne bastırarak ona yaslandım ve "Liam?" diye mırıldandım.

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Öyle mi?"

"Seni istiyorum."

Dudakları beni ateşleyen ukala bir sırıtişla kıvrıldı. "Öyle mi? Seni istediğim kadar kötü değil." Bununla birlikte ayağa kalktı ve elleri gömleğimin eteklerine gitti. "Hazır mısınız?"

"Yıllardır hazırım."

Bunun üzerine gözleri karardı ve sonra tişörtü başımdan yırtıp atarken onu göremez oldum. Başım örtülüyken bir an için zihnim daha karanlık bir yere gitti ve sonra onun güzel yüzüne bir kez daha bakarken zihnim yok oldu.

Bakışlarımız birbirine bağlıyken elleri sütyenime gitti. Bir saniye sonra göğüslerimi serbest bırakarak sütyenimi açtı ama aşağıya bakmadı. Bazı kardeşlerin göğüslere, sanki üzerlerinde dünya barışının cevabı yazılıymış gibi baktığını gördüğüm gibi bakmadı. Hayır, *beni* gördü, sadece bir beden olmadığım noktaya kadar *bana* ihtiyacı vardı. Sadece seksi ya da bir erkeğe çekici gelen uzuvlar ve vücut parçaları değildim.

Onun için ben Ama'ydım.

Ve bu bir şekilde bu adamın yapabileceği en seksi şeydi. Bizimki oldukça seksi bir dünyaydı. Sikişmek *her yerde* oluyordu. Her yerdeydi. Kulüp fahişeleri hemen hemen bunun için vardı. Onlar kardeşlerin sikişmesi için deliklerdi - beni kastettiğimi biliyordum ama gerçek buydu.

Liam için böyle biri olmadığımı biliyordum ve bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

Ellerine uzanarak onları göğüslerime bastırdım. Parmakları oradayken, nasırlar etimin üzerinde gezinirken ürperdim ve mırıldandım, "Bana atabileceğin her şeye hazırım. Yine de, ben bir popo tıkacı alana kadar anal yapmayı ertelemeyi öneririm."

Bana göz kırptı, sonra kıkırdamaya başladı. Onun kahkahaları dudaklarımı titretmiş olsa da aslında ciddiymdim.

Birkaç saniye boyunca kıkırdamaya eşdeğer bir erkek tavrıyla devam etmesine izin verdim, sonra göğsüne bir tokat attım ve suratımı astım. "Ben ciddiym."

"Biliyorum ve daha da komik olan da bu." Bana bakarken dudaklarını içe doğru kıvırdı ve başını sallayarak mırıldandı, "Yemin ederim, Ama, en lanet anlarda bir şeylerle ortaya çıkıyorsun."

Bir omuz attım ve bakışları bu hareketle sallanan göğüslerime kaydıığında bu sefer tatmin oldum. "Yalan söylemenin anlamı yok."

"Bu doğru." İç geçirdi, uzandı ve göğüslerimden birini nazikçe avuçladı. Parmakları meme ucumu cimcikleyerek tomurcuklanmasını sağladı ve iç çekmeme neden oldu. Çimdiklediğinde tepki olarak sarsıldım ve ona ters ters baktım.

"Hiç adil değil!" Aşağı uzandım ve tişörtünün üzerinden onunkini çimdikledim.

Sırıttı, doğrulup kollarını tekrar bana doladı ve göğüs göğüse gelene kadar beni aşağı çekti. Sırt üstü yatana kadar ikimizi de döndürdü, ağırlığı kalçalarımın arasında yoğunlaştığında iç çektim, üzerime yerleştiği anda kalçalarımı ayırdım.

Dili alt dudağımın üzerinde gezindikten sonra, "Hazırım Liam," diye fısıldadım.

"Kahretsin, adımı söylemen kafamı karıştırıyor." İnledi, sonra geriye doğru çekildi ve tişörtünü çıkarmaya başladı. Uzaklaşması hoşuma gitmemişti ama kot pantolonunu indirip *her şeyini* ortaya çıkarırken gördüğüm manzara hoşuma gitmişti.

Yani, yetiştiğim yer sayesinde erkek vücudunu çok fazla görmüştüm. Ama erkeğimi görmek? Kahretsin, diğer her şeyi yendi.

Kalın, uzun sikine bakarken dudaklarımı yalayarak, tüm aşk romanı bakireleriyle empati kurdum - "nasıl sığacak?" sorusu aklıma geldi.

Ama ben daha endişelenemedim parmakları fermuarımdaydı. Saniyeler içinde şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi ve ben de en az onun kadar çıplaktım.

İlk kez biriyle çıplak kalıyordum ve evet, biraz utangaç ama aynı zamanda hazır hissediyordum. Bu an için hazırlanmanın çok ötesindeydim.

Uzun zamandır bekliyordum ve arzularımın elimin altında olması inanılmaz görünüyordu.

Elleri bacaklarımda üzerinde gezinerek beni bir gün önce epilasyon yaptırdığıma şükrettirdi ve ellerini baldırlarımda iç kısımlarında gezdirdiğinde dudaklarımı yalayarak tekrar ona yer açtım. Ama o beni şaşırttı, yatağın kenarında dizlerinin üzerine çökerken bile onları iterek birbirinden ayırdı.

Şaşkınlıkla ona bakmama rağmen, beni kenara sürükleyip "Ayaklarını omuzlarıma koy" diye emrederken gıkımı çıkarmadım. İtaat ederek onları omzuma koydum ve bacaklarımı açtım.

Yaltaklanmak istedim ama çoğunlukla, istediğim adamın beni tatmak için can atıyormuş gibi görünen bu cazip görüntüsüyle karşı karşıyaydım.

Dudağımla ısırarak, izleyebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseldim. İzlemeye ihtiyacım vardı.

Ağızını amıma götürürken bana sırttı ve her nasılsa bu sırtıma bana ilk yalamadan daha fazlasını yaptı. Küstahlığı karşısında gözlerimi kısıtım, sonra anladım.

"Siktir," diye inledim, zevkimi haykırırken başım omuzlarımda üzerinde geriye doğru eğildi. Yaladı ve emdi, dilini amımın orta kanalı boyunca okşadı, sonra içime girdi. Bu tatlı bir işkenceydi, o beni yerken lezzetli bir işkence.

Hayatımda ilk kez bunun ne anlama geldiğini anladım. Bana acıyı ve merakı hissettirdi. Amımı keşfederken bacaklarım başının etrafında kenetlendi ve karnım çöküyormuş gibi hissetti, erojen bir bölge olduğunu bile bilmediğim bir parçanın etrafında dilinin her çırpınışıyla ona daha fazla ihtiyaç duymamı sağladı - sadece klitorisim MVP olduğunu düşünmüştüm - nasıl yanıldığımı kanıtladı.

Boşaldığımda, tıpkı onunla ilk boşalmamda olduğu gibi, birdenbire vurdu beni. Benden kaçan çığlık planlanmamıştı ve bunu, beni titreten ve bir kerplunk ile yatağa geri düşüren bir hareketle klitorisimi emerken gırtlaktan gelen bir inilti izledi.

Kendimi hem gergin hem de rahatlamış hissediyordum ve bu uyumsuz duygularla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre *o* biliyordu. Geçmişteki fetihlerini kısıkanıyor olsam da, beni nasıl okuyacağını bildiği için minnettar olmalıydım. Üstüme çıktığında, ağırlığı beni yere yapıştırdı, ona tutundum, hayatım boyunca ona tutunduğum gibi ona tutundum.

Aleti amıma sürtündüğünde tekrar inledim ve içime girdiğinde canım yandı ama iyi yandı.

Katlanabileceğim türden bir acıydı.

Hem genişliği hem de uzunluğuyla kendimi çok dolu hissediyordum ama Tanrım, biliyordum, yakında bir gün şu anda bana verdiği her santimi sevecektim.

İçime tamamen girdiğinde dondu kaldı ve neredeyse saçlarımı çekiştirmek istedim. Sanki ne yapacağımı bilemiyordum, ellerimi ya da kollarımı nereye koyacağımı bilemiyordum ve sonra şaşkınlığımı ve deneyimsizliğimi benden aldı. Parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirerek ellerimi başımın iki yanına sabitledi ve yavaşça sıkı itişlerle hareket etmeye başladı.

Gözleri gözlerime bağlıydı ve sanki bedenimi sikmekten öte, lanet olası ruhumla sevişiyormuş gibi hissediyordum. Kendimi ibne gibi hissediyordum ama gözyaşlarım gözlerimi yaktığında düşmelerine izin vermekten başka çarem yoktu. Hem de hiç. Güzel ve hamdı ve ilk seferim için hayal bile edemediğim her şeydi. Başını eğip dudaklarını gözyaşlarımın izinde gezdirdiğinde yutkundum.

"Seni seviyorum Ama," diye mırıldandı, ağzı kulağıma gitti ve kulak mememi ısırdı. "Benim için hazır mısın?"

Yutkundum. "Her zaman." Dondu kaldı.

"Doğum kontrolü mü?"

"Aşı," diye inledim.

"Güzel."

İçime girmeye başlamadan önce aldığım tek uyarı buydu. İçimde tetiklediği acı verici zevk patladığında yüzüm buruştu. "Siktir," diye feryat ettim, içime sert ve hızlı bir şekilde girerken başım yorganın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi, her şey vardı ama hiçbir şey yoktu.

Bacaklarımı kaldırdım ve topuklarımı kışına gömdüm, bunu onu içime daha fazla bastırmak için kullandım, daha hızlı hareket etmesini ve olabildiğince derine inmesini istedim. Aramızda hiç boşluk kalmasın, onu boğazımda hissetmek istiyordum.

Kendimi durduramayarak omzunu ısırarak için döndüm - ya bu olacaktı ya da çılgılık atacaktım. Hayal kırıklığına uğramış duygular içimde birleşirken, zevkin ne kadar acı verici olabileceğini fark ettim. Sanki benimle alay ediyordu ama bana her şeyi veriyordu!

İçine girerken parmaklarım onunkilere kenetlendi.

"Ama?" Adım endişeyle doluydu ama endişelenecek bir şey yoktu.

"Daha sert," diye soluk soluğa ona baktım. "Lütfen," diye yalvardım.

Sırtışı kısa bir süre parladı ve içimi aydınlatırken bile bana yalvardığım şeyi verdi.

Bu.

Sikey

im.

İhtiyacım olan şey buydu.

Aleti bana o kadar derinden vurdu ki yarın komik bir şekilde yürüyeceğimi biliyordum ama umurumda mıydı? Hayır, umurumda değildi. Umurumda değildi. Umurumda bile değildi. Bunun yerine, içimin derinliklerinde fokurdayan zevkin tadını çıkardım. Yakın olduğumu biliyordum, hissedebiliyordum, orada, uzakta, beni itmeye hazırdı, aşırı-

"Oh Tanrım!" Sırtım kamburlaştı, başım yorganın altına düştü ve tüm vücudum, içinde boğulana kadar, her şeyim o zevk balonunun içinde emilene kadar beni aşan zevk dalgasıyla gerildi.

O balonun içine giren tek şey? Liam.

Homurdandı, "Oh, kahretsin. Ama! Bebeğim, Ama!" O sakinleşene kadar her kelime bir hamleyle noktalanıyordu ve ben onu içimin derinliklerinde hissediyordum, sıcaklığını, yakıcılığını.

Beni ben yapan her şey, geçmişten uzaklaşıp onun sadece bir arkadaş olarak değil, yanımda olduğu bir geleceğe doğru son adımı attığım o anda yeniden yazıldı.

Eğer bu benim dünyamı daha parlak hale getirmeye yetmediyse, hiçbir şey yetmedi.

ANAHTARLAR

Kenzie'nin motorumun arkasında olması garip hissettirdi.

Tuhaftan da öte bir his. Daha önce buraya gelen tek kadın Ama'ydı ve dürüst olmak gerekirse bu bana doğru geliyordu. Sıcak bir yaz gününde bile onun bedeninin bana sarılması bana mantıklı geliyordu.

Kalbimin atışı gibiydi.

Ciğerlerim hava alıp veriyordu.

Sadece *öyleydi*.

Kenzie'nin karnı da yardımcı olmadı. Sırtıma yapıştı ve dokuz saatlik yolculuğu zaten olduğundan daha da eziyetli hale getirdi. Yani, bu benim ilk koşumdu, bu yüzden arada çok az mola vererek bu kadar uzun süre bisikletimin üzerinde oturmaya alışık değildim.

Bu tür bir koşu genelde adayların deneyimlemesi gereken bir şey olmadığı için şikayet etmiyordum ama Ama Jonsson'dan daha uzağa gitmeyi hiç sevmediği için bölge sınırlarını hiç geçemedik, bu yüzden kığım çok ağrıyordu ve Kenzie'nin yumruğu sırtıma saplanmıştı. Evet, bir süre kığıma bir şey sokulmuş gibi yürüyecektim ve kink utancını kesinlikle kabul etmesem de, *bunun benim* kinkim olmasına imkân yoktu.

Bize en yakın şehir olan Corpus Christi'ye yaklaşmadan önce planlanmış son durağa geldiğimizde, Kenzie'yi sabitledikten sonra bisikletimden inmek için çok rahatlamıştım. Biraz tökezledi ama Saint

ona destek olmak için. Keşke görmemiş olsaydım ama onun dokunuşundan ürktüğünü gördüm, yardımcı olması gerekse bile.

Bana tekme yemiş bir köpeği hatırlatıyordu. O amcık Hex ona diğer erkeklerin yanında her zaman dikkatli olmasını öğretmiş olsa bile, hayatının geri kalanında ürkmeyeceğini umuyordum.

Zaman bu yarayı iyileştirir mi?

Dua etmiyordum, Tanrı'ya gerçekten inanmıyordum ama onun iyiliği için bunun üstesinden gelmesi için dua ettim ve bunu sağlaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum.

Saint ona yardım ettikten sonra geri çekildiğinde, ona bir bakış attım ve teşekkür etmek için çenemi eğdim. Homurdandı ve "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum dostum."

Homurdandı. "Hep açlıktan ölüyorsun."

Cep telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Ama'dan gelen mesajı görünce, kurabiye yerken çekilmiş bir fotoğrafını görüp güldüm. Küçük fingirdek benim en sevdiğim kurabiyeyi yapmıştı.

Bana da bir tane ayırsan iyi olur.

Ama: *Olabilir. Buraya gelmenizin ne kadar süreceğine bağlı.*

Ben: *Yerleri/mesafeleri vermememiz gerektiğini biliyorsun.*

Ama: **Sallıyor* O zaman senin yerinde olmak berbat, değil mi?*

Homurdandım, sonra kaldırımda Saint'in arkasında paytak paytak yürüyen Kenzie'ye baktım. Bir benzin istasyonuna göre çok kasvetliydi. Her şeyin bir kat boyaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ya öyle ya da iyi bir fırçalamaya. Yani, dünyanın en temiz insanı değildim ama Tanrım, burası berbat bir yerdi.

Elimi yüzümde gezdirerek, "Lanet olsun!" diye mırıldandım.

Ben: *Dagger'ın bu koşuya çıkmadan önce bana yapmamam gereken şeylerin bir listesini verdiğini biliyorsun, değil mi?*

Ama: *Öyle mi? Döndüğünde kuralları okuyabilir miyim?*

Homurdandım. Ben: *Hayır. Ne zamandan beri Prospect oldun?*

Ama: *Sen bir olduğundan beri. Sen benim projemsin.*

Kan kardeşim ve neredeyse kanım gibi olan erkek kardeşimin arkasından kaldırımda ilerlerken kahrkahrımı gizleyerek yazdım: *"Ama'ya ne kadar yakın olduğunu biliyoruz" lafını duydum. Yani seninle bir şey paylaşmamı istemiyorlar.*

Ama: *Çünkü benim bir aziz olduğumu düşünüyorlar.*

Dudaklarım kıpırdadı çünkü Ama, bilmeseyse bile, bizim Aziz.

Ben: *Belki. Ama biz aksini biliyoruz, değil mi? ;)*

Ama: *Tamam, sana bir tane ayıracağım. Beni suçlamaya çalıştığına göre.*

Bir resim daha gönderdi, bu seferkinde çikolata parçaları kurabiye kırıntılarından eline sızıyordu. Ağzım sulandı ama daha çok göğüslerini çektiğim o güzel fotoğraf için sulandı.

Bu tam bir şaplak bankası malzemesiydi.

İşe yaradığına sevindim. şimdi yemeğe gidiyorum. Yakında görüşürüz.

Ama: *Eğer geç olursa, Black Ink'te olabilirim.*

Ben: *Neden?* Mesajını görünce kaşlarını çatarak telefonuma baktım ve anında cevap vermeyince kaşlarım daha da çatıldı.

Ben: *Ama? Dövme mi yaptırıyorsun?* İlk dövmesini yaptırmasını kaırsaydım çok kızardım, özellikle de ben yaptırdığımda bana güldükten sonra.

Ben: *Ammmmma?*

Ama: *Ne?*

Ben: *Ne zamandan beri Black Ink'e gidiyorsun?*

Genelde oradan uzak dururdu çünkü Ink'e büyük bir aşk besliyordu. *Bizim* bildiğimizi bildiğini sanmıyordum ama lanet olsun, bundan saklanamazdım. Onu ne zaman Mürekkep'le göz göze gelirken görsem, yumruğumu boğazına geçirmek istiyordum.

Ama: *Orada ıracılık yaptığım için.*

Servis durağındaki lokantaya giderken durakladım.

Lanet olsun. Ne zamandan beri orada ıracılık yapıyorsun? Ama: *Sen gittikten sonra karar verildi.*

Ben: *Bir buçuk gündür yoktum.*

Ama: *Sen gidince ne olduğunu gördün mü? Her zaman bir şeyleri kaıracaksın. Burada kalmalıydın ve eğer kalsaydın, birden fazla kurabiye de alırdın...*

Gözlerimi devirmiştim. Ben: *Evet, evet.*

Ama: *:P Sonra konuşuruz, kendine dikkat et, kaza yaparsan seni öldüreceğimi bil, kaza yapmadan önce seni öldürürüm ve unutma yemekten korkmadığım kurabiyelerim var.*

Onun lanet kurabiyesini yemek isterdim.

Muhtemelen onu sersemletecek böyle bir mesaj atmak yerine nefesimi tuttum ve yazdım: *Güvende olacağım. X*

Onun için. Ona bunu söylemedim ama evet, onun için güvende olurdum çünkü her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum ve dürüst olmak gerekirse bu hoşuma gitti.

Kardeşlerim arasında servis istasyonuna bağlı boktan lokantaya giremeyen tek kişi olduğumu fark ederek onlara katıldım.

Kapıyı açtığımda botlarım çatlamış asfalt zemine yapıştı ve ben de aynı şekilde çatlamış kırmızı vinil kabinlerin yanından geçerek Saint ve Kenzie'nin bulunduğu alana doğru ilerledim. Yanlarında Uzun John vardı - bu adı almıştı çünkü üzerinde bir çift Uzun John olmadan koşuya çıkmayı reddediyordu, dışarısı yüz derece olsun ya da olmasın fark etmezdi- ve Crocker, Betty Crocker kek karışımlarına bağımlıydı. Evet, yol isimleri her zaman dışarıdaki kötü herifleri temsil etmiyordu.

Uzun John'un bıçakla yaptığı iş tam bir sanattı. MC'nin kiralık katil olarak pek çok cinayet işlediği günlerde, Dagger'ın ekibinde yer almıştı - bıçak işleri. Yanlış giden soygunlar. Bu tür şeyler.

Crocker, Bomber Steeler'in çırağıydı. Wolfe'tan önce Prez'di ve şu anda birlikte yerleşkeye gittiğimiz MC ile girdiği bir 'çatışmada' ölmüştü.

Bir kız sayesinde işlerin nasıl değiştiği komik.

Kabine doğru süzülürken Saint gözüme çarptı. "Sana krep sipariş ettim."

Yüzümü buruşturdum. "Burada yemek istediğine emin misin? Yemeğine tükürmüşler gibi görünüyor."

Uzun John bana sırtıttı. "Tükürükte yanlış bir şey yok."

"Bir kız gibi konuşmak pahasına, 'iğrenç'."

Kenzie, bana geldiğinden beri ilk kez güldü. Gerçekten de güldü. Burnunu kırıştırarak mırıldandı: "Ben bir kızım ve bunu senin için söyleyeceğim. LJ, bu çok boktan."

Omuz silkti ama ona göz kırptı. "Biraz tükürüğü severim."

Kadın inledi. "Evet, ama bir yabancıninkini? Yemeğine mi?" "Bir hatununkini tercih ederim."

Ona göz kırptım. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum." Gözlerimi ovuşturarak, "Dostum, iğrençsin." diye mırıldandım.

Sırtıma bir tokat attı. "Benim adıma bir şeyler yapman için seni gönderdiğimde bunu hatırlayacağım. 'Hayır' diyemeyeceğin gerçeğinden daha çok keyif alacağım."

Onu tersledikten sonra kabine geri çöktüm ve iç çektim.

Crocker kahve fincanının üzerinden, "Şimdiye kadar uzun yolculuktan şikâyet etmemiş olmana şaşırdım," dedi. Kesilmiş haliyle tam bir orospu çocuğu gibi görünüyordu. Boğazındaki kafatasıyla, sigara içen

bir sigara içse, o piçin bir haftada dört kutu kek karışımını bitirebileceğini düşünemezsiniz.

Piç kurusu da bir tırmık kadar sıskaydı ve bütün dişleri yerindeydi. Her nasılsa. Belki de bu her şeyden çok bir mucizeydi.

"Kıçım ağrıyor," diye itiraf ettim ve hepsi yuhalayınca sııttım. Onlara yine ters ters baksam da, "Tükürüklü krepler nerede?" diye mırıldandım.

Kenzie homurdandı. "Beni kusturmaya mı çalışıyorsun?"

"Lanet olası bir bisikletin üzerinde dört saat geçirmek seni kusturmuyorsa, bence sorun yok demektir."

"Beni kurtarmak için kullanılan aracın şoförlü bir limuzin olmasını tercih ederdim," dedi alaycı bir gülümsemeyle, "ama şövalyelerimi nasıl bulursam bulayım alacağım."

"Cidden, iyi misin?" Crocker sordu, artık tamamen ciddiye.

"Evet. Bir bisikletin arkasında olmaya alışkınım. Orada harika çocuktan daha fazlası var. İlçeden ilk kez mi ayrılıyorsun?"

Hay sikeyim. Bir kaltağa dönüşmesi uzun sürmemişti. Yine de bunu onun her şeyden ve her şeyden ürkmesine tercih ederdim. Bu da neydi böyle?

Dediğim gibi, "Benim hatam değil. Daha yeni mezun oldum Kenz," derken onu inceledim. Onu inceledim ve Uzun John'a doğru eğildiğini gördüm.

Ne oluyor be?

Uzun John benim iki katım yaşındaydı, bu da her zaman termal iç çamaşırı giydiği gerçeğini bence daha da garip kılıyordu - sonuçta adam seksenine basmıyordu.

"Saçmalık. Küçük miz meleşinden sonra hâlâ nefes nefese misin?"

Kenzie alay etti.

Kısılan gözlerim ona geri çekilmesini söylemeliydi. "Neden sinirlendin?" diye sordum. "Aziz sana bisikletten inmen için yardım ettiğinde irkildin de şimdi ne oldu? Tekrar birinci sınıf bir kaltağa mı dönüştün?"

"Sadece bir yorum yapıyorum, hepsi bu," diye karşılık verdi.

"Kahretsin, bu Kenzie'yi kaçırmadım. Bunu sana boşuna söylemiyorum," diye bağırdım. "Ama sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı ve lanet olsun, o olmasaydı burada bile olamazdın. Onun büyükbabası, seçtiğin o yaşlı herifle birlikte çürümene izin verirdi. O yüzden kendini savunmak için burada değilken sakın onun hakkında konuşmaya kalkma."

Söylediğim sözlerden utanmıyordum ama ses tonumdan ve sesimden dolayı kendime kızıyordum. Yine irkildi, ama bunu yapmamın hiçbir yolu

yoktu.

Sırf yanında yine bir arkadaşı var diye Kenzie'nin eski kaltak haline dönmesine izin verecektim -çünkü şimdi düşündüm de, Uzun John ve babam oldukça yakınlardı. Ama babam içeri tıkıldığında on iki yaşındaydım ve bırakın arkadaşlarını, onu bile çok az *tanıyordum*.

Uzun John benim için sadece bir kardeşti. Wolfe, Flame, Dagger ve Axe, babam hapse girdiğinde ve annem öldüğünde Lucie gelip onların evinde kalmam için ısrar ettikten sonra beni büyütmeye yardım etmişlerdi. Bu rolü üstlenenler onlardı ve bu yüzden onlar için ölürdüm, bu yüzden onlara ihtiyaçları olan her şeyi vermek için elimden gelen her şeyi yapardım çünkü korkmuş bir yetimi yanlarına almışlar ve bana iyi davranmışlardı.

Uzun John... pek değil.

Kin beslediğimden falan değil. Sümüklü bir çocuk neden umurunda olsun ki? Ama o zamanlar çok takıldığını hatırladım.

Kaşlarım çatıldı, yüzüm kızardı.

Beş yıl önce, kız kardeşim on dokuz yaşına yeni basacaktı. Hapishane kaçkını, evet, ama lanet olsun, bu daha önce ne zaman bir MC'deki birini durdurmuştu? İğrenç şeylere izin vermiyorduk, en azından Asiler'de, ama on dokuz? Hayır. Bu Long John'u durdurmazdı ve Kenzie'nin neden yine en iyi sürtük gibi davrandığını açıklardı... ayrıca neden sadece Saint ve onunla yemek yemeyi beklerken Long John ve Crocker'ın bizimle oturduğunu da.

İki adam da Kenzie'yi savunmadı ve Saint sadece çenesini eğerek söylediğim her kelimeyi desteklediğini sessizce ifade etti. Kimsenin benim için savaşmasına ihtiyacım yoktu.

Bunu yapmak tam Kenzie'ye göre idi. Bir zamanlar kendine feminist diyordu ama bir motorcuyla birlikte olmak için kaçan ve şimdi sırf arkasında *başka bir* motorcu var diye birinci sınıf bir sürtük gibi davranan oydu.

Garsonun yemeklerimizi getirmesini beklerken ağır bir sessizlik vardı ve ben bu sessizliğin bozulmasına izin vermedim. Kimse benim ya da Saint'in yanında Ama hakkında ileri geri konuşamazdı ve bu böyleydi.

Eğer Kenzie temelli döndüyse, o zaman bir an önce harekete geçse iyi olacaktı. Onu seviyordum, onun için en iyisini istiyordum ve partner olarak seçtiği o sürünge tarafından incitilmesini istemiyordum ama Ama benim hayatımın aşkıydı. Bunu henüz bilmemesi önemli değildi, duygularıma karşılık vermemesi ve Saint'e karşı bir şeyler hissetmesi önemli değildi, onu savunacak ve sahip olduğum her şeyle koruyacaktım.

Tıpkı çocukluğumdan beri yaptığım gibi.

Mürekkep

"BU OTOKLAV" diye bilgilendirdim Ama'yı, tüm keskin malzemeleri sterilize eden üniteyi göstererek. "Silahı parçaladığımız zamanı hatırlıyor musun? Hangi parçaların sterilize edilmesi gerekiyor?"

Odanın etrafına baktı. "Neden bu kadar küçük?"

Homurdandım. "Çünkü yasalar bu odanın salonun geri kalanından ayrı olması gerektiğini belirtiyor ama ne kadar büyük olması gerektiğini belirtmemişler. Şimdi, hangi bölümler?"

Ama elini salladı. "Tutma yeri, tüp ucu ve iğneler. Dövme makinesinin deriyle temas eden tek parçaları bunlar."

Gözlerimi ona diktim. "Dün gece ne kadar kitap okudun?"

Bana gülümsedi. "Bana indirttiğin pdf belgesinin tamamını okudum."

"Uyumadın mı?"

"Biraz. Saat dörtte uyandım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama çok önemliydi. Ama'nın 'uykusunda' hiçbir sorun yoktu. Sadece anılar bilinçaltıyla oynamış ve onu uyandırmıştı. "Okumaya başladım ve iyi ki de okumuşum. İşlerin bu kadar çabuk teknikleşmesini beklemiyordum."

Dudaklarım kıpırdadı. "Bebeğim, sanatta ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Öğrenmen gereken şey bu değil, yine de tasarımını müşterinin istediğine göre uyarlayan gerekecek. Kendi kontrol listenle ilerleyemezsin, ya onlar ne istiyorsa onu yaparsın ya da hiçbir şey."

"Tabii ki."

Hah. Bunu o kadar kolay söyledi ki gözlerimi kısarak ona baktım; bu konuda bir tartışma çıkmasını bekliyordum.

"Ayrıca, vücudun dikkatli olmanız gereken bazı kısımları vardır." Bu konu dışıydı, ama ona dokunmak istiyordum, bu yüzden kolunu kaldırdım ve parmaklarımı pazusunun çizgisi boyunca ve

omzuna dokundum. Sonra kolunu nazikçe çevirdim ve parmaklarımı dirseğine kadar takip ettim. "Burada konturlar var, üzerinde çalışman ve tasarımıyla nasıl örtüştüklerini görmen gereken konturlar. Öğrenecek çok şey var ama sende yetenek var."

"Bu gerçekten iyi hissettiriyor," diye itiraf etti, gözlerimin içine bakarken burnu kırıyordu.

Dudaklarım seğirdi. "Öyle olması gerekiyordu." Boğazım tuttuğum tüm duygularla kalınlaşmıştı, başımı eğdim ve ağzımı onun kine götürmeden önce alnına bir öpücük kondurdum. Köşesini öptüm ve mırıldanarak, "Dövmenin beş 'P'si nedir?" diye sordum.

Nefesim teninde fısıldarken titredi ve eğer bu odanın amacı tamamen hijyen üzerine kurulu olmasaydı, onu duvara doğru iter ve gerçek bir öpücük isterdim. Ama bu oda sterilizasyon amacıyla kullanılıyordu, ayrıca kızın canı yanıyordu. Bunu biliyordum çünkü oturduğunda gözlerini biraz kısmış, sonra da koltuğunda kıpırdanmaya başlamıştı.

Bunu neden yaptığını düşündüğümde bütün gün ereksiyon halindeydim ve bu saçmalıklar için çok yaşıyordum.

Dudaklarını yalayarak, "Doğru iğne derinliği, doğru açı, doğru montaj, doğru vuruşlar ve doğru eğitim" dedi. Elini göğsüme bastırırken bir kahkaha attı. "Bunun doğru eğitim sayılacağından emin değilim."

"Sanırım öyle." Ona göz kırparken bile sırttım ve o anda ne kadar mutlu olduğumu fark ettim. Cidden, uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımın bir süredir ne kadar boktan olduğunu fark ettim çünkü bu memnuniyet seviyesi beni çok uzun zamandır es geçiyordu.

Ama yanımda böyle bir umut varken bunu düşünmek istemiyordum.

O anda küçük bir kozanın içindeydik. Birbirimizin havasını soluyorduk, vücutlarımız birbirine degecek şekilde birbirimize doğru dönmüştük, benim sıcaklığım ona batıyordu, onun kıvrımları benim sertliğime bastırıyordu - ve ereksiyondan bahsetmiyordum, çünkü bu sadece seksle ilgili değildi.

Bu olay bundan çok daha fazlasıydı ve beni korkutması gerekirdi ama korkutmadı. Aksine, bana ilham verdi, beni *gençleştirdi*. Kendimi daha genç, daha parlak hissediyordum ve bu sadece onunla daha fazlası için bir şans olduğunu düşündüğüm on dört lanet saatten sonraydı.

"Liam?"

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"İlk müşteriniz ne zaman?"

"Merak etmeyin. Alarmım çalacak. Açmak zorunda kalacağım." Burada tuhaf saatlerde çalışıyorduk ama taşrada olmamıza rağmen iyi bir müşteri kitlemiz vardı. Sadece kardeşler yüzünden değil, kasaba halkı yüzünden de. Sırf benden mürekkep almak için Corpus Christi'den kalkıp Jonsson'a gelen insanlar da vardı.

Öğleden sonra üçte açtık ve sekize kadar devam ettik. Gün kısaydı çünkü MC konseyindeki sekreterlik görevimde yapmam gereken işler vardı. Ama yetkinleştğinde programı uzatabilirdik ama bunun için pek umutlu değildim.

Bugün çok kötü geçmemiştii. Onu Jonsson'a götürmek iyiydi, beklediğimden daha 'iyiydi' ama bazı günlerin diğerlerinden daha iyi olduğunu biliyordum. Daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildim, neler yapabileceğinden emin değildim ama bunu öğrenecektik.

Ama'nın beni şaşırtmak gibi bir huyu vardı ve bu işte de öyle olmasını umuyordum. Burayı yönetebilir, saatleri uzatabilir ve kaleyi tek başına tutabilirse harika olurdu... Ama evet, aptal gibi kendimi aşıyordum.

Birkaç dakika sonra alarmım çaldığında homurdandım ve nefesimi tutarak geri çekildim. Bu istediğim son şeydi ve beni bir korkak yapsa bile umurumda değildi. Umurumda değildi çünkü içimdeki bu his, bu lanet olası *değer hissi* her şeyi yoluna koyuyordu.

"Bridges huysuz bir piçtir, tamam mı? Sadece gölge et bana, tamam mı?" Onu uyardım ve başını salladığında çenesinden tutup gözlerinin içine bakmak için uzandım. "O iyi bir insan, ama o-"

Homurdandı. "Bir MC'de büyüdüğümü biliyorsun, değil mi? Yani, çoğunda oradaydın."

Dudaklarım kıvrıldı. "Evet, şey, ben sadece-"

"Sadece 'hiçbir şey'. Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Kolumu itti ve "Hadi git. Yapman gereken şey için hazırlan."

Gece kapanıştan önce yaptığım son şey otoklavı kurmaktı, böylece ihtiyacım olan her şey, tüm ekipmanım temiz ve kullanıma hazırды.

Tabancamı çoktan kurmuş ve Ama'ya bu beş 'Ps'yi canlı olarak göstermişim. Nasıl monte edileceğini, iğnenin açısının nasıl ayarlanacağını ve gölgelendirme ve ana hatların belirlenmesinde yardımcı olacak iğne derinliğinin nasıl ayarlanacağını. Ardından, sabit bir mürekkep akışı sağlamak için tabancayı hareket ettirme konusunda hızlı bir ders verilmişti.

Daha sonra, ona nasıl şablon oluşturulacağını gösterecektim.

İlk 'dersi' için çoğu şeyi kavırıyordu, ama uzun bir süre hiçbir şey yapmayacaktı, tıpkı akıl hocamla yapmak zorunda kaldığım gibi *bana* ne yapacağımı öğretilene kadar değil.

Yine de onun tasarımlarını merak ediyordum ve bu yüzden onu Bridges'le birlikte derinlere atıyordum. İşi ben halledecektim ama Bridges'in taleplerine nasıl yanıt vereceğini görmek için beni gölgelemesini istedim.

Silahla iyi olmak bir şeydi - bu bir araçtı, pratik ve tekrar gerektiren bir araçtı. Ancak her şeyde olduğu gibi, yetenek ve yaratıcılık bir esere taklit edilemeyecek bir derinlik, ruh ve kalp katardı. Ne de olsa dövmeler yürüyen sanattı. Ancak bir müşteriye istediğini vermediğiniz takdirde tüm bunların hiçbir anlamı yoktu. Benim için bu her şeyden daha önemliydi.

Ama şaşırtıcı derecede inatçı olabiliyordu ve sanatı söz konusu olduğunda, hemen hemen her istediğini yapmaya alışkındı, bu yüzden evet, bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum.

Sterilizasyon odasından çıktık ve kendi alanımı kurduğum, sağlık ve güvenlik protokolüne uymanın nasıl ve nedenlerini açıkladığım salona yöneldik. Sıkıcı şeylerdi ama önemliydi. Eğer bir müfettiş gelir ve bu işi iyi yapmadığımızı görürse, haklı olarak kapatılırdık. Bu, bulaşmak istemediğim bir yasaydı. Kan yoluyla bulaşan hastalıkları etrafa yaymak yapılacaklar listemde yoktu.

Bridges geldiğinde Ama'nın rahatladığını söyleyebilirdim ve Bridges'in bir yabancı olduğunu ve sadece beni beklerken ona kaşlarını çatıldığını düşünerek her zamankinden daha geniş gülümsemesi, doksan dakika içinde ona ne kadar çok bilgi verdiğimin kanıtıydı.

Buna alışacaktı. Alışmak zorunda. Bu konuda dikkatsiz davranacak değildim.

Salon sadece tek bir binadan oluşuyordu. Oldukça dardı, yaklaşık on beş fit genişliğinde ama kırk fit uzunluğundaydı. Ön taraftaki resepsiyonda müşterilerle tasarımlar üzerinde çalıştığım rahat bir oturma alanı vardı. Karşısında Ama'nın yöneteceği bir masa vardı. Ön tarafta bir iskelet tarafından sürülen bir domuz çizimi vardı - Hell's Rebels'ın amblemi. Arka duvarda, yaptığım tasarımların resimleri ve özel bir şey istemeyenlerin seçebileceği temel desenler vardı.

Resepsiyon alanını çalıştığım yerden ayıran hiçbir şey yoktu - ne anlamı vardı ki? Bir kardeşim takılmadığı sürece burayı çoğunlukla tek başıma idare ediyordum, bu yüzden çalışırken insanlarla konuşabilmem gerekiyordu. Hepsi bu değildi.

O kadar profesyonel olduğunu tahmin ediyordum ama burada bulunduğum onca yıl boyunca insanlar hiç şikâyet etmemişti. Roper burayı işletirken de şikâyet etmemişlerdi.

Ancak resepsiyon salona taştığında, duvarlar kendi tasarladığım ve boyadığım bir kabile deseniyle kaplandı. Bir vücuda boyamak duvarlara boyamaktan daha kolaydı ama buna değdi. Ne zaman siyah beyaz duvarlara baksam, onu yarattığım ve içeri giren herkesin eserimden tat aldığı için bir tatmin duygusu hissediyordum.

Bridges Ama'yı çoğunlukla görmezden geldi, beni de görmezden geldi ve doğruca kabine yöneldi ve bir kolunu arkaya atıp bir bacağını koltuğa dayayarak arkasına yaslandı. Gözleri bana takıldığında, "Bridges, bu benim çırağım Ama," diye mırıldandım.

Bridges'in öfkesi derinleşti. "Daha önce hiç çırağın olmamıştı." "O yeni. Bugün başladı."

"Sadece benim şansım," diye mırıldanarak dudaklarımın seğirmesine ve Ama'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Merak etme, o sadece beni gölgeliyor. Şimdi, seni sefil piç,

Bu sefer ne istiyorsun?" Kabine yerleşirken Ama'ya göz kırptım. Duvarda gizli bir çekmece vardı ve tasarım yapmak için ihtiyacım olan tüm defter ve kalemleri orada saklıyordum.

Ancak şimdi Ama'ya rutinimi, dünyamı gösterirken ne kadar titiz olduğumu fark ettim. Her şeyin uygun bir yeri vardı ve ben hazır olana kadar o yerde kalıyordu. Sanırım anal-retentive olduğum söylenebilirdi ama lanet olsun, orduda zaman geçirmek insana bunu yapıyor.

Minderin kabuğa benzeyen kesikleri sayesinde vintage bir havası olan kabine yerleştiğimde, yanıma sokulan Ama'ya işaret ettim.

Bu Bridges'in benimle ilk seferi olmadığı için, çekmecedeki eşyalarımı alıp "Annemin bir resmine ihtiyacım var" dememi bekledi.

"Bir portre mi? Bu senin yapacağın bir şey değil." Japon mürekkebine meraklıydı. Sırtında birlikte hazırladığımız bir Samuray savaşçısı şaheseri vardı. Başlık ensesinden başlayıp kışının üst yanaklarına kadar iniyordu.

Bridges kaşlarını çatarak masaya baktı ama başparmağını zincire asılı yüzüğüne sürttü. "İki hafta önce öldü."

"Özür dilerim dostum."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Ama benimle aynı anda.

Ona bir bakış attım, bunun muhtemelen onun uzmanlık alanı olduğunun farkındaydım. Kimse onun gibi yüz çizemezdi.

"Bir resminiz var mı?" Elimi uzatarak sordum. Bana uzattı ve sade bir elbise giymiş, parlak gözlerle kameraya gülümseyen bir kadın gösterdi. Fotoğraftaki kadın otuz beş yaşlarında olmalıydı. Saçları sıkıca toplanmıştı ve kalçasında Bridges olduğunu tahmin ettiğim bir bebek vardı.

Resmi incelerken Ama'nın yanımda kıpır kıpır olduğunu hissettim. Resmi incelemesi için ona uzattığımda Bridges'e şöyle dedim: "Bir şeyler bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Onun hakkını vermek istiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ben de öyle bekliyordum." Boğazını temizledi. "Bir hafta yeterli olur mu?"

"Evet, bir şeyler hazırladığımda seni ararım ve ne zaman gelebileceğin konusunda tarih veririm." Onu inceledim, vücudunda kalan tüm boşluğu düşündüm ve "Sadece baldırına yaptırabilirsin" dedim.

Başını salladı. "Evet. Sol taraf. Sağdaki yara izlerim yüzünden berbat durumda. Bütün görüntüyü istiyorum. Sadece yüzünü değil. Ben de varım."

"Tamam, o zaman hiç şüphesiz mürekkebi ben yapacağım." Kaşlarını çatığında elimi kaldırdım ve "Bekle. Ama daha yeni Rhode Island Tasarım Okulu'na kabul edildi. O olağanüstü bir sanatçı. Ben bir şeyler tasarlayacağım elbette ama onun da tasarlamasının bir sakıncası var mı? O zaman hangisini beğendiğinizi seçebilirsiniz."

"Ama dövmeyi yapacak mısınız?" diye tekrarladı, onaylanmaya ihtiyacı vardı ve ben de bunu anladım. Kimse bir aceminin çok anlamlı bir dövmeyi katletmesini istemezdi.

"Yemin ederim. Ben sadece... Annenin hakkını vermek istiyorum ve dürüst olmak gerekirse Ama'nın bunu yapacağını düşünüyorum. Onun eşyalarını görmelisin, dostum." Ama'ya bir bakış attım ve "Masadan defterini al." dedim.

Koşarak uzaklaştı ve yirmi saniyeden kısa bir süre içinde elinde defterle geri döndü

-Heyecanı her halinden belliydi ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Defteri Bridges'e uzatırken utangaç bir hali vardı ve bunu anlıyordum; birine sanatınızı göstermek her zaman sinir bozucudur. Bridges not defterine göz gezdirdiğinde gözlerinin açıldığını gördüm ve etkilendiğini anladım.

Ama'nın tarzında çiğ ama bir şekilde de zekice olan bir şey vardı. Sanki insanların beğenmediği kısımları fotoşopla değiştirmiş gibiydi.

insanların sevdiği kısımları yoğunlaştırırken. Ancak, tüm bunların altında kıskanılacak bir gerçekçilik yatıyordu.

İtiraf etmeliyim ki, onun eserlerinden birini mürekkeple boyamayı denemek, farklı bir medyumla nasıl çalıştığını görmek isterdim.

"Evet, tamam. Bir dene bakalım. Teşekkürler." Çenesini Ama'ya doğru eğdi ama oturduğu yerden kalkmaya başlarken ona bakmadı. "Aramanı bekleyeceğim."

Bununla birlikte, dışarı çıktı ve ben anladım. Fotoğrafına son bir kez baktı ve gözleri nemlendi -Bridges birinin onu ağlarken görmesinden mutlu olamayacak kadar hıyardı.

Kapı kapandığında Ama'ya "Tabelayı 'açık' olarak çevirir misin?" dedim.

Başını salladı, istediğini yaptı ve kabine geri döndü. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

Omuz silktim. "Bu senin gücün. Kalem ve mürekkeple yaptıklarını bu tür bir ortama aktarabilirsen muhtemelen adını böyle duyuracaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, heyecandan karşımda oturduğu koltukta zıplıyordu.

"Var." Bir sayfayı yırtıp ona uzattım. "Unutma, bu bir taslak olmalı. Baldırına yapılacak. Bacağının üzerinde iz bırakabileceğimiz bir görüntü yaratacağız. Ayrıntıların çoğu orada, ama herhangi bir yetenek, daha sonra gelir, tamam mı?"

Anlayışla başını salladı, sonra da resmi kabine yasladı. Onu çalışırken izlemek ilginçti. İşleminin hızlı olmayacağını biliyordum. Yavaş olması kaçınılmazdı. Saint ve Keys'i çizerken onu izlemiştim, ne kadar uzun sürdüğünden yakındıklarını duymuştum ve bunu yapmasına izin vermelerinin tek nedeninin ya külotuna girmek istemeleri ya da onu sevmeleri olduğunu biliyordum.

Onun iyiliği için, ilkinden ziyade ikincisi olmasını umuyordum.

Yeni bir müşterinin gelebileceğinin farkında olarak eskiz yapmaya başladığımda, resme o kadar uzun süre baktı ki neye baktığından bile emin olamadım.

Yirmi dakika sonra -yemin ederim yirmi dakika- kalemi eline aldı ve kâğıda ilk birkaç satırı karalamaya başladı. Dikkatimi ona ve çalışmasına verdiğimde kendi kalemim yavaşladı ve lanet olsun, sihrin gerçekleşmesini izlemek gibiydi.

Birkaç satır sonra, bir şekilde, kesmek için cetvel gerekiyormuş gibi görünen, iğne gibi düzgün bir bob'u mükemmelleştirmişti. Ya Bridges'in annesinin gülümsemesi? Ağzının sağ tarafındaki o hafif şapşal kenar? Bunu neredeyse hiç çalışmadan mükemmelleştirmişti.

Tarzını biliyordum, daha önce de görmüştüm. Sınavları için hazırladığı portfolyoyu bile görmüştüm ve başvurduğu üniversitelerin giriş koşulları için gerekli parçaları bir araya getirişini izlemiştim ama bunu bir dövme'yi düşünerek yapmasını izlemek?

Birdenbire sanki benim dilimden konuşmaya başladı ve ben de onun nereden geldiğini anladım.

Beş dakika sonra Bridges'in benim portremi almasının mümkün olmadığını anladım. Benimki üzerinde çalışmayı bırakmışım, ama bitirecektim, böylece bir seçeneği olacaktı. Ama kimse benimkini onunkine tercih etmezdi. Hiç kimse.

Eklemekte temkinli davrandığı gölgeleri yaratmak için gölge ve gri tonlamayı tam olarak nerede kullanacağımı görebiliyordum. Tarzından suluboyayı tercih edeceğini biliyordum, ancak Bridges gerçekçiliği belli belirsiz kadınsı olan her şeye tercih eden bir siyah ve gri aşığıydı.

Onun çalışmasını izlerken, ereksiyonum yeniden ortaya çıktı. Nasıl tahrik olmayabilirdim ki? Yeteneği ve becerisi bir aradaydı ve çizerken bana karşı konulmaz gelen bir neşe yayıyordu. Ayrıca yeteneklerinin yattığı yerin burası olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ona mürekkep yapmayı öğretirdim ama lanet olsun, portakal ve domuz derisinden başka bir şeyin yanına gidip alıştırma yapmaya hazır olması bile yıllar alırdı...

Domuz derisi seçeneğini beğeneceğini sanmıyordum ama insan derisine en yakın olanı buydu ve ben bu şekilde eğitilmişim ve öğrendiklerimi ona öğretmeye niyetliydim.

Yine de, bu işe yaramazsa, onun bir sanatçı olarak yeteneğini inkar etmek mümkün değildi ve benim bir dövme sanatçısı olarak? Çok iyi olurduk.

Aziz

Kulüp binasına yanaştığımız anda Keys kız kardeşine, "Seni Lucie'ye götüreceğim," diye mırıldandı.

Kenzie bu durumdan pek memnun görünmüyordu, çünkü Lucie çok az insanı severdi ve Kenzie onlardan biri değildi. Yine de, bana bir bakış atıp, "Beş dakikaya geliyorum. Beni bekler misin?"

Nereye, dövme salonuna gittiğimizi çok iyi bildiğim için sadece başımı salladım.

Bunun ne zaman olduğunu öğrenmek istedim. Ama'nın bir gün RISD'ye gitmeyeceği gerçeğiyle uğraşırken, salonda çalıştığı gerçeğiyle karşılaşmıştık. Elbette, yeteneklerini göz önünde bulundurduğumda bunun iyi bir uyum olduğunu tahmin ettim, ama...

Ink ile çalıştığını düşününce burnum kırıştı. Gözleri olan herkes onun hakkında ne hissettiğini bilirdi. Onun lanet olası kahramanıydı ve kıskanıyor olsam bile, onu kurtardığı için o piç kurusuna minnettar olmalıydım. O amcık Sanchez'in işini bitiren oydu ve onun gözünde kurtarıcısı da oydu.

Yine de, her zaman birlikte çalışmalarını fikri?

Evet, özellikle de oyalanmayı bırakıp harekete geçmeye karar verdiğimden beri bu beni çok rahatsız ediyordu. Çok geç kalmış olabileceğim hissi sinir bozucuydu ve Keys kız kardeşini hallederken beklemem gereken beş dakika bana çok uzun gelmişti.

Geri döndüğünde yüzü sinirli bir ifadeyle kaplanmıştı. "Sorun nedir?" diye seslendim.

"Sadece beni kızdırıyor."

Ona göz kırptım. "Ne dedi o?"

"Bana Ama'nın peşinden nefes nefese gidip gitmeyeceğimi sordu."

"Ne oldu böyle? Her ikinci seste irkildi ve şimdi yine kaltaklık mı yapıyor?" Bir an için birbirimize baktık. "Sence bizimle oynadı mı?"

"Bu morluklarla oynayamam," diye homurdandı, bir elini başının üzerinde gezdirirken. "Kahretsin, bunu sorguladığım için bile kendimi piç gibi hissediyorum ama doğru olmayan bir şeyler var. Tam bir tek seksen attı."

Bundan daha fazlasını yapmıştı. Tanrım.

Bir günden kısa bir süre içinde sinmişlikten sinsiliğe geçiş, berbat ötesi idi. "Siktir, Lucifer çok kızacak eğer-"

Keys, "Her iki Lusifer de çok kızacak," diye homurdandı. "Prez nereye gitti bu arada?"

"Doğruca kulüp binasına gitti. Sanırım Wolfe ile arasını düzeltmek istedi." Çenemi ovuşturdum. "Muhtemelen yakında kiliseyi arayacak. Potansiyel bir bok fırtınasının bize doğru geldiğini herkese anlatırız."

Keys bunu içine sindirince bir nefes verdi ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde konuyu değiştirdi: "Ama'yı görmeye mi gidiyoruz?"

"Elbette öyle."

Attan inmemiştim bile, o yüzden tırmanışını, yarım kaskını takışını - hepimizin dişlerini sıkarak taktığı bir şey- ve motorunu çalıştırışını izledim. Ben de arkasından gittim ve çenemi eğerek kapıları koruyan görevlilere baktım.

Hell's Rebels sınırın bu tarafındaki en büyük MC'lerden biriydi. Bunun en büyük nedeni buraların çok sıkıcı olması ve birçok gencin Prospect'e gelerek isyan etmesiydi. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla kişi okulu bırakmadı ve bu şekilde yaşamayı bir ahbap çiftliğinde at boku küremeye veya aile çiftliğinde boğaların taşaklarını kesmeye tercih eden çok sayıda hayat arkadaşımız vardı.

Onları suçlayamam.

Burada, en azından, sefil işler için iyi para alıyordunuz. Ayrıca, hepsi sadece koşu değildi. Kayıtlarda bir sürü iş vardı. Kendi garajlarımız vardı - sadece bu ilçede iki tane- ve sonra kaygan hayalet silahlar üreten fabrika ve Dagger ve Axe'ın Wolfe'u bir mikro bira fabrikası kurmaya ikna etmeye çalıştığı gerçeği vardı.

Hayat her zaman çeşitliydi, asla sıkıcı değildi ve hepimizin birbirimize olan bağlılığı kan bağının ötesindeydi. Bizler seçimle aile olmuştuk ve bu çok daha önemliydi -Kenzie de bunun bir örneğiydi. Ona sadakatimizi gösterdik ama o bizimle oyun oynuyor olabilirdi.

Bir kaltağın MC'de yetişmiş olması önemli değildi, yemin ederim, Dillinger haklıydı. Bir kadına ya da otomatik bir silaha güvenemezsin.

Tabii ki bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi kötü hissettim. Ama öyle biri değildi. Ama çoğu kız da Ama gibi değildi, bu yüzden bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildim.

Keys gazı sonuna kadar açtığında, Kenzie'nin benimle paylaştığından daha fazlasını söylediğini anlatan bir kükremeye havalanırken beni düşüncelerimden uzaklaştırdı - fena halde kızgındı. Onun peşinden yola koyuldum, yol kenarının bulanıklığını, tepemizdeki yakıcı parlak güneşi ve bizi kulüp binasından şu adrese götürecek yola hakim olduğumuzda parlayan mavi gökyüzünü sevdim

en yakın kasaba olan Jonsson'a. Elbette, son bir gündür benzer manzaralar görüyordum ama kendi yollarına sahip olmak, kendi bölgene ait otoyollarda uçmak gibisi yoktu.

Keys'in kışının çok ağrıyor olması, Ama'yı görmeyi ne kadar çok istediğini gösteriyordu. İnsan Prozac'ı gibiydi, çoğu durumu daha iyi hale getiriyordu.

Ona yürüyen, konuşan bir anti-depresan olduğunu söyleme düşüncesiyle dudaklarım seğirirken, yakın mesafede Jonsson'un nüfusunun işareti belirdiğinde rahatladığımı itiraf etmeliydim. Ben de bacaklarımı esnetmeye hazırdım.

Jonsson tam olarak Corpus Christie sayılmazdı ama birkaç fast food zincirine sahip olacak kadar büyüktü. Meksikalı anne-baba lokantasının önünden geçerken midem guruldadı ve Keys'in *Black Ink'e doğru* devam etmesine izin verdim, böylece hepimize bir şeyler alabilecektim - en son yemek yememizin üzerinden saatler geçmiş gibiydi.

Burası bizim müdavimlerimizden biriydi, bu yüzden siparişimi biliyorlardı ve on dakika içinde hazır ettiler. *Black Ink'e* vardığımda yemeğin buharı hâlâ tütüyordu ve dövme salonuna girdiğimde Ama ve Keys'i kabinde otururken buldum, Ink ise pazusuna dikenli tel sarılmış gibi görünen bir adam üzerinde çalışıyordu - Ink harika bir sanatçıydı.

Yiyeceklerimi alıp kabine doğru ilerledim ve Ama yiyecekleri görünce sevinçle alkışladı. "Meksika yemeği mi?"

Ona sırtarak, "Başka ne var?" diye sordum.

Ink arkamdan homurdandı ve müşterisine "Taco ister misin?" diye sordu. Kese kağıdının üzerindeki logoyu tanıması her şeyi anlatıyordu, *Taco Toni* Jonsson'da çok ünlüydü. Yemekleri efsane ötesiydi.

Adam homurdandı ama açgözlü gözlerle çantayı incelerken burnu seğirdi. "Kahretsin, bir tane için adam öldürürdüm ama karım bana lanet olası keto diyetini uygulatıyor. Lanet olası bir işkence, yemin ederim."

Ink güldü ve işine devam etti. Bunu dövme salonunda yemek yemeye başlamam için gereken tüm izin olarak kabul ettim.

Tüm eşyaları çantadan çıkarıp masanın üzerine koydum ve gerisini Ama'ya bıraktım. Biraz cinsiyetçi bir yaklaşımdı belki ama Ama istediği zaman titiz davranabilirdi.

"Ne zamandan beri burada çalışıyorsun?" *Taco al pastor'ları* hepimize dağıtırken nefesimin altında homurdandım, işi bittiğinde Ink için folyoda biraz bıraktı.

"Bugünden beri. Bu benim ilk öğleden sonram," dedi neşeyle.

Keys'in taco'sunu yerken bana attığı bakış, bu gelişmeden onun da en az benim kadar mutsuz olduğunu gösteriyordu.

Yine de onun parlak yüz hatlarını görünce, mutluluğunun kızgınlığımı hafiflettiğini kabul etmek zorundaydım. Tabii ki boğazının durumunu görünce bu mutluluk kayboldu.

"Bu bir morluk mu?" Ona tısladım, elimdeki taco'yu avucumun içinde bir böcek gibi ezerken parçalanıyordu.

Soru karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı ama eli boğazını okşadı - tam da aşk ısırığının olduğu yeri.

"Kapa çenenizi Aziz," diye karşılık verdi, eli morarmış deriyi örtmeye devam ederken bakışları yemeğine kayd.

Keys kaşlarını çatı. "Kimi dövmemiz gerekiyor?"

Ama olmak Ama alay etti, "Ne zamandan beri beni öpen her erkeği dövme ihtiyacım var?"

"Her adam mı?" Keys topraklandı. "Bu sık sık oluyor mu?"

Elbette Ama, Keys ona bu soruyu sorduğunda Mürekkep'e bir bakış attığını fark etmemişti, bu da ona morluğu kimin verdiğine dair yeterli bir ipucuydu.

Ne oluyor lan?

Bu ne zaman oldu?

Önce şu dövme salonu olayı, sonra da Ink'le takılmaları?

Tanrım, babaları onu öldürecek ve ben de bunu izlemek için ön sırada olacaktım.

Sonra Ama, Keys'e ters ters bakıp muhtemelen onu öfke yağmuruna tutmak için döndüğünde, onu gördüm.

Masada.

"Tanrım, Ama. Bunu sen mi yaptın?" Temiz elimle ileri uzandım ve çizimi aldım. Yakınlarda bir fotoğraf olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım, çünkü bu çalışmanın bir portre için olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve onu gördükten sonra çizime tekrar göz attığımda aklım daha da karıştı.

O kadar iyiydi ki bir an için Ink'le öpüştüklerini unuttum.

Bu da bir şey ifade ediyordu.

Keys ona gösterdiğimde nefesinin altında ısıklık çaldı. "Bu senin en iyi işlerinden biri, bebeğim."

Yanakları pembeleşti ve elini boğazından çekerek morluğu ortaya çıkardı, bu da beni tekrar öfkelenecek ruh haline soktu.

"Sence?" diye sordu usulca ve ses tonundaki tereddüt bana ne kadar gergin olduğunu anlattı.

Tanrım, lanet olası kriptonitim hakkında konuş.

Keys usulca, "Resimdeki gibi ama daha iyi," dedi. "İnanılmaz güzel. Nereden geldi bu?"

Omuz silkti ve omuzlarını hafifçe kamburlaştırarak, "Akıp gitti," diye mırıldandı.

"Sihir gibi aktı," diye cevap verdim, onunla o kadar gurur duyuyordum ki nasıl kontrol edeceğimi bilemediğim bir duygu karmaşası içindeydim.

Öpücük yüzünden kızgındım, Ama'yı burada çalışmaya iten şeyin ne olduğu konusunda kafam karıştı, Kenzie yüzünden sinirliydim, Ama'nın yeteneği karşısında hayrete düşmüştüm, yapabildikleriyle gurur duyuyordum ve aynı zamanda Aaron Sanchez denen şerefsiz Ama'yı RISD'ye gitmek yerine burada kalmaya zorladığı için öfkeliydim.

Artık aç değildim, karnımda guruldayan bu boktan duygu kokteyli varken aç değildim ama yine de yemeği ona doğru ittim ve homurdandım, "Bunlar soğumadan yemeliyiz. Boşa harcamanın anlamı yok."

Plastik çatalı kaptı ve bir canavar gibi tacoları parçalara ayırmaya başladı. Keys ve ben bu manzara karşısında homurdandık ama yemeklerimizi ısırırken hiçbir şey söylemedik.

Bizim yediğimizden iki kat daha uzun sürede yiyordu ama ben onu yerken izlemeye alışmıştım. Dürüst olmak gerekirse bunu tahrik edici bile buluyordum.

Onu incelerken, "Bunu sana Ink verdi, değil mi?" diye sordum.

Çenesini eğip gelecek haftanın piyango numaraları tabakta gömülüymüş gibi yemeğine bakmadan önce parlak pembe yanaklarını gördüm.

"Ama?" Keys yumuşak bir sesle sordu. "Öyle mi yaptı?"

Cevap vermeyince neler olduğunu merak ettim. Bizimle her şeyini paylaşıyordu ama biz o lanet koşuya çıkarken bir şekilde dünyası değişmişti.

Boğazına morluk koyan kişi ben olmalıydım. Lanet olası Ink değil.

MÜREKKEP

Müşteriye bakım sonrası talimatları verip basit ama iyi yapılmış bir iş için ödeme alırken telefonum çaldı ve Başkan'dan geldiğini gördüm.

Hemen buraya gel. Acil durum kilisesi.

Saint ve Keys'in telefonları çalmadığında, bunun sadece konsey için olduğunu biliyordum.

En kısa zamanda orada ol.

Wolfe: *Yeterince yakın değil.*

Kaşlarımı çatarak tezgâhın arkasından eşyalarımı aldım ve Ama ile çocukların geldikleri günden beri oturdukları kabine yöneldim.

"Kulüp binasına geri dönmeliyim."

Ama başını yana eğdi. "Neden? Dükkânın kapanmasına daha dört saat var."

"Kiliseye gitmem gerek."

Saint ve Keys'in gözleri açılrsa da tek kelime etmediler, etmeyeceklerini biliyorlardı. Ama, o da söylememesi gerektiğini biliyordu ama yine de sordu: "Ama neden?"

"Kaçarken ne oldu?" Diğerlerine sordum.

"Hiçbir şey. Dokuz saatlik bir yolculuk için oldukça huzurluydu," diye yanıtladı Saint. "Lucifer-"

"Şövalyelerin Prez'i de mi geldi?" Ben ağzımdan kaçırdım, aynı anda Ama da "Büyükbabam burada mı?" diye ciyakladı.

Dudaklarım onun heyecanı karşısında titrerken bile, beynim neyin yanlış olduğunu anlamak için fazla mesai yapıyordu. Yine de neler olup bittiğini anlamamanın en iyi yolu kıcını çekiştirmekti, bu yüzden "Bak, kapatabilir misin Ama?" diye sordum.

"Tabii ki hayır, ama alarmı nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum." "Şimdi sana nasıl çalıştıracağını gösterebilirim."

Kabinden çıktı ve beni alarm sistemine kadar takip etti. Ona nasıl çalıştırılacağını gösterdim, sonra oraya vardığında, "Bana bir iyilik daha yapar mısın?" diye mırıldandı.

Bana bakarken gözleri büyük ve parlaktı. "Elbette." "Bir süre burada takıl. Belki kapanışa kadar. Ben mesaj atana kadar." Kaşları çatıldı.

"Neden? Büyükbabamı görmek istiyorum."

"Biliyorum ama içimde tuhaf bir his var." Utangaç bir tavırla uzandım ve enseme ovuşturdum. "Seni gizlice dolaşmadan korumama izin verildiği ilk günüm, bu seferlik bundan kurtulmama izin verir misin?"

Gözlerini bana dikmiş olsa da başıyla onayladı. "Tamam. Ama müsait olduğunda mesaj at. Onu uzun zamandır görmedim."

Sonra parmak uçlarına doğru eğilip ağzıma bir öpücük kondurarak beni şaşkına çevirdi. *Arkadaşça* olarak tercüme edilmesi imkânsız bir öpücüktü bu.

Bunu yapmasına izin verdim çünkü yapmamak için zamanım yoktu ve bitirdiğinde, gözleri ihtiyaçtan bulanıktı ve o anda o kadar sikilebilir görünüyordu ki, kızamadım. Onun yerine kıcına vurdum ve "Uslu dur" diye uyardım.

Suratını astı ama başını salladı ve sonra Saint ve Keys'in, hiç şüphesiz, hâlâ o herkesin gözü önündeki PDA'nın etkisinde oldukları kabine çekildi.

Yine de arkama bakmadım, sadece hala sıcak olan güneşe doğru yola çıktım ve bizi daha açık bir şekilde ifşa edemeyeceği için onu kendi yarattığı bir sonuçla baş başa bıraktım.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda her şeyin yolunda olduğunu ve sokağın nispeten düzenli, güzel ve temiz olduğunu fark ettim. Varlığımız buna neden oluyordu, çünkü herhangi bir etiketçi ortalığı dağıtırsa tırnaklarını sökeceğimizi biliyordu. Gördüğünüz gibi, bir imaj sorununuz vardı. Belediye meclisi ile dostane ilişkiler kurmayı, çevremizi temiz tutmayı ve iyi idare etmeyi seviyorduk ve genellikle bizi rahat bırakıyorlardı.

Bizimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen etiketçiler ortaya çıkmaya başlarsa, suçu biz üstleniriz.

Siyaset berbattı ama onlar da hayatımızın bir parçasıydı ve genellikle MC'nin ilgilendiğim kısmıydı.

Beş dakika sonra Rutherford'daki yerleşkeye doğru yola çıkmıştım. Uzun bir yolculuk değildi ama sırf hız limitlerine uymadığım için süreyi on beş dakika kısaltmıştım. Wolfe bir insana istemediği halde kıcını kaldırmasını söylemezdi, ben de dediğini yaptım.

Kapılar açıldı. Garipti ama arkamdan kapandıklarında anladım. Wolfe'un bana bir an önce kilisede ihtiyacı olduğunun bir başka kanıtı.

Aracıyı her zamanki yerine park etmek için bile zaman ayırmadım, eşyalarımı bile saklamadım. Kulüp binasına doğru aceleyle ilerlerken kaskımı çıkarmaya başladım, ardından barın etrafında takılan kardeşlerimden hiçbirine selam bile vermeden bodruma indim.

Kulüp binası akıllıca bölümlere ayrılmıştı. Bir bölüm aileler ve çocuklar için, bir diğeri kardeşler ve eşler için, hatta bir idari alan bile vardı. En üst kat yatak odaları içindi, ama bodrum katı? Orası hayatımızın karanlık tarafının ortaya çıktığı yeri.

Burada, Çukur dediğimiz bir alanımız vardı. Bu ismi hak etmişti çünkü zemin eğimliydi, böylece üzerimize gelen saplardan kan akıyordu. Çukur'a sadece kilisenin bulunduğu odadan girilebilen gizli bir kapıdan ulaşıldı.

Asiler Güney'deki en büyük kardeşlik gruplarından biriydi. Ömürlük kardeşlerimiz, sadece kulüp için çalışan sıkı kardeşlerimiz vardı, bir de yedekler gibi olan kardeşlerimiz vardı. Onlara ihtiyacımız olduğunda çağırıldık ama bizimle bağları o kadar geniş değildi.

Kiliseyi düzenlediğimiz oda iki yüzden fazla, en fazla üç kişi alabiliyordu ama içeri girdiğimde konsey masası dışında boştu. Kayıp olan tek kişi Keys'in babası Rodeo'ydu ama onun da ağır saldırı suçundan bir yılı daha vardı. Lucifer, Şövalyelerin Başkanı ve Sons Of Anarchy dizisi sayesinde gerçek bir bok almak zorunda kalan İnfazcısı Jax, Ama'nın annesi Lucie gibi masadaydı.

İçeri girdiğimde, kıcımın tekmelenmesini bekliyordum -Ama ve ben bu sabah yatak odamdan birlikte çıkmıştık ve birkaç tatlı çocuk bizi yakalamıştı. Eğer haber yayılırsa.

Onaylarını geri mi çekiyorlardı?

"Pekâlâ, madem buradasınız," dedi Wolfe selamlayarak, "bu işi başlatmamız gerekiyor."

Oturup kaskımı masanın üzerine bırakırken ona göz kırptım. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Son birkaç aydır teslimatlarımızla ilgili sorunlar yaşıyoruz. Polisler, ATF, aklınıza ne gelirse. Bizi durduruyorlar ve ancak yüklü miktarda rüşvet vererek geri çekilmelerini sağlayabiliyoruz," diye homurdandı Lucifer, sinirlendiği her halinden belliydi. "Bir süredir gelip ziyaret etmememin nedenlerinden biri de bu." Annesinin ona babasının yol adını verdiği kızı Lucie'ye özür dileyen bir bakış attı. Lucie Lucie olduğu için, o da ona etkilenmemiş bir bakışla karşılık verdi.

"Tam bir kaos ortamı," diye devam etti yüzünü buruşturarak ve bu bakışın buz gibi yakıcılığını masanın öbür ucundan hissettiğini söyledi, "Corpus Christie'nin dışında dururken başkan yardımcımın bir mesaj aldım, yeni bir baskın olmuş. Bu sefer yerleşkeye. Hiçbir şey bulunamadı çünkü her şey bu sabah çoktan gönderilmişti, ama o operasyon? O da boku yemiş. Ve yerel halk rüşvet istemiyor. Adamlarımın peşindeler.

"Hepimiz bunun potansiyel bir koşu tehlikesi olduğunu biliyoruz. Çocuklarım... ne yapacaklarını biliyorlar ve onlara elimizden geldikince iyi bakacağımızı biliyorlar. Ama ben kızgıyım. Hem de çok kızgıyım. Bir süredir bizi hedef alıyorlardı. Etrafı kolaçan edip hata yapmamızı bekliyorlardı ama biz hata yapmadık ve onlar yine de bize ulaştılar."

Wolfe'un Başkan Yardımcısı Axe, "Kirli polisler kim?" diye sordu.

Martin elini salladı. "Biraz ATF, biraz da normal polis. Fort Hancock'ta çirkin bir domuz kokteylimiz var. Beni en çok kızdıran şey, beklemeleri ve bir şekilde bugün ayrılacağımı *bilmeleri*. Bunu birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu, bu da ya kampımda bir muhbir olduğu ya *da* Kenzie'nin görüldüğü kadar işkence görmediği anlamına geliyor ve beni bu yöne iten şey sadakat değil."

"Ne oldu o zaman?" Wolfe sinirli bir şekilde sordu, onu suçlayabileceğimden değil. Polislerin az önce yakaladığı kaçakta üç yüz bin dolardan fazla sigara vardı. Bunların çoğu bizim ceplerimize giriyordu.

"Lucie, kişisel bir soru ama altı, yedi aylıkken ne sıklıkla işeme ihtiyacı duyuyordun?"

Lucie'nin tırnakları masaya vurdu. "Her geçen dakika sanki." "Yani üç saatlik bir bisiklet yolculuğu mu?"

"Cehennem olur. Sadece mesanem için değil. Sırtım için de. Ama onu gördüm Martin. Yani, kötü bir durumda. Belki de eve dönebilmek için acı çekecek kadar çaresizdir."

Martin elini çenesinde gezdirdi. "Beni yanlış anlama, ona tam olarak ne yaptığını gördüm ve bunun üzerine düşündüm, onu gördüğümde nasıl tepki vereceğimi düşündüm, ama gerçek şu ki, Hex yle biri değil."

"Herkes böyle düşünüyor," diye karşılık verdi Lucie. "Kapalı kapılar ardında olup bitenler kimsenin üzerinde gerçekten düşünemeyeceği şeylerdir."

"Bunu biliyorum, ama Hex yakın zamana kadar neşeli bir adamdı. Neden bu ismi aldığını biliyor musun? Çünkü bir kadını yirmi dakikadan kısa bir sürede donundan çekip çıkarabilirdi. Çocuklar kıskanır, kadınları bylediğini söylerlerdi... Bu kulağa karı döven biri gibi mi geliyor?"

Lucie burnunu çekerek, "Kulağa anlamsız geliyor," diye karşılık verdi.

Martin sinirlenerek, "Onu benim kadar tanımıyorsun," diye homurdandı. "O iyi bir ocuk. Doğrusu beni şaşırttı. Yüzünde ilk kez morluklar vardı ve tam da ağabeyinin ziyarete geleceği zamana denk gelmişti... Bana çok kötü geldi."

"Ne? Sence bu... makyaj mı?" Koltuğmda geriye doğru sallanırken bir tahminde bulundum. "Ama neden?"

"nk bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi? O kadar uzun süredir oradayken şimdi ne yapabilir?" Hançer talep etti.

Martin'in gözleri parladı. "Sence ne zamandır bizimle birlikte?"

"Buradan ayrıldığından beri," diye yanıtladı Alev, sonra masanın etrafına bir göz atarak devam etti, "Ne? Beş yıl mı?"

"Hemen altında," diye kabul etti Lucie.

Martin başını salladı. "Hayır. Yedi aydan fazla bir süredir bizimle birlikte değil. Beş yıl kadar önce gelip takıldı... yanlış hatırlamıyorsam bir süre tatlı çocuklardan biriydi, sonra onlar gibi ortadan kayboldu ve biz de hiçbir şey düşünmedik.

"Yedi ay önce, geri dönüyor. Aynı eski hikaye, ama Hex'e büyük bir şekilde saldırıyor. Hamile kaldığında o kadar da şaşırmadım."

"Yaşlı bir adamı elde etmenin en kolay yolunun bu olduğunu düşünüyorlar," diye gürlledi Lucie, ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı.

"Evet. Aynen yle. O geri döndüğünden beri başıma gelmeyen kalmadı ve ben bundan hiç memnun değilim.

"O koşu mu? Başçavuşumu, Yol Kaptanımı ve diğer beş iyi kardeşimi kaybettim. Konsey üyelerinden herhangi birini kaybetmiş olsaydım, ki kaybettim, konseye sokacağım kardeşler." Bir elini saçlarının arasında gezdirirken dişlerini sıktı.

Açıklamasının ardından sessizlik çöktü ve hepimiz onun acısını anladığımız için bir süre hiçbir şey söylemedik, sadece ne söylediğini ve nereye varmak istediğini düşündük.

Çenemi ovuşturarak düşündüm ve herkes için açıklamaya karar verdim. "Tamam, şunu bir gözden geçirelim. Hex'in Kenzie'yi hiç dövmediğini ve onun ne yaptığını söylüyorsunuz? Kötü darbe almış gibi görünmek için makyaj mı yapıyor? Tüm bunları Keys görsün, tepki versin ve bir şekilde sihir yaparak onun buraya gelmesine izin versin diye mi yapıyor?"

"Kahretsin, böyle söyleyince kulağa lanet olası bir komplo teorisi gibi geliyor," diye hırladı Martin, masanın ortasındaki tepsiden bir şişe JD ve bir bardak aldı ve kendine beş parmak bir shot doldurdu.

O geri çekilirken Lucie başını salladı. "Hayır. Öyle değil. İyi bir soydan gelseler bile, tatlı bir popoya asla güvenemezsin."

Kız burnunu çekince Wolfe, "Sana söyledim, ona hiç dokunmadım," diye bağırdı.

"Senin bebeğin olduğunu söyleyebileceğini sanıyorsa bir şey yapmışsın demektir," diye hırladı Lucie ve bir anda ayağa kalkıp ellerini masaya vurdu. "Sana söz veriyorum Wolfe, eğer o piç senin bebeğinse, sikini fileto yapıp domuzlara yedirmekten zevk alacağım."

Bu görüntü karşısında herkes tısladı ama Wolfe'un rengi solmadı. Yüzü kızarmadı. Yavaşça ayağa kalktı, masanın üzerine eğildi ve "Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun? Babanın önünde mi? Ink and Wheels'in önünde?"

"Yakında öğrenecekler, değil mi?" diye hırladı. "Özellikle de iki numaralı bebek Wolfe yoldaysa."

"Kadın, sana söylüyorum, beni dinlesen iyi olur çünkü bu saçmalığı bir daha yapmayacağım.

"Birlikte olduğumuz on üç yıl boyunca başka bir amcığa dokunmadım. Birini yalamadım, birini sikmedim. Kimsenin kıcını sikmedim, kimsenin sikime yaklaşmasına izin vermedim. Bunun hangi kısmını duymuyorsun?"

Lucie, gözlerini yaşlı adama dikmiş, "O zaman neden bundan kurtulabileceğini düşündü?" diye homurdandı.

"Büyüme mi, eve dönmek mi?" Flame atıldı ve ona bir bakış attım, yüzünde çok az ifade olduğunu gördüm ama gözleri yanıyordu.

Lucie'nin tüm adamlarına baktığımda, hepsinin acı ve öfke karışımı bir duygu içinde olduklarını gördüm. Yüzlerinde suçluluk ya da utanç ifadesi yoktu ve ben rahatlamıştım. Artık bu adamların hayatlarında benim de bir çıkarım vardı. Ama'yı karım yaptığım anda, çünkü bu işi sonuna kadar götürüyordum, çünkü artık oyalanmak için çok yaşlıydım, bu piçler benim kayınpederim olacaktı - bu da beni ya dünyanın en cesur adamı ya da en aptalı yapıyordu.

Kardeşler olarak, MC ailesi olarak benim için önemliydiler, hep öyleydiler ve hep öyle olacaktı, ama bunu başka bir seviyeye taşımak üzereydim.

"Ne demek istiyorsun?" Lucie soruyla birlikte ona dönerek homurdandı. Onu ilk kez bu kadar savunmasız görüyordum ama aklını çelen her kimse MC'nin etrafında daha fazla takılmayacağını biliyordum; o bunu görecekti, o görmezse adamları görecekti.

"Yani, bizim sadık olmayacağımıza güveniyor. Bu büyük bir blöf gibi. Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki çok az kardeş sadıktır." Bana bir bakış attı, yüzü hala boştu, ama gözlerinde, Ama'yı aldatmaya cüret edersem bana lanet bir ölüm vaat ediyordu.

Bu bir çeşit onaydı, değil mi?

Sessizce söylediği sözleri anlamak ve onaylamak için çenemi ona doğru eğdiğimde Axe, "Bebeğim, uzun zamandır sikimizi mengenede tutuyorsun. Wolfe... o bir hilekâr değil. Bunu biliyorsun."

Dagger tekrarladı, "Bunu biliyorsun Lucie."

Titrek bir nefes çekti. "İstiyorum." Yüzü buruştu. "Ama o kadar inandırıcıydı ki. Kahretsin, o lanet olası tatlıbuttonlardan nefret ediyorum. Neden onları dışarı atamıyoruz ki?"

"Erkekler çıldırır diye mi? Sadakat ve hayatın heyecanından sonra, sevişecek tatlı kızlara sahip olmak bir MC'de çalışmanın en iyi yanlarından biridir," diye cevap verdi babası, ama sesi alçaktı, özür diler gibiydi. Wolfe'a bir bakış attı. "Bunu düzelt."

Prez hırladı, "Deniyorum." Oturduğu yerden kalktı, ona doğru yöneldi, onu kollarına aldı ve onunla birlikte masanın başına döndü. Onu kucağına oturtup sıkıca sarıldı ve ısırarak, "Bunu ona ödeteceğim, tamam mı?" dedi.

Lucie yüzünü onun boğazına çevirdi ve Wheels ile ben Lucifer Steeler'ın gerçekten ağladığını duyunca birbirimize panikle baktık.

Lanet olası ağlama.

Yemin ederim, kadının gözyaşı kanalları olduğunu bile bilmiyordum! Martin'in çenesi granit gibiydi. "Kim hamile?"

"Kulüp fahişelerinden biri," diye homurdandı Axe. "Adı Bubbles."

Şövalyelerin Prez'i homurdandı, "Bu lanet olası amcıklar. Değerlerinden çok daha fazla sorun çıkarıyorlar, yemin ederim, ama onlar olmasa adamların isyan edeceği yalan değil." İnsanların önünde babasının kesiğine bakarak hıçkırarak ağlayan kızına bakarken gözleri acı doluydu.

Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeyen Lucie'nin kendini toparlamasını beklerken kilise garip bir hal aldı.

Çoğu MC'nin muhtemelen tam da bu nedenle bir kadını bu masaya yaklaştırmayacağını biliyordum ama Lucie Steeler eşi benzeri olmayan bir kadındı ve bunu söyleyebilirdim çünkü aynı kumaştan kesilmiş kızı için kendi toplarım mengeneye girmişti.

Lucifer altı yıl aradan sonra geri döndüğünde bir iş teklifiyle gelmişti. O iş teklifi şimdi işimizin üçte ikisinden fazlasını oluşturuyordu. Hayalet silahlar.

Bunu yapmak için yaptıklarımızdan hoşlanmam gerekmiyordu. ABD'de silahlarla ilgili durum tam bir karmaşaydı, ama bizim mallarımız kafayı sıyırmış çocuklara ya da masumlara zarar vererek mesaj vermek isteyen aptallara satılmıyordu. Bizim gibi insanlara sattık-MC'lere, mafyaya, Bratva'ya, hatta bazı kartellere.

Uzun menzilli tüfekler üretmedik, sadece revolverler ürettik ve her biri yüklü bir paraya mal oluyordu, ancak saflarını silahlandıran insanlar için bu para hiçbir şey ifade etmiyordu.

Lucie olmasaydı, Martin'in adamlarından bazılarının sekiz yıl boyunca içeride kalmasına neden olan baskında kaybettiğimiz üç yüz bin dolar bizi sakat bırakırdı. Kahretsin, muhtemelen bizi yok ederdi.

İşte Lucie bu yüzden kilisede oturuyordu. Elbette düzensizdi ama o sıradan bir kadın değildi.

O da düzensiz bir kız doğurmuştu.

Wolfe'a dönüp, "Özel hayatlarımızı kiliseye taşıdığım için özür dilerim," diye mırıldanırken gözleri ıslaktı, yüzü hala beni hayrete düşüren gözyaşlarıyla harap olmuştu.

Dagger koltuğunda öne doğru eğildi ve gıcırdayarak, "Hamile olmasaydı, seni ağlattığı için boğazını keserdim," dedi.

"Yine de boğazını kesebilirim," diye tersledi Wolfe. "Kaltak, bu şekilde sağlam bir şeyi mahvedebileceğini sanıyor. Bak sana ne diyeceğim, onu

Kıçını dışarı çıkar. Hamile olması sikimde değil, eğer hiçbir kardeş çocuğu kendi çocuğu olarak sahiplenmezse, o zaman bizim için ölüdür."

"Zor ama adil," diye onayladı Martin. "Eğer bu boku bir kez yapabildiyse, bir daha yapabilir."

Lucie başını salladı. "Bu çocuk için hiç adil değil."

"Bunu düşünmesi gerekirdi," diye karşılık verdi Flame.

"Hayır. Bebeği doğurana kadar kalabilir. Sonra isterse gidebilir, ama istemezse, ki kabul edelim, istemeyecek çünkü bu şerefsizler çocukları çöp gibi etrafa atmaktan çekinmiyorlar, onu ben büyütürüm."

Wolfe geri çekildi. "Ne?"

Ağzı gerildi. "Daha fazlasını istediğimi biliyorsun."

Martin şaşkınlıkla, "Daha fazla al o zaman," diye cevap verdi. "Neden bir piçle uğraşıyorsun?"

"Çünkü bu çocuğun suçu değil, ayrıca daha fazla çocuk sahibi olamam. Matty'den sonra olmaz. O yaptı-" Yüzünü buruşturdu. "Onun doğumu kolay olmadı, bunu böyle bırakalım." Beni kesti ve Wheels'a bir bakış attı. "Bu konuşma için *gerçekten* üzgünüm."

"Ben artık aileden biriyim," dedim ona sakince, o kadar sakindim ki bana kaşlarını kaldırarak baktı. Bir dakika kadar düşündükten sonra bana öylece bakınca, kıpır kıpır olduğumu itiraf etmek zorunda kaldım - kıpır kıpır olmak için yaratılmış bir adam değildim ama Lucie Steeler, ağlamaktan pespembe olsa da olmasa da, insan üzerinde böyle bir etki bırakıyordu.

"Sonunda başardın mı?"

Flame homurdandı, "Lucie! "O mu? Tanrım, bu bir erkeğin küçük kızı söz konusu olduğunda düşünmek isteyeceği bir şey değil."

"Büyü artık," diye homurdandı. "Ve ona sahip çıkmayı kastetmiştim." Gözleri kısıldı. "Ona karılık ediyor olsan iyi olur."

Adamları bana ters ters baktı ama ben ellerimi kaldırdım. "Yapacağım."

Wheels gülerek, "Eminim Saint ya da Keys'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır," diye cevap verdi.

Çenem büküldü. "Evet, o konuşmayı henüz yapmadık."

Alev gözlerini ovuşturdu. "Bu tartışmayı tekrar rayına oturtabilir miyiz lütfen? Ben bir amcık büyütmeden önce?"

Lucie burnunu çekti. "Gerçek bir erkek duyguları hakkında konuşabilir."

"Duygulardan bahsetmiyoruz, değil mi? Küçük kızımı beceren üç adamdan bahsediyoruz," diye tersledi ve bu ilk olmalıydı

Flame'in Lucie'ye sesini yükselttiğini ilk kez duyuyordum.

Tekrar burnunu çekti. "Hepsinin başa çıkamayacağı kadar tuhaf olmadığı için şükrediyorum."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Şimdi, bir dakika bekle-"

Bir elini kaldırdı. "Pek çok erkek onun tüm tuhafliklarına katlanmak istemez, Ink. Ve çok fazla var."

"Biliyorum."

Lucie başını salladı. "Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun." Bir nefes verdi. "Sadece sabırlı ol, tamam mı?"

"Elbette." Sözleri karşısında kendimi hakarete uğramış hissettim ama bir şey diyemezdin.

"Hadi işleri yoluna koyalım," dedi Wolfe, sesi tüm toplantı boyunca olduğundan daha sakindi. Bunun nedeninin Bubbles'ın başına gelenlerin Lucie'ninki kadar onun da kafasını karıştırmaması olduğunu biliyordum.

Boğazımı temizledim ve "Belli ki Kenzie'nin hamile olduğunu düşünmüyorsun Martin," dedim.

Şövalyelerin Prez'i başını salladı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama inanmıyorum. Eğer öyleyse, benim için sorun değil ama bence bu bir hile. İçeri girmek için bir yol bulmaya çalışıyor. Yaşlı bir kadın olmak istedi çünkü onların korunduğunu biliyordu."

."

"Evet, eğer babaları hapse girerse. Kulübe ihanet ederlerse bu onları boğazlarının kesilmesinden korumaz," diye ekledi Axe sert bir şekilde.

"Bu amcıkların nasıl düşündüğünü bilemezsin." Martin omuz silkti. "Her iki durumda da, hesaplanmış bir risk aldı. Belki de kulüp binasından ayrılmam beklediği bir şey değildi ve belki de onlar için sadece aptalca bir şanstı-"

"Senin için aptal şans, seni yaşlı aptal," diye karşılık verdi Lucie. "Hepimiz biliyoruz ki, yerleşkeye herhangi bir domuzun girmesine izin vermeden önce lanet olası bir çatışma yaşardın ve ben de seni tabutta görürdüm."

Martin sırtıttı. "Beni özleyecekmişsin gibi geliyor." Burnunu çekti. "Belki."

Ona bakarken gözleri yumuşadı. "Belki de haklısın. Bir yere gitmemin planlanmış bir şey olduğunu sanmıyorum ama duruma yardımcı olmuş olmalı."

"Onun Rodeo'nun çocuğu olduğunun farkındasınız, değil mi?" Wheels araya girdi. Omuz silktim. "Kötü yumurta mı?"

"Mutlu olmayacak. Luisa'nın ölümünün onun kafasını nasıl karıştırdığını biliyorsun."

Wolfe yüzünü buruşturdu. "Kızının bize ihanet etmesi bizim suçumuz değil. Kahretsin, cezaları eğlence olsun diye vermediğimizi bilmeli-"

Lucie, "Henüz işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz," diye bağırdı. "Bence hemen sonuca varıyoruz. İzin verin araştırayım, olur mu?"

Martin başını salladı. "Bence bundan daha fazlasını yapmalısın. Bence..." Yüzünü buruşturdu. "Bir baskın size doğru geliyor olabilir. Şimdi burada olması ne kadar komik, değil mi? Bence elinizi çabuk tutmalısınız."

Wolfe doğruldu, Lucie dizinde olduğu için kucağında itişip kakışıyordu. "Tehdidin yakın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İçgüdüsel bir his. Tıpkı içgüdülerimin bana onun bu işe karıştığını söylediği gibi."

"Her zaman kaltağın tekiydi," dedim. "Ama'ya çok kötü davranırdı."

Bu, Wheels dahil herkesin nefeslerinin altında homurdanmasına neden oldu. Ama'ya kötü davranmak çok zordu, çünkü o çok cana yakındı. Tabii ki onun gerçek yüzünü görmemişlerdi. Ailesinin bile onun bu yönünü gördüğünü sanmıyordum. Ama ben gördüm. Ve sadece dün gece de değil.

Dün gece beni ateşiyle yakmıştı ama o cehennem her zaman vardı. Sadece bazı insanların yanında öfkelenmesi dışında. Ruhunun derinliklerinde yanan bu gösterişsiz ateşi miras almış olması için biyolojik olarak Flame'in olması gerekmiyordu.

"Bırakın onunla ben ilgileneyim," dedi Lucie, "siz de kaçak olduğu belli olan her şeyi binadan çıkarmakla ilgilenin." Bana bir bakış attı. "Ama'yı Jonsson'daki evine götür."

Düşündüğümde burnum kırıştı, yıllardır oraya gitmemiştim. Ama'nın bana ihtiyacı olduğunu

bildiğimden beri. "Tamam."

"Çocukları da orada tutun," dedi. "Eğer herhangi birinize bir şey olursa, Ama-" Sözüünü kesti ve bir nefes verdi. "Bu gece olacak hiçbir şeye karışamazsın. Kenzie'yi hallettikten sonra Seamus ve Matty'yi de bırakacağım."

"Siktir et," diye homurdandım. "Herkesin güverteye çıkması gerek."

"Üçünüzün başına bir şey gelirse Ama kendini kaybeder," diye onayladı Flame.

"Peki ya sen? Lanet olası ailesi? Siz olmadan başa çıkabileceğini mi sanıyorsunuz?"

Lucie'nin gözleri her bir erkeğin üzerinde dans ederken yumuşaktı. "Artık kendi destek sistemi var. O bir bebek değil. Ama'nın sana ve o çocuklara uzun zamandır bize olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı." Bakışları bana kaydı ve

o bakışla beni delip geçtiğinde? Ama'nın kulüp binasındaki odama ne zamandır gizlice girdiğini bildiğini hissediyordum.

Buna izin vermesi bile inanılmazdı. Beni tehdit etmemiş olması bir mucizeydi.

"Bütün çocuklarımıza sen bakıyorsun Mürekkap," diye homurdandı Alev. "Bu en önemli iş."

Kabul etmek istiyordum ama bu yeterli gelmiyordu. Martin ikilemimi hissederek gürledi, "Sadece akışına bırak, Ink. Eksiklerini ben tamamlarım, tamam mı?"

Bu beni daha iyi hissettirdiği için çenemi eğdim ve konuşma Lucie'nin dediği gibi 'kaçak mallarımızın' tahliyesine döndü. Sanki bir milyon dolar değerindeki donanım önemsiz bir şeymiş gibi.

Boktan şeyleri hafife alma yeteneğini sevmek zorundaydım.

Ama

"BU DA NEYDİ BÖYLE?"

Ink'e veda öpücüğü verdiğimde ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Sadece Saint ve Keys'te bir tepki uyandırmak istediğim için değil, aynı zamanda bazen, ve bunu düşünmek beni öldürüyor, ama bazen kardeşler gider ve geri dönmezler.

Acil durum kilisesi mi?

Bu bok demektir. Bizim dünyamızda, bu olduğunda, bokun fana çarpmasıydı ve erkeğimin ona elveda öpücüğü vermeden gitmesine izin vermeyecektim.

Ink'in motorunun kükreyerek uzaklaşmasını izledikten sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve geri döndüğümde adamlarımın ne kadar güzel olduğunu düşünerek iç geçirdim.

Ya dünyanın en şanslı kadını olmalıydım ya da en lanetli. Annemin, babalarımın yoldan çıkmaması için nasıl savaştığını, hem de çok savaştığını görmüştüm. Kulüp binasındaki kadınlara karşı daha da huysuzlaşmasını, tatlıcılarının yanında daha da kaltağa dönüşmesini izledim.

Tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olacağımı bildiğimden, bunu kucakladım. Bu ikisinin hayatımda sadece arkadaşça bir temelden daha fazlasına sahip olması buna değerdı. Onların arkadaşı olmak benim için önemliydi elbette, ama onlardan daha fazlasına ihtiyacım vardı ve isteklerimin gerçekleşmesi için yeterince büyümüşüm.

Bunu onların da bilmesinin zamanı gelmişti.

Kibirli miyim? Belki de. Ama Keys, Rutherford'a küçük bir kız olarak geldiğim günden beri benimle birlikteydi. Her şeyde yoldaşım olmuştu. Bu son koşuya kadar ve kaçırılma olayını saymazsak, onu görmediğim bir gün bile geçmedi. İşte bu kadar yakındık.

Lisedeyken kalkanım, evdeyken kayam olmuştu.

Ya Saint? O da benimle birlikteydi, daha fazla koşuya çıkmış olması dışında. Saint benim akıl hocamdı. Sorunlarım için gittiğim kişi. Resim yapmak istediğimde benimle sessizce otururdu. Kendisini çizmeme nadiren izin veren boktan Keys'in aksine, bunu şikayet etmeden yapmama bile izin verirdi.

Onlardan hiçbiri olmadan yaşayamazdım. Bu acil durum kilisesinin neden çağrıldığını ve büyükbabamın neden işin içinde olduğunu bilmiyordum ama bu hayra alamet değildi. MC'de hayat hızlı ve öfkeliydi. Kimse için durmuyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar sevdiğiniz biri hapiste ya da tabutta olabilirdi... ya da sonunuz benim gibi olabilirdi.

İçkimi aldım ve oturmadan önce mideye indirdim. Kabine girdiğimde gözlerinin içine baktım ve "Onu ben sahiplendim" dedim. Ne düşüneceklerini bildiğim için çenemi yukarı kaldırdım.

Elbette, adil olmak için iddiaların çoğunu Ink yapmıştı, ama bunu bilmemeleri gerekiyordu, değil mi?

Bu onların bana kaşlarını çatmalarına ya da kaşlarını bana doğru kaldırmalarına engel olmadı. Ben de kaşlarımı çattım, hatta neredeyse gülene kadar kaşlarımı kaldırdım çünkü tek gözlüklü emoji gibi görünmem gerektiğini biliyordum.

Yine de bu gülünecek bir mesele değildi.

Bu iş ciddiydi. Hayatımın geri kalanı söz konusuydu ve sırf onlar işlerin nasıl yürüdüğünü anlamadı diye işlerin kötüye gitmesine izin verecek değildim.

"Onu nasıl sahiplendiniz? Bildiğim kadarıyla sahiplenme işini bir kardeşin yapması gerekiyor," diye cevap verdi Aziz burnunu çekerek.

"Bizim için işler öyle yürümedi." Yalan değil, sadece tetikçinin büyükbabam olduğundan bahsetmedim. "Her neyse, bu

önemli. Ink ile olan ilişkimin sizinle hiçbir ilgisi yok. Tıpkı her birinizle olan ilişkimin de hiçbirinizle bir ilgisi olmadığı gibi."

Keys buzlu çayının kalanını höpürdeterek yudumlarken, "Bu bir ağız dolusu," diye homurdandı.

Ona kaşlarımı çattım. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" Sesimdeki hayal kırıklığını duydum ve bundan utandım.

"Ne söylememizi istiyorsun?" Aziz ellerini yumruk yaparak tersledi.

"Tabii ki benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun!" Ellerimi masaya vurarak ona hırladım. "Senin için hecelelemek zorunda mıyım?"

Keys koltuğunda kıpırdandı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Sanırım biliyorum." Alt dudağıma vurdum. "Büyüyen kim?"

Tanrı aşkına, dört babayla büyüdüm. Bunu bilecek biri varsa o da benim." Masanın üzerine koyduğu yumruğunu kapattım ve "Hepinizi istiyorum" diye mırıldandım.

"Ya hepimize sahip olamazsan?" Keys cevap verdi, bana bakarken gözleri kararmıştı. "Ya ben bunu istemiyorsam? Ya Saint ya da Ink de istemezse? Hepimiz babalarınız gibi değiliz."

Bu fikir, gerçekten, aklıma gelmemişti. Yani, neden benimle birlikte olmak istemesinler ki? Tüm zamanımızı birlikte geçiriyorduk, birbirimize çok bağlıydık.

Sözlerinin verdiği acı, boğazıma bıçak saplanmış gibiydi ve inanın bana, bunu bilirdim. Aaron boğazıma bir bıçak dayamış ve beni oradan kesmişti, itaat etmemi sağlayacak kadar iğnelemişti, ama beni öldüreceği korkusu? Bunu hatırlıyordum ve şimdi de böyle hissediyordum.

Bu soruları anlayamadan ona bakarken içimi bir titreme kapladı.

O haklıydı.

Kesinlikle haklıydı.

Benim bir şey istemem, onun bana bunu vermek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ink ne istediğimi biliyordu ve belki de daha yaşlı olduğu, bazı şeyler yaşadığı ve benim neler yaşadığımı bildiği için, belki de sadece anlaşılmaya istekliydi-

Belki de hiçbiri bu şekilde yaşamak istemiyordu.

Herkes babalarım gibi değildi. Bazı erkek kardeşlerin, kendileri kadar güçlü dört erkeğin sadece bir kadınla birlikte olmasına tamamen karşı olduklarını biliyordum.

Onların da sadık ve vefalı olduğu bir kadın.

Bazı günler, bunun onları daha da kızdırdığını düşünürdüm.

MC dünyası acımasız ve sert bir dünya olabilirdi, özellikle de aşk söz konusu olduğunda.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek onlardan uzaklaştım, tüm dünyam başıma yıkılırken gözlerinin içine bakamadım.

Cehaletimden, hatta *kibrimden*, onlara bu konuda söz hakkı bile vermemiştim. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğümde bile, bu benim olumsuzluğumdu. Kalbimin derinliklerinde her zaman onları bu fikre yönlendirebileceğimi düşünmüştüm, ama ya yapamazsam?

Ya kaderimizde sadece arkadaş olmak varsa?

Ya diğer kadınların onları yaşlı erkekleri olarak aldıklarını görmek zorunda kalsaydım? Bebeklerini doğururken? Ya onların çocuklarının, benden doğmayan çocuklarının büyümesini izlemek zorunda kalsaydım?

Zihnim düşüncelerle doluydu ve gerçekten, *gerçekten* delirdiğimi düşünüyordum.

İkisinin de bakire olmadığını biliyordum. Bunu biliyordum ve olduğu gibi kabul ettim. Öyle olsalardı bile tuhaf karşılardım çünkü kulüp binasında seks serbestti. Seks yaptıklarını kabul ettim ama olmamış gibi davrandım. Çoğunlukla onları suçlayamadığım ya da sadece arkadaşlarıyken bir şeye kızamadığım için.

Ama bu beni daha önce hiç çıldırtmamıştı, çünkü bunun sweetbutt'larla olduğunu biliyordum. Erkekler için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Hiçbir şey. Ve bu yüzden her şey yolunda gidiyordu. Çünkü ortada bir bağ yoktu, sadece düzüşmek vardı.

Başka bir kadına aşık olduklarını görmek zorunda kalsaydım?

Nefesim kesildi ve tüm güvenlik ağım etrafıma yıkılırken kendi üzerime çökerek devrildim.

Bunlar benim koruyucularım, kurtarıcılarımdı.

Akıl sağlığım. Onlara ihtiyacım vardı. Bunu bilmiyorlar mıydı?

Ama yine, o *bendim*. Ben, ben, ben.

Kahretsin, çok bencildim.

O kadar bencilce ki, ben-

"Hey, Ama! Kes şunu."

Aziz.

Kollarıyla beni sararak dikleştirdi ve göğsüne bastırdı. Kollarını etrafımda kavislendirdi ve tüm önüm onun dokunuşunu hissedene kadar beni kendisine bastırdı. Keys arkamdan yaklaştığında, çenesi

omzuma yaslandı, sarsılmış bir hıçkırık kaçtı içimden. Elleri karnımın etrafında, göğüslerimin hemen altında kıvrıldı ve beni kendine yakın tuttu, o kadar yakındı ki ikisi de beni Keys and Saint sandviçindeki fıstık ezmesi ve jöle gibi sarmıştı.

Kollarında titredim ve fısıldadım, "Çok üzgünüm. Ben sadece... Ben çok bencilim."

Keys homurdandı. "Öylesiniz. Ama biz de öyleyiz."

Başımı salladım. "Hayır. Bu adil değil. Sen nasıl bencil oluyorsun? Her zaman benimlesin. Her zaman benimle ilgileniyorsun, bana göz kulak oluyorsun... Tanrım, çok sıkıcı olmalıyım."

Aziz bunun üzerine tısladı ve eli çenemi kavramak için yukarı kalktı. Başımı geriye itti ve gözlerimin içine baktı. "Ama, kapa çeneni. Bu kendine acıma saçmalığı sana yakışmıyor."

Burun deliklerim öfkeyle alevlendi. "Aziz! Bunu nasıl söylersin?"

"Doğru olduğu için söylüyorum." Çenesi sıkıştı. "Evet, sen bencilsin. Keys bencil. Ben bencilim. Ve eminim Ink de öyle olacak. Bu gezegendeki her pislik bencil. Bu yüzden hepimiz suyu israf ediyoruz ve bir yerlerde zavallı bir kaplumbağanın akşam yemeği için onu yiyeceğini bildiğimiz halde plastik poşet kullanıyoruz. Bu yüzden gerçekten yardım etmek için bir şeyler yapmak yerine hayır kurumlarına bağışta bulunuyoruz. Bu-" Duraksadı, nefesini içine çekti. "Çünkü biz insanız, bebeğim. İnsan olmak bencil olmaktır ve biliyor musunuz? Sorun değil.

"Bana Aziz denebilir ama ben bir aziz değilim. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bana böyle denmesinin tek nedeni, seninleyken sonsuz bir sabır kuyusuna sahip olmam." Ona başımı salladım ama o beni görmezden geldi ve devam etti, "Evet, var. Yaptığın çoğu şey için ama kendine acımak? Hayır, buna katlanmayacağım bebeğim." Yanağımı avuçladı ve başımı yana eğdi. "İstediğin şey ideal değil, ama... eğer seni elde edeceğim anlamına geliyorsa, o zaman kabul ederim."

Gözlerinin içine bakarken boğazım düğümlendi. "İstediğim bu değil. Bana kızmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım. Yapmayacağım. Sanırım uzun zamandır yolun sonunun burası olduğunu biliyordum. Belki de bu yüzden on sekizinci doğum gününde sana sahip çıkmadım." Bir nefes verdi. "Partin için o kısa şortun ve küçük tişörtünle merdivenlerden indiğin zaman mı? Yemin ederim, neredeyse mağara adamı gibi davranıp seni omzuma aldım ve yukarı çıkardım. Uzun zamandır büyümeni bekliyordum ve sırf biraz sapıksın diye hiçbir şeyi kaçırarak değilim."

Bunun üzerine yanaklarım pembeleşti. "Ben tamamen normalim."

"Sende normal olan hiçbir şey yok, Ama," diye homurdandı Keys, ama ben incinmişlik ve öfkeyle kaskatı kesilmeme fırsat vermeden, "Bende de normal olan hiçbir şey yok," diye mırıldanarak her ikisini de yatıştırdı. Bu yüzden birbirimize uyuyoruz. Lanet olası bir yapbozun iki parçası gibi."

"Neden bu konuda bu kadar üzgün görünüyorsun?" Yanağımı onunkine yaslayabilmek için başımı yana çevirerek fısıldadım.

"Çünkü seni tamamen kendime istiyorum. Basit bir şey istiyorum ve Aziz gibiyim, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum, bu yüzden bu konuda hiçbir şey yapmadım."

Burada neler döndüğünü anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı ve sordum: "Kafam karıştı. Bunu yapacaksın, ama benim için? Yapmak istemiyorsun. Aslında bu fikirden bile nefret ediyorsun ama benim için var mısın?"

"Hemen

hemen."

"Evet."

Cevapları beni rahatlatmadı. Elbette istediğimi alıyordum ama lanet olsun, onların da neye ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemiştim. Ne kadar *korkunçtum*? Tanrım.

"Hayır." Başımı salladım. "Belki de sadece arkadaş olmalıyız. Eğer cehennemden anladığın buysa, benim istediğimi istemiyorsun diye ikinizin de ruh haliyle ve bana kızgınlığınızla yaşamayacağım-"

"Ama," diye tersledi Aziz. "Kapa çenenin." Ve böylece beni öptü. Beni öptü, beni öptü ve beni öptü.

Bu bir ömür boyu sürdü, ben onun içinde boğulana kadar, ben onun için var olana kadar, ben onun havasını soluyana kadar ve o da benimkini soluyana kadar. Sırtımda, kıcıma batan sertleşmeyi hissettim ama bunu görmezden geldim çünkü o anda yüzde yüz Saint'in olmuştum.

Ağzımı diliyle sikti elbette, ama aynı zamanda onunla sevişti. Her parçam onun sevgi dolu öpücüğü tarafından baştan çıkarıldı ve kışkırtıldı ve hayatımın geri kalanını bunu deneyimlemeden geçiremeyeceğimi biliyordum. Bunu yapamazdım.

O benim için

öyleydi. Ama

Ink de öyleydi.

Ve anahtarlar.

Ben onlar için yaratılmıştım, onlar da benim için yaratılmıştı ama ihtiyacım olan şeyle başa çıkamıyorlarsa onları suçlamıyordum. Bu kalbimi kırsa bile.

Aziz öpüşmemizi kesti ve dudakları kızarmış, çiğ ve şişmişti,
"Düşünüyorsun," diye ısırıldı.

"Tabii ki öyleyim," diye mırıldandım, az önce yaşadıklarımın dolayısı sesim kısık ve boğuk çıkmıştı.

Keys, "O zaman doğru yapmıyordu," d i y e homurdandı ve beni etrafında döndürüp ağzıma sahip olabilmek için geri adım attı.

Öpüşme söz konusu olduğunda bunun bir tür Açlık Oyunları olup olmadığından emin değildim, ancak beni kazandığımı düşünün.

Tanrım.

Bunca zamandır ikisi de başka kadınları mı öpüyordu? Her zaman benim olması gereken şeyi başka sürtüklere mi ikram ediyorlardı?

Sanki ben ölüyormuşum, sanki o ölüyormuş gibi öptü beni. Sanki bu dünyadaki son günümüzdü ve zamanımız tükenmişti.

Kalbimin çarpmasına, vücudumun zonklamasına neden oldu ve bacaklarımın arası ıslandı. O kadar ıslaktım ki, içimde istek ve ihtiyaç sekerken kalçalarım ona doğru sallandı ve onları nereye koyacağımı bilemedim.

Vücudum *benim* istediğim bir şeyi istediğinde nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.
nasıl isteyeceğimi bilemedim.

İçimden bir inilti kaçtı, en az hissettiğim kadar aç bir inilti. İçimdeki her duyguyu kuşattı. İkisinin bana ne yaptığını anlamamı sağladı.

Benim onları istediğim kadar onların da beni istedikleri inkâr edilemezdi. Ama benim istediğim gibi yaşama fikri? Ailem gibi mi? Bu fikir onları soğutuyordu. Anlıyordum, ama bu beni arzulamaktan alıkoymuyordu.

Belki açgözlüydüm ama bu şekilde düşünmemiştim.

On sekiz yaşındaydım ve benim gibi kafayı sıyırmış biri için bu üç adamı normalliğim olarak görüyordum. Onların yanında kim olduğumu biliyordum. Ne olmak istediğimi biliyordum. Evet, dünyanın temellerini onların üzerine atmıştım ve belki de bunu yapmamalıydım, belki de feministlerin benden istediği bu değildi, ama verecek sikim kalmamıştı.

Keys geri çekildiğinde, mırıldanmadan önce dişleri alt dudağımı çekiştirdi, "Sen her zaman benim oldun, Ama. Tıpkı senin onların olduğun kadar."

"Bence bunu ona göstermeliyiz."

Dönüp Aziz'in kapıdaki 'Açık' yazısını 'Kapalı' olarak çevirmesini izlediğimde gözlerim şaşkına dönmüştü. Onu durdurmadım, tek kelime bile etmedim. Sadece Keys'e döndüm ve ona "İstediğin bu mu?" diye sordum.

Bir nefes verdi. "Bildiğim tek şey seni istediğim. Sen bana hayatında ne kadar ihtiyaç duyuyorsan, ben de sana o kadar ihtiyaç duyuyorum. Belki bu benim için ideal değil. Belki seni kendime istiyorum. Ama... Seni tanıyorum bebeğim. Nasıl çalıştığını biliyorum. Her birimizin senin için farklı bir şeyi temsil ettiğini biliyorum ve on üç yaşındayken bile bunu biliyordum.

"Hoşuma gitmedi. Nefret ettim. Senin dünyan olmak istedim, ama olanlardan sonra? Sadece dengeni bulmanı istedim. O zamanlar Ink'i kıskanmıyordum bile çünkü benim için çok eskiydi ve senin için de öyle olacağını düşünmüştüm. Ama onun senin için benim ifade etmediğim bir şey ifade ettiğini biliyorum. Ve belki, evet, bu beni kıskandırıyor ama ben de senin için onun olmadığı bir şey olduğumu biliyorum. Tıpkı Saint'le olduğu gibi." Kendi sözlerini ısırdı ve başını salladı. "Her şeyi berbat ediyorum."

"Hayır, öyle değil. Çok mantıklı konuşuyorsun," diye mırıldandım. "Bana göre seni o kadar çok seviyorum ki bunu nasıl bastırdığımı bile bilmiyorum. Saint ya da Ink için hissettiklerimden daha az ya da daha çok değil. Her biriniz..." Gözlerimi kapattım ve yüzümü boğazına bastırdım.

"Ne, aşkım? Biz neyiz?"

"Söyleyemiyorum. Sesim çok zavallı çıkıyor," diye fısıldadım, beynimin nasıl çalıştığından neredeyse utanarak.

"Yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey acınası değil," diye mırıldandı Saint boğuk bir sesle ve yine oradaydı, ama daha önce önümde olduğu yerde bu kez arkamdaydı. "Anlat bize."

"Siz üçünüzün olmadığı bir dünyaya uyanmak zorunda kalsaydım? Bunu yapamazdım. Ölmeyi tercih ederdim."

İfademin ardından gelen şaşkın sessizlik beni mahcubiyetten yaktı.

Sonra Saint, "Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" dedi.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum, çünkü bunu söylemesini beklemiyordum.

Bu.

"Tamamen gerçekleri söylediğini bilmekten nefret ediyorum. Söylediğin her kelimedede ciddi olmandan nefret ediyorum ve bu beni korkutuyor çünkü bu bir peri masalı değil bebeğim. Bu hayat. Ve bizim hayatımız? Acımasız ve kötü ve bizi bir hapishane hücresinde ya da bir kurşun yarasıyla kaybedebilirsin. Kendine zarar verdiğini düşünmek istemiyorum çünkü biz

."

"Dur bir dakika. Bu tür düşünceler durup dururken ortaya çıkmaz," diye araya girdi Keys ve enseme tutarak beni bakmaya zorladı

ona baktı. "Söyle bana Ama, daha önce hiç böyle bir şey denemediğini söyle bana," diye yalvardı ve gözlerinde daha önce hiç karşılaşmadığım türden bir dehşet vardı.

Benim için olan bir terör. Kendisi için değil.

Benim için.

Bunu görmek, benim için gerçekten endişelendiğini bilmek, bana dürüst ve savunmasız olmak için ihtiyacım olan cesareti verdi.

Dudaklarımı yaladım. "Bazı geceler delirecekmişim gibi hissediyorum. Sanki onu bir daha görürsem... gözlerimi oymak istiyorum." Ağzım titredi. "Baktım. Ink başka tarafa bakmamı söyledi, ben de baktım ama gözlerimi açtım. Sadece bir saniye erken. Onu gördüm. Kafası patlamıştı, gözleri boş ve ölüydü. Kasıklarını gördüm, pantolonundaki sidik balonunu gördüm.

"Daha çok ne kadar pis koktuğunu ve nasıl acı çektiğimi hatırlıyorum. Bana hiç su vermedi, hiç yemek yedirmedi. Kendi kendime işemek zorundaydım ve bana kötü şeyler fırlatmak için göz bağını koparmadığı sürece gözlerimi hep kapalı tuttu. Ama tüm bunları hatırlamama rağmen, onu rüyamda gördüğümde ölmüş gibi görünüyor. Her gece bana geliyor. Her gece," diye ağladım. "Huzur bulamıyorum, dinlenemiyorum. O hep orada. Her zaman. Gözlerimi her kapattığımda."

Keys alnını benimkine bastırdı. "Eğer bunu senden alabilseydim, alırdım."

"Biliyorsun," diye nefes aldım. "Her zaman ertesi sabah seni bulduğumda orada olduğunu ve beni güvende tutacağını biliyorum. Sadece *beni* değil, akıl sağlığımı da. Benimle dalga geçeceksin ve eğer yatak başım varsa saçım ile alay edeceksin. Bana kendimi gerçek hissettiriyorsun Keys." Uzandım ve yüzünü avuçladım. "Sensiz hiçbir şeyin anlamı yok. Hiçbirinizin."

"On altı yaşındayken neredeyse aptalca bir şey yapıyordum. İtiraf ediyorum. Yapacaktım... Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. O yanımda olmadan uyumaya ihtiyacım vardı. O gece neredeyse bir şey yapacaktım ama yapamadım. Ertesi gün, sen ve Saint bana silah kullanmayı öğretmeye başladınız."

Sertleşti. "Bunu hatırlıyorum. Ağlıyormuş gibi görünüyordun."

"Kahretsin, ben de hatırlıyorum," diye homurdandı Saint. "Tanrım, Ama. Tanrım."

Ürperdim. "Çok kötüydü. Okulda yapacak o kadar çok şey vardı ki, çizim yapmak bile yardımcı olmuyordu. Yani, odamda yalnızken ne çizdiğimi görmedin bile. Bu berbat, *ben* berbatım. Bunu biliyorum ama sen beni normalleştiriyorsun ve senin yanımdayken olduğum şeyi seviyorum."

Keys usulca mırıldanıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor: "Biz de senin bizim yanımızdaki halini seviyoruz." "Berbat durumda olsan bile seni seviyoruz."

Benden yumuşak bir kıkırdama kaçtı. "Bunu söylemeye iznim var. Senin değil."

Bana göz kırptı ve ağzımın kenarına bir öpücük daha kondurdu. "Bir... ne olmanın avantajları? Artık erkek arkadaşın mıyım?" "Kız arkadaşım, gözlerini yerinden sökmek istediğinde bunu bana söylemek senin kutsal görevin çünkü o bombalar yok edilemeyecek kadar güzel."

Ona bakarken nefesimi içime çektim ve her zaman yaptığı şeyi yaptığı için onu sevdim; bana kendimi Amaryllis gibi hissettirdi. Kurban değil, başına gelen kötü bir şeyi atlatamayan bir kadın değil.

Onun için ben Ama'ydım.

Saint and Ink'e göre, ben de öyleydim.

Bu yüzden onlara bağımlıydım. Bu yüzden onlar benim uyuşturucu ve zehir tercihimdi. Onlar için öldürürdüm, onlar için ölürdüm ama daha da önemlisi, onlar için *yaşardım* ve bu onlara vermem gereken en büyük hediye idi.

Ve bunu bilmiyorlardı bile.

ANAHTARLAR

Bu kadın beni mahvedecek güce sahipti.

Ve o bunu bilmiyordu bile.

Yemin ederim, gözlerimin içine bakabilirdi ve ben de bana bakan o muhteşem gri kristalleri görürdüm, ama ben içime gömülmüş dehşeti gördüm. Geçmişin ve bugünün huzursuzca birleştiğini gördüm.

Gözlerindeki azap beni parçalara ayırabilirdi, ama sadece Ama beni tekrar bir araya getirecek güce sahipti.

Alnımı onunkine bastırırken ürperdim. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor musun? İyi olmana ne kadar ihtiyacım olduğunu?"

Dudaklarını yaladı. "Sanırım biliyorum. Bu yüzden hiçbir şey yapmıyorum. Beni sevdiğini biliyorum."

"Kekelemeye gerek yok," dedim iç çekerek. "Seviyorum. Seni seviyorum, Ama. Çocukluğumdan beri seviyorum ve aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Babamın anneme bakışı dışında." Kalın kalın yutkundum. "Eğer bir şey yaparsan... eğer bir şey yaparsan deliririm, Ama."

Kaşlarını çattı. "Yapmayacağım. O zamanlar farklı bir yerdeydim ama bu geçmişte kaldı. Şimdiki zamanımda değil. Ve benimle bu şekilde birlikte olmak istemesen bile, ben de bir şey yapmayacağım. Artık daha güçlüyüm. Bir şeyler yapabilirim ama sen de hayatımın bir parçası olmalısın. Bu sadece haftada birkaç gün mesaj atmak olsa bile..."

Uzandım ve bir parmağımı dudaklarına bastırdım.

"Kapa çeneni." "Büyüleyici."

"Bu saçmalıkların hiçbirisi," diye homurdandım, onu görmezden gelerek. "Hiçbir yere gitmiyorum. Şimdiye kadar bunu anlamadıysan, senin için hiç umut yok demektir. Senin için Rhode Island'a bile giderdim bebeğim."

Gözleri büyüdü. "Yapar mıydın?"

Başımı salladım ama sonra geri çekildim ve dövme salonuna baktım. "Ama başından beri burada olmayı planladığın hissine kapılıyorum, haksız mıyım?"

Omzunu silkti ve dudağını kemirerek mırıldandı: "Eğer onay alırsam, eğer kabul görürsem, babalarımın bana izin vereceğini biliyordum. Olanlar için kendilerini kötü hissederler ve bunun için savaşmak zorunda kalmam yerine beni burada isterlerdi."

"Manipülatif küçük kısrak," diye homurdandım ama dudaklarım kıpırdadı.

"Yapmak zorundaydım," diye savundu. "Nasıl olduklarını bilirsin. Aksi takdirde burada bulunmamın çok tehlikeli olduğunu söylerlerdi. En azından bu şekilde, proaktif bir şey yaptıklarını düşünüyorlar ve beni olmak istediğim yere götürüyorlar."

"O dövme, bebeğim, olağanüstüydü."

Bana gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Gergin bir şekilde, "Benim için bir tane yapar mısın?" diye sordum.

Annem mi?"

Dudakları aralandı. "Ciddi misin? Yapmamı ister miydin?"

"Tabii ki." Elimi uzattım ve başparmağımı çenesinin hizasında gezdirdim - bunu yapmaya hakkım var mıydı?

Emin değildim.

Benim veremeyeceğim bir şey istiyormuş gibi hissediyordum ama başka seçeneğim de yoktu.

Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanan bir adam değildim. Hayatım boyunca her şeyi başkalarının istediği şekilde yapmak zorunda kaldım.

Ama'nın ailesini çok sevmeme ve beni yanlarına aldıkları için minnettar olmama rağmen, dört erkeğin emirlerine uymak zorunda kalmıştım ve Seamus ve Matty'nin bir değil, dört babayla kafa bulacak kadar büyüdüklerinde onlara gerçekten acımıştım. Tanrım. Benimki etraftayken yeterince zordu, ama dördü birden?

İsa.

On altı yaşımıdayken kendi kendimin adamı olmaya karar vermiştim.

Hayatımı kendi kurallarına göre yaşıyordum, Asilerin inancına uymak için onları esnetmem gerekse bile ve işte bir kadın için o boku esnetiyordum. Bir kadın için

Ama o amcık Ama'ya aitti ve başka hiçbir şeye benzemiyordu ve bu tüm gerçektir, sadece gerçektir.

Etrafta dolaşmışım. Neden yapmayayım ki? Daha maden aramadan önce bile kulüpte amcığım vardı. Bazı kadınlara o kadar da iyi davranılmıyordu ve on beş yaşındaki bir genç için, erkek kardeşinin kötü davrandığı kadınlara iyi davranmak dikkat çekmenin en iyi yoluydu.

Bu hayattaki kadınlar Bubbles gibiydi. Elde edebileceklerinin peşindeydiler. Bunu görmüştüm, tıpkı Aziz'in yaptığı gibi buna karşı korunmuşum. Ama Ama? O benim savunmamın içindeydi çünkü o duvarlar daha inşa edilmeden önce oradaydı.

O da en az benim kadar benim bir parçamdı ve onsuz ben bir hiçtim. Sözlerim karşısında gözlerinde beliren dehşetten anladığım kadarıyla, o da tam olarak böyle hissediyordu.

Yani, hayır, onu paylaşmak istemedim.

Ama hayatımın her günü onu paylaşıyordum.

Ve bunda, cehennemde, ondan daha fazlasına sahip olacaktım. Daha önce, onu çekerken izlediğimde, konsantre olurken dudaklarının arasından çıkan dilini gördüğümde ereksiyona katlanmak zorunda kalmışım. Bu şekilde, onu yere yıkma ve o dile yıllarca çektiğim işkencenin bedelini ödetmenin yollarını bulmanın yanı sıra, bu zamanı sıkışıp kaldığını bildiğim geçmişten başka bir şey düşünmesini sağlamak için kullanma hakkına sahip olacaktım.

Garipti.

Dürüst olmak gerekirse Ama tuhaftı.

İleriye doğru hareket ediyordu, belli ki planları vardı ve hedeflerine ulaşmak için kurnazlıklarını kullanmaktan çekinmiyordu ama aynı zamanda geçmişe takılıp kalmıştı. Babamın çaldığı o eski moda plaklar gibiydi. Bazen sıkışıklardı ve babam çıkarmaya çalıştığında cızırdarlardı. Bunun Ama olduğunu düşündüm.

Tekrar ediyorum.

"Lütfen?" Uzun zamandır istediğim dövme konusuna geri dönerek sordum. "Sol kolum için."

Gözleri merakla döndü. "Aklında bir resim mi var?"

"Evet. Konsepti bir araya getireceğim," diye mırıldandım, burnuna bir öpücük kondurabilmek için başımı eğdim. "Seni istiyorum Ama," dedim ona. "Çok fena istiyorum."

Yutkundu. "Yine de yaptığım şeyi istiyor musun?"

"Belki, belki de değil. Hayal ettiğim gibi olmadığını biliyorum. Ama daha önce de söylediğim gibi, sanırım bir parçam bu şekilde olacağını biliyordu." Çünkü ben

Biliyordum ama bu mutlu olduğum anlamına gelmiyordu. "Denemek istiyorum çünkü hayatımda sana böyle ihtiyacım var."

"Benim de sana böyle ihtiyacım var," diye nefes aldı. "Sana dokunma hakkına sahip olmak istiyorum. Öfkelendiğinde ve unutmak için sevişmek istediğinde yanına gelen kişi ben olmalıyım."

"Vay be. Bunu mu istiyorsun?" Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ama vücudum nasıl tepki vermişti? Sanki beni ateşe vermiş gibiydi.

"Evet, istiyorum," diye homurdandı, elleri kalçalarımaya geldi ve yanlarıma gömüldü. "Buna ihtiyacım var. Ben narin bir çiçek değilim Keys. Her zaman koruman gereken bir şey değilim."

Çenem çalışıyordu. "Bunu senden istiyorum."

"Sadece senin her şeyin olmak istiyorum," diye fısıldadı, parmak uçlarına kalktı ve dudaklarımızı tekrar birleştirdi.

Uzaklaştığında ruhumun parçalandığını hissettim ve bu bağlantı olmadan yaşayamayacağımı biliyordum. Ben sadece...

Hayatımda ilk kez, babamın yaptığı şey için bencil bir amcık olduğunu düşünmüyordum - beni bakmaları için kardeşlerine bıraktığı, Kenzie'yi de dünyada yalnız bıraktığı için.

Ben hallederim.

Ben hallederim.

Kaosu sakinleştiren tek kadınla tanıştığınızda, kontrol edemediğiniz bir hastalık yüzünden hayatınızdan çıktığında nasıl devam edecektiniz?

"Tanrım, seni çok istiyorum," diye inledi, "ama çok ağrım var."

Kıskanmam gerektiğini bilsem de çoğunlukla eğleniyordum. "Seni iyi becerdim, ha?"

Sırtımı tokatladı. "Kapa çeneni."

Homurdandım ve Saint de gülerek bana katılınca, her şeyin yolunda gideceğine dair tuhaf bir hisse kapıldım.

Daha önce düşündüğüm gibi, onu her zaman paylaşmıştık. O her zaman aramızdaydı ve hiçbir şey değişmiyordu.

Aşağı uzandım ve kış yanaklarını tuttum, sırf yapabildiğim için onlara masaj yaptım.

Çünkü sözleri ve davranışlarıyla bana bu hakkı vermişti. "Sorun değil. Seni sahiplenmeden önce tam olarak çalışır durumda olmanı istiyorum." Titredi. "İşaretini takmama izin verecek misin?"

Sikim fermuarımın arkasında titriyordu. "Siktir. Bunu ister miydin?" Aletimi onun yumuşaklığına sürtünerek törpüledim. "Kendini bana bu şekilde bağlamak ister miydin?"

"Evet. Bunu istiyorum," diye mırıldandı, uzanıp alt dudağımı körü körüne ısırdı. "Senin kadının olmak istiyorum. Her yönden."

Saint tekrar arkasından yaklaştığında, ona karşı saldırganlık hissetmediğimi fark ederek şaşırdım. Hiç hakkı olmadığı halde yaklaştığı için onu pataklamak istemedim.

Buna hakkı vardı, çünkü o da en az benim kadar onun çocuğuydu. Ama bu sorun değildi, çünkü onun için biz Ama'nın evreniydik.

Bunu nasıl kabullenemem?

"Peki ya benimki?" diye sordu Saint, Ink'in ona verdiği morluğun hemen altını emerken sesi alçak bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Benimkini mi istiyorsun?"

Kadın titredi. "Eğer bana vermek istiyorsan. Vermek zorunda olduğun her şeyi istiyorum."

Kıkırdadı. "Açgözlü."

"Çok," diye kekeledi, sonra yutkundu. "Bencilce de. Özür dilerim."

"Olma. Sana zaten söyledim. Kendine acımak yok. Biz neysek oyuz ve Keys'in takıntılı bir şekilde anahtarlarını tıkırdatması ve-" gibi pek çok kusura rağmen hepimiz birbirimizi uzun zamandır seviyoruz.

"Botların ne kadar kötü kokuyor," diye ekledim hemen.

Bana sıırttı ama gözlerinde bir soru gördüm. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Öyle mi?" Bu konuşmayı Ama'yla aramızda yaptığımızı umursamadan karşılık verdim. Bu onun duyması gereken bir şeydi.

"Evet. Bunu uzun zaman önce kabul ettim, sadece... Onu ilk sahiplenecek kişinin ben olacağımı düşünmüştüm. Sanırım Ink burnumun direğini kırdı. Beni hep kıskandırmıştır. Ona bakışını mı?"

Sözleri üzerine Ama'nın nefesi kesildi ve çenesini sıktığında başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum." Aslında böyle hissetmesi verdiğim tepki konusunda daha iyi hissetmemi sağladı çünkü evet, kıskançlık üzerinde çalışıyordum ve benim olması gereken şeyi uzun zaman önce almadığım için de kızgındım. "Ve evet, bununla bir sorunum yok. O benim, tıpkı senin olduğu gibi."

"Tıpkı onun da Ink'in olduğu gibi,"

diye homurdandı Saint. Başımı

salladım. "Evet."

Aramızda, Ama titredi. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ha?"

"Bunu tekrar yapabilir miyiz? Ama ikiniz de içimdeyken?" Dudaklarım kıpırdadı ve Aziz bir kahkaha attı.

"Evet, bebeğim, kesinlikle yapabiliriz," diye homurdandım ve bir şekilde bu kaderimizi mühürledi.
Sonsuza kadar.

Aziz

DOMUZUMUN SIRTINA TIRMANIRKEN, sanki burası onun için yapılmış gibi yerleşirken keyifle iç geçirdim.

Uzun, kıvrak bacakları benimkilere yapıştı ve kolları, orospuya binecek yaşa geldiğinden beri yaptığı gibi belime dolandı.

Elleri karnımda düz dururken, Keys arkamdayken yola koyuldum ve yolculuğun yarısında eli sikimin üzerine yerleştiğinde hiç şaşırmadım.

Hiçbir şey söylemedim çünkü lanet olası bir moron değildim. İşkence olsa bile iyi hissettiriyordu. Ama onu *incitmeden* yapabileceğimiz pek çok şey vardı ve Tanrım... Keys'in de katıldığı bir şeyler yapma fikri? Ya da sadece ona işkence etmesini zevkle izlemek?

O anda tansiyonumun nasıl yükseldiğini inkar edemezdim.

Bu geçmişte düşündüğüm bir şey değildi, ama işte şimdi bunu düşünüyordum ve sikim lanet bir piç gibi zonkluyordu.

Ink'in evine vardığımızda -daha önce bize adresi mesaj atmış ve buraya gelmemizi söylemişti- sikimi son bir kez sıkıtığında inledim ve yıllardır bunu yapan birinin çevikliğiyle bisikletin arkasından atladım. Elbette bu yılların çoğu ailesinin arkasından iş çevirmekle geçmişti.

Eve bakarken onun da en az benim kadar şaşırdığını fark ettim. Ink'in Jonsson'da bir evi olduğunu bile bilmiyordum, sadece masrafları düşük tutmak için kulüp binasında yaşadığını sanıyordum.

Ev küçüktü ama üzerinde bulunduğu arsa öyle değildi. Tek katlı evin yan tarafları tuğladan yapılmıştı, ancak ön cephesi dış cephe kaplamasıydı ve

Parlak yeşil motifli sivri bir çatısı vardı. Dış cephe kaplaması temiz ve bakımlıydı ve uyumlu panjurlar da öyleydi.

Yani burada yaşamasa bile burayı bakımlı tutuyordu.

Omzumun üzerinden bahçeye bakarken, fazla büyümemiş dönümlerce çimenliği görünce, "Ink *de* kim lan?" diye mırıldandım.

Ama omuz silkti. "Böyle bir yeri olduğunu düşündüm." "Neden?"

"Kafası yerinde olduğu için mi?"

Yanına yaklaşırken Keys'in anahtarları şingırdadı. "Yaşlı olduğu için demek istiyorsun."

Ona dirsek attı ama burnunun kenarı kırıştı. "Birazcık."

Evin yan tarafından bir homurtu duyuldu ve Ink birdenbire ortaya çıktı. "Sorun değil bebeğim. Ben senin iki katın yaşındayım. Hayatımızın geri kalanında bana kendimi sapık gibi mi hissettireceksiniz?" Bana kaşlarını çattı, sonra gözlerini Keys'e dikti ve ben de avlu boyunca geri çekilmem için bir uyarı hissettim.

Ama, elbette, ona doğru koşmak için iki kez düşünmedi. Hatta kendini öne attı ve adamın onu yakalamasına izin verdi. Elleri kışını kavradığında, bacakları kalçalarını kavradığında, dar kotun ayırdığı şeftali gibi kalçaların o güzel görüntüsü karşısında iç çekmek zorunda kaldım.

Dilim damağıma yapışarak, "Neden buraya gelmek zorundaydık?" diye sordum.

Ink, Ama'nın omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı.

Omuz silktim. "Ondan bir bok saklayabileceğini sanıyorsan, aptalın tekisin."

Ama güldü. "O haklı. Kendi yöntemlerim var. Bunların çoğunu annemin dizinin dibinde öğrendim."

Mürekkep inledi. "Oraya hiç girme bile. Ailen hakkında çok şey biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu başını yana eğerek.

"Yani," diye homurdandı, sonra bize bir bakış attı. "Bubbles hakkında ne biliyorsun? Lucie'ye Wolfe'un çocuğunu taşıdığını söylemiş."

Ama nefesi kesildi, ama ben homurdandım. "Kaçış gecesi bana da aynı şeyi yaptı. Ona nerede kaybolacağını söyledim."

"Babamın babası olduğunu mu söyledi?" Ama fısıldadı, sesi o kadar umutsuz geliyordu ki küstah ses tonumdan hemen pişman oldum.

"Hey, öyle değil," diye yatıştırdı Ink. "Ama kilisede halledilmesi gereken çok şey vardı.

Aşağı inerken bir sorun yaşadık ve sonra Lucie eridi."

"O kaltak bebeği Prez'in üzerine atarsa onu suçlayamam. Tanrım, şimdi ne yapacak? Boşuna bir umutla tüm kardeşlere onların olduğunu mu söyleyecek?" Homurdandım. "Lucie'nin onu kulağının üstüne atmamasına şaşırdım."

Mürekkep omuz silkti. "Ben de öyle."

"Annem sandığından daha savunmasız," diye azarladı Ama, bir yuh sesi çıkardığımda bana onaylamayan bir bakış atmak için döndü. "Öyle! Çelikten yapılmış gibi görünebilir ama değil. Onun da duyguları var."

"Canavarların bile duyguları var galiba," diye mırıldandım içimden ama bu sefer de Keys yanıma dirsek attı.

"Siktir git. Lucie'nin bir canavar olmadığını biliyorsun. O iyi bir insan. Sinir krizi geçirdiği için onu suçlayamam. Hele ki bir sürtük kocasının çocuğunun babası olduğunu iddia ediyorsa. Bu birden fazla düzeyde ihanet demek." Dişlerini sıktı. "Umarım o kaltak bu saçmalığı yaparak hak ettiğini bulur."

Mürekkep homurdandı. "Bu konuda konuşmak bile istemiyorum. Sadece Bubbles'ın kimseye içini döküp dökmediğini merak ediyordum."

"Neden?" Ama sordu, "Sen bilmez miydin?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Artık tatlı çocuklarla pek takılmıyorum," diye alay etti ve bu sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Sen yatağında uyurken başka bir kadının yatağıma girmesine izin verecek değildim, değil mi?"

Yüzünü adamın boğazına gömerken yanakları pembeleşti. "Oh."

"Ah?" Keys'e bir bakış attım ve onun da kafasının karışık olduğunu gördüm. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir süredir bir yatak arkadaşım var." Mürekkep omuz silkti. "Kirlili bir şey değil.

Sadece yaşayan bir oyuncak ayıya ihtiyacı vardı."

Keys'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı, ta ki Ama Ink'in böğrüne bir şaplak atana kadar. "Sen yaşayan bir oyuncak ayıdan daha fazlasıydın. Aaron'ı kovaladın."

"Canavar katili o zaman." Homurdandı. "Yemin ederim, senin yüzünden böyle şeyler söylüyorum." Nefesini üfleyerek mırıldandı, "Neyse, ben de tam suyu açıyordum. Bu gece burada kalacağız. Annen Matty ve Seamus'u getiriyor."

"Ne?" Ama ağzından kaçırıldı. "Cehennem zebanilerini mi getiriyor?

Neden?" Yüzünü buruşturdu. "Bir baskın olabileceğini

düşünüyoruz."

Keys ve ben ileri atıldık. "Ne oluyor lan? Kim tarafından?"

Omuz silkme şekli? Evet, bana daha fazlasını bilmediğini söyledi. "ATF, belki? Emin değiliz. Böyle bir şey olmayabilir bile." Homurdandı. "Her neyse, bu konuyu burada konuşmamalıyız. Lanet olsun, bu konu hakkında konuşmamalıyız."

Başka bir şey söylemeden, Ama hâlâ ona yapışık haldeyken arkasını döndü ve ön kapıya giden iki basamağı tırmanmaya başladı.

Kapıyı açıp içeri girdi ve Keys ile beni bahçede bıraktı. "Sence neler oluyor?" diye sordum.

"Kim bilir. Belki de Lucifer bu yüzden konuşmak için doğruca Wolfe'a gitmiştir? Bizimle birlikte seyahat ettiğini sanıyordum, bilmiyorum, belki de korunmak için? Ama başka bir şey için de olabilir."

"Eğer Şövalyelerle bağlantılıysa, o zaman sigaralar olabilir. ATF'nin işin içinde olması mantıklı." Elimi çeneme götürdüm. "Neden bizi çağırmadıklarını merak ediyorum."

"Çok fazla merak etmeyin. Ama. Ailesinin onu güvende tutmak için ellerinden geleni yapacağını biliyorsun. Ayrıca, eğer bize bir şey olursa, onu bugün duydun." Başını iki yana salladı. "Bisikletime bahse girerim ki Lucie, Ama'yı neyin stabil tuttuğunu çok iyi biliyordur."

Kapıya doğru yürümeye başladığında kolundan tutup geri çektim. "Hey, o zamanlar intihara meyilli olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Okuldaki bazı amcıklar ona ailesi hakkında ve sonra da MC hakkında bok atıyorlardı. Dersleriyle ilgili bazı sorunlar yaşıyordu, özellikle de onu AP derslerine soktuklarında, ama sanırım bu bahsettiği zamandan sonraydı." Burnu kııştı. "Bilmiyorum dostum, o her zaman biraz kırılgan olmuştur, bunu biliyorsun."

Bunu duyunca irkildim. Çünkü bu kelimedden nefret ediyordum. Ama kırılgandı, ama bir gelinciğin kırılganlığıydı bu. Elbette, esintide sallanıyor, narin yaprakları dalgalanıyor ve çevresi tarafından yırtılıyordu, ama her yıl ortaya çıkıyordu. Dayanıklı, sert bir yapıya sahipti ve bu da Ama'ydı.

Yaşadıkları başka bir çocuğu kırabilirdi. O buradaydı.

Morarmış, zihinsel olarak biraz hırpalanmış ama hala güçlü bir şekilde savaşıyor.

Alt dudağımı kemirerek eve baktım ve mırıldandım: "İçeri girdiğinde, çıkarsan onu öldüreceğini biliyorsun."

Omuzları kamburlaştı. "Kıskanmıştım."

"Şimdi öyle değil misin? Ona nasıl koştuğunu gördün."

Keys sırtıttı. "Dövme salonuna geldiğimde bana da aynısını yaptı."

Kaşlarım çatıldı. "Neden bana yapmadı ki?" Gülerек

sırtıma bir tokat attı. "Yemeğin vardı."

Tanrım. Evet. Ama ve yemek arasında bir şey değildi.

Çenemde aptal bir sırıtışla eve doğru yürümeye başladım. İçeri girdiğimde, anahtarlar arkamdaydı, etrafıma bakındım. Hareketlerimde gerçekten açıklayamadığım bir dikkat vardı. Sanki köşeden bir iskeletin çıkmasını bekliyor gibiydim.

Ink kulüpte saygı duyulan bir kardeşti. Kendisine güvenilirirdi ve bir Sekreter olarak herkesin ona gidip pisliğini temizlemesini beklemek gibi bir alışkanlığı vardı ve tebrikler ona, genellikle bunu yapardı. Ama kimsenin onu iyi tanıdığını sanmıyorum.

Ama'nın geceleri yatak odasına gizlice girdiği gerçeğini bir sır olarak sakladığından emindi.

Başka ne saklıyordu?

Orduda olduğunu biliyordum. Ayrıca itaatsizlikten atıldığını da biliyordum ki bu beni pek şaşırtmadı. Birçok kardeş orduda başlayıp MC'ye giden yolu buldu. Daha az saçmalık, daha az duruş vardı, ama yine de eski askerlerin ihtiyaç duyduğu bazı yapılara sahipti.

Ink'in evi Kuvvetler'de olduğuna dair yeterince ipucu veriyordu. Çok güzeldi.

Temiz. Tıpkı dışarıdaki gibi. Bakımlı ve düzgün tutulmuş.

Beklediğim gibi değildi.

Her yaşam alanında siyah deri kanepeler ve büyük televizyonlar olan bir erkek mağarası olacağını düşünmüştüm. Oysa salonda duvarlar tuhaf bir mavi renkteydi, kanepeler deriydi, evet ama krem rengiydi ve yumuşak görünümlü battaniyelerle kaplıydı. Cam bir sehpa, içeri girdiğinde oraya attığı belli olan yeniden kullanılabilir bir Starbucks kupasını destekliyordu ve televizyon da uyumlu bir sehpanın üzerinde duruyordu. Ama altmış inçlik devasa bir televizyon değildi. Sadece normal büyüklükte bir televizyondur.

Konuşma mırıltılarının geldiği mutfığa girdiğimizde, parlak beyaz dolaplar, ortadaki küçük, temizlenmiş meşe ada ve arka duvara dayalı uyumlu masayı görünce kaşlarımı çattım. Temiz ve moderndi ama beklediğim gibi değildi.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir batakhane falan yaşadığımı düşündüğünü anlıyorum," diye mırıldandı boynunu kırarken, içeri girmeden önce

buzdolabını doldurduğu belliydi çünkü bize bira kutuları fırlattı. "Ama, ne içmek istersin?"

"Sadece su, lütfen," diye cevap verdi adadaki yerinden, bakışları hepimizin arasında gidip gelirken bacakları ileri geri sallanıyordu.

Kavga etmemizi mi bekliyordu? Ink'le yüzleşmemizi mi? Neyle? O yanlış bir şey yapmamıştı. Ama bugün kızgınsa, bu dün gece bekâretini aldığı anlamına gelmeliydi, yani başından beri onun için doğru olanı yapmıştı.

Buna saygı duymak zorundaydım, çünkü onun kadar iyi bir adam olabileceğinden emin değildim.

Mürekkep

ÇIĞLIĞI geldiğinde sürpriz olmadı.

Benim de kendime göre rahatsız edici ve üzücü rüyalarım vardı, bu yüzden uykum hiçbir zaman o kadar güçlü olmadı ve o gece rutinimin bir parçası haline geldiğinden beri bu durum daha da kötüleşti.

Çocukların ona dokunma şeklinden mi? Ben gittikten sonra salonda işleri yoluna koyduklarını düşünmüştüm. Kesinlikle sadece arkadaş olmaktan çıkmışlardı.

İçten içe bunun onu biraz rahatlatacağını umuyordum ama bunu ummak için çok fazlaydı. Aşk, şehvet ve seks onun yaşadıklarına çare değildi.

TSSB'si çok derindi ve onu suçlayamazdım.

Yaşadıkları, gördükleri ve yapmak zorunda kaldıkları yüzünden kafasının daha fazla bozulmamış olması bir mucizeydi. Kâbuslar, sürekli yanında bir içki bulundurma ihtiyacı -ki genellikle bir daha ondan esirgenecekmiş gibi yutkunurdu- ve tabağında asla yemek bırakmama alışkanlığı, bu büyük planın içinde önemsiz şeylerdi.

Elbette her bir tuhaflığı bildiğimden şüpheliydim ama en çok ortaya çıktığını düşündüklerim bunlardı. Lucie'nin kendine has özellikler olarak adlandırdığı ve Ama'nın bir erkekle kuracağı herhangi bir ilişkide kırılma noktası olacağına inandığı şeyler. Ya da sanırım erkeklerle.

Bu gece kollarımı ona doladım ama kapı açılıp Saint ve Keys içeri girdiğinde şaşırmadım.

Lucie gelip Matty ve Seamus'u boş yatak odasına yerleştirdikten sonra üçü oturma odasında kamp kurmuştu.

Sabah erken kalkmam gerektiği için onları film izlerken bırakmıştım. Birkaç saat sonra uyandığımda onu benimle birlikte yatağa girmiş olarak bulmak hiç de şaşırtıcı değildi.

Çılgılık belli ki diğerlerini de uyandırmıştı ama ölü gibi uyuyan kardeşlerini uyandırmamıştı çünkü koridorun sonundaki yatak odalarından hiçbir şey duymamıştım. Yanına tırmandıklarında, Saint dış kenarda, Keys Ama'nın yanında, tek kelime etmedim. Onlar da söylemedi.

Hıçkırıklarının sesi içimi parçaladı, ruhumu parçaladı, ama öfkem içimde güçlenirken ellerim yumruk haline gelse de, onları hissetmemesi için karıştırdım. Gördüğü kötü rüyaların beni ne kadar gerdiğini bilmesini istemiyordum. Aaron Sanchez'i tekrar tekrar parçalara ayırabilmek için zamanı geri döndürmeyi dilememe neden olduklarını, kızımın kafasını nasıl karıştırdığını ona gerçekten ödettiklerini.

İngilizler, IRA üyesi olduğundan şüphelendikleri adamlara 'beş teknik' adı verilen bir yöntemle işkence yapmışlardı. Bunlar şimdi yasa dışıydı elbette, o zamanlar da öyleydi. Ama uzun vadede insanların kafasını karıştıran işkence yöntemleriydi.

Bu tekniklerden en az dördüne maruz kaldığını biliyordum. Gözleri günlerce kapatılmıştı ve yiyecek, içecek ve uykudan mahrum bırakılmıştı. Onunla birlikte terapiye gittiğim için konuşmayı çok nadiren kestiğini de biliyordum. Gürültüye maruz kalmak genellikle yüksek ses patlamalarıydı, ama aklında intikam olan aptal bir herifin sürekli gevezeliği? Babalarını cezalandırmak için ona nasıl zarar vereceğini mi hatırlatıyordu? Babalarının onun babalarına yaptıklarının bedelini nasıl ödeyecekti?

Bu da diğer her şey gibi bir işkence yöntemi.

Elimi omurgasında gezdirdim ve Keys'in sırtının alt kısmında duran elini dürttüğümde şaşırmadım. Beni şaşırtan şey, uykuya dönerken nefes alışının derinleştiğini hissetmem oldu.

"Bunu her gece mi yapıyor?" Aziz kasvetli bir şekilde sordu ve başımı yastığa koyduğumda onun tavana baktığını gördüm.

Burada, taşrada, pek fazla aydınlatma yoktu. Kulüp binasında, tavanım gelen bisikletlerin ışıklarıyla boyanmıştı. Burası mı? Sadece karanlıktı ve iyi hissettiriyordu.

Buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu, evimin sessizliğine girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Evet. Öyle."

"Buna nasıl dayanıyorsun?"

"Neye dayanmak? Uyandırılmaya mı?" Sorusundan hoşlanmadığım için homurdandım. "Hayır. Gidip bir orospu çocuğunun kafasını koparmak istememeye mi?"

"Bunu zaten yaptım. İnanın bana, artık beni hiç tatmin etmiyor."

Bunun üzerine aramızda bir sessizlik oldu ve sonra sordu: "İtaatsizlikten atıldığınız doğru mu? Yoksa bu saçmalık mı?"

"Emirlere uymakta iyiyimdir, ama açıkça yanlış olan emirler? Hayır."

"P" harfi patladı. "Sadece kısa bir süreliğine içerideydim. Kafamı biraz karıştıracak kadar uzun bir süre, ama eğer sorduğunuz buysa, başka bir zarar verecek kadar uzun değil."

"Hayır. Sadece merak ettim."

Keys kıs kıs güldü, "Salonunu kim dekore etti, kardeşim?"

Dudaklarım kıpırdadı. Ama'nın bundan hoşlanmış olması her şeyi açıklıyordu. "Kız kardeşim. Yurtdışından döndüğümde burayı benim için hazırlamıştı. Büyükanne ve büyükbabam bana burayı bıraktı."

"Öyle mi?" Keys dirseğinin üzerinde doğruldu. "Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimizi biliyorsun, değil mi? Yani, herkesin iki tane büyükanne ve büyükbabası varken senin iki tane büyükanne ve büyükbabanın olması beni hayrete düşürdü."

"Ama öyle olduğumu düşünse bile ben bir mucize değilim," dedim ve onlar inleyince hafifçe güldüm. "Burada tertemiz bir gebelik yok."

"Evet, eğer bu işe yarayacaksa, bize kim olduğunu söylemelisin. Saint hakkında neredeyse her şeyi biliyorum. Bilmemem gereken şeyleri ve bilmemeyi dilediğim saçmalıkları biliyorum ve onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyorum. Bana hiçbir şey söylemeyen bir adamla geçirdiğim bir gecede kız kıza yatıya kalma saçmalığını çekemem." "Güzel s ö y l e d i n , " diye alay etti Saint, ama onunla tartışmadı, ben de nereden geldiklerini biliyordu.

Anladım. Anladım. Ama paylaşmak ve ben el ele gitmedik.

Boğazımı temizleyerek ona dedim ki, "Bütün sırlarımı tek seferde açıklayamam, değil mi? Ayrıca, çıkan biz değiliz."

Homurdandı. "Ne olmuş yani? Seninle aynı yatağı paylaşıyorum. Senin sikini yalamayacak olsam bile, sırf Ama *yalıyor diye o sikin* sahibi hakkında bir şeyler bilmek istiyorum."

"Yani onu koruyor musun?" Bu düşünce beni rahatsız etmedi.

"Bizim işimiz bu," diye karşılık verdi ve sesindeki gurur içime işledi.

"Paylaşacağım" diyecek kadar. Zamanla. Ne senden ne de ondan bir şey saklamayacağım. Arkadaş olmalıyız, yoksa bu iş yürümez." "Bunu kabul etmene şaşırdım" diye mırıldandığımda sözlerim bir gümbürtüye dönüştü.

"Aynı şey geçerli. Hepimiz onu kendimiz için istediğimizi biliyoruz ama onun sen ve Keys hakkında ne hissettiğini bilmemek için kör olmak lazım," diye mırıldandı Saint, "ve üçümüz onu cezalandırırken seni ondan uzaklaştıracak değilim."

"İyi dedin," diye mırıldandım, tavana bakıp beni üç kişiyle aynı yatakta buluşturan kaderi düşünürken.

Hayatımın beni nereye götüreceğini umuyorsam, yaşları toplamı benimkine eşit olan iki çocukla ve arkadaşlarımdan birinin ve meclis üyesi arkadaşımın oğluyla olmayacağı kesindi.

Şikayet edecek değildim.

Ondan sonra hiçbirimiz fazla konuşmadık ve uykuya daldığımda, kişisel alanımı yeni insanlarla paylaştığımı düşünürsek, beklediğimden daha sert ve hızlı bir şekilde daldım.

Uyandığımda sabahın erken ışıkları saatin altıyı geçtiğini ama yediden önce olduğunu söylüyordu. Odanın gölgelerini delip geçen loş bir ışık vardı ve mekânın çoğunu karanlık bir kasvet içinde bırakıyordu.

Yataktan yuvarlanırken omzumun üzerinden baktığımda Saint'in yatakta olmadığını, Keys ve Ama'nın yeni doğmuş yavrular gibi birbirlerine sarılmış olduklarını gördüm.

Gördüğüm manzara karşısında dudaklarım kıvrıldı ve hissettiğim kıskançlık duygusu beni hayrete düşürdü. Onu bu kadar rahat görmek kalbimi ısıttı ama ne kadar genç görüldüğünü görmek beni tedirgin etti. Yine de onun yaşını karıştırmak ya da benimkini unutmak mümkün değildi. Yataktan sürünerek çıkarken ağrıyan sırtım ya da duşa girerken sızlayan berbat ayak bileğim aklıma bile gelmiyordu.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra buradaki şifonyerde sakladığım bir çift boxer'ı üzerime geçirdim ve Aziz'in kahve hazırlamış olmasını umarak dışarı çıktım.

Bugün buna çok ihtiyacım vardı.

Komodinin üzerinden cep telefonumu aldım, okunmamış birkaç mesaja baktım ama cevapsız arama yoktu ve bundan cesaret almaya çalıştım. Yine de yataktan kalkıp mutfağa doğru ilerlediğimde okuduklarım içimi pek de ısıtmadı.

ATF orospu çocukları geldi. Beni soruyorlar. Sana iyi olduğumu söylemezsem, Ama ile paylaştıklarına dikkat et. Ama'yla paylaştıklarına dikkat et.

Bunun onun kalbini kırmasını istemiyorum.

Birkaç saat sonra gönderdi: *Temiz. Şerefsizler hiçbir şey bulamamış.*

Ekranımın alt çeyreğini bombardıman eden 'güçlü' kol emojileri karşısında dudaklarım seğirdi.

Telefonu bağladığımda, cevap verdiğinde şaşırmadım. Çenemi mutfak masasında oturan ve sanki hayatın cevapları ondaymış gibi kahvesine bakan Aziz'e doğru eğerek, "İyi misin Prez?" diye sordum.

Saint'in gözlerinde endişe parladı ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için başımı iki yana salladım.

Ya da Keys'in kız kardeşi bir muhbir olduğunda olabileceği kadar iyi. Kahretsin, bu epik bir konuşma olacaktı.

"Evet, bir bok bulamadılar ve içimizden birini tutuklamaya bile yetmedi." "Peki ya Martin'in adamları?"

Wolfe homurdandı. "Boku yediler. Dün gece tekrar denedi ama polisler onlara sunduğu şeyle ilgilenmiyorlar."

"Çok yazık," diye cevap verdim yorgun bir iç çekişle. Şövalye olabilirlerdi ve birkaç yılını onlarla savaşarak geçirmiş olabildim ama artık silah arkadaşlarıydılar. Elimi yüzüme sürerek, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Onlar için mi? Hayır. Martin'in konseyinin elinde bu var. Bu hayatın boktan bir gerçeği. Aramızda yaşayan bir ispiyoncu olabileceği için böyle olması çok kötü."

"Lucie bir şey öğrendi mi?" Neyse ki dolu olan cezveden kendime kahve doldururken sordum. Telefonu kulağımla omzum arasına yerleştirip krema ve şeker ekledim; kahvemi sade içmediğim tek zaman sabah saatleriydi.

"Evet. Çürüklerin makyaj olduğunu öğrendi."

Nefesimin altında ılık çaldım. "Bebek ne olacak?"

"Bu gerçek. Görünüşe göre çok fazla işlemeye ihtiyacı yok. Ve bu sana söylemeyi hiç hayal etmediğim bir cümle."

Güldüm ama ayıldım ve "Hex babası mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Söylemiyor. Öyle görünüyor ama her konuda sessizliğe büründü. Lucie ona göz kulak oluyor."

"Lanet olsun. Kenzie olmak istemezdim." Saint'in dikkatini çektiğini hissedebiliyordum ama onu şimdilik görmezden geldim. "Peki ya Bubbles? Saint onun da aynı şeyi yaptığını söyledi."

Bir an için bağlantıyı kestiğinden emin oldum, sonra "Saint orada mı?" diye seslendi.

"Evet. Onunla konuşmak ister misin?" "Evet. Hem de nasıl."

Arkamı dönüp masaya geri adım atarken telefonu Saint'e doğru ittim. "Wolfe seninle konuşmak istiyor."

"Wolfe?" diye sordu tereddütle.

Konuşmanın tek taraflı olması gerekirken, Wolfe'un sesini duyabiliyordum. "O yavrunun senin veledin olmadığına emin misin?"

"Hayır. Her zaman lastik kullandım. *Her zaman*. Ve onu asla sarhoşken becermedim. Beni bilirsin Wolfe. Artık o kadar sarhoş bile olmuyorum."

Bunun Ama yüzünden olduğunu söylemesine gerek yoktu. Söylemesine gerek yoktu.

Wolfe homurdandı. "Mürekkep bana yaptığı şeyi sana anlattı mı?" "Evet."

"Babasının kim olabileceğini biliyor musun?"

Homurdandı. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Yani, sanırım favorileri var ve ben de onlardan biriyim, ama kulüpte elden ele dolaşıyor. Bunu biliyorsun."

"Evet, maalesef öyle." Wolfe yine homurdandı - çığlık atmaktan çok bunu yaptığı günlerden biri olacağını anladım. Geçirdiği geceyi düşününce bunun bir lütuf olduğunu düşünmek zorundaydım.

ATF'nin evimize baskın yaptığında 'dostça' davrandığını hayal bile edemezdim. Kardeşlerin çoğu elleri kelepçeli olarak ön bahçeye götürülür ve yüzleri öne gelecek şekilde yere yatırılırdı.

ATF'nin de sırtına birkaç tekme indireceğinden şüphem yoktu. Saint boğazını temizledi. "Bunun bana düşmediğini biliyorum ama Lucie iyi mi?" "Senin yerin. Yoksa artık benim damadım değil misin?" Wolfe homurdandı.

"Annesinin ağacından uzağa düşmeyen bir kız çocuğu almak için bana güvenin." Öfkelendi. "Yüce Tanrım, lütfen Seamus ve Matty'nin aynı yolu izlemesine izin verme."

Buna gülmek zorunda kaldım ve telefonumu alıp hoparlöre verdiğimde Aziz bana sırtıttı. "Bir harem, ha? Neden olmasın? Özellikle de o kızıl saçlarla. Lucie'den öncesini hatırlıyor musun? Flame'in her zaman seçtiği biri vardı. Sevişmekten başka bir şeyle ilgilenmemesi önemli değildi," dedim gülerek.

Wolfe burnunu çekti. "Piç kurusu. Her zaman İrlandalıların şansına sahip olmuştur."

"Ne olduğunu düşünürsek, kullanışlı mı? Polonyalı mı?" Saint güldü ve ben de ona sııttım çünkü Flame sıkı bir İrlandalıydı. Bu yüzden çocuklarından birinin adı Seamus'tu. "Her neyse, yakında gelmemi ister misin?"

"Hayır. İçeri girersen Ama da gelmek isteyecek ve ortalık darmadağın olacak. Onun üzülmelerini istemiyorum."

Kapı aralığından sert bir ses geldi. "Baba, ben dört yaşında değilim. Yemin ederim, bana her an parçalanacakmışım gibi davranıyorsun."

"Bebeğim," diye gürledi Wolfe, sesi pişmanlık doluydu. "Duyabileceğini düşünmemiştim."

Yüzümü buruşturdum. "Kusura bakma dostum. Benim yüzümden oldu." "Aynen öyle."

Ama homurdandı; sesi babasınıninkine çok benziyordu. "Babacığım! Kes şunu. Her neyse, eve gelmek istiyorum. Burada hiç kıyafetim ya da başka bir şeyim yok."

"Biraz al. Tanrı aşkına."

"Hayır. Matty ve Seamus da kâbus görecekler. Kulüp binasından uzakta olmaktan nefret ettiklerini biliyorsun. Eğer orada kaos yaratmıyorlarsa, mutlu değillerdir."

Buna gülmek zorunda kaldım çünkü pek de haksız sayılmazdı. İyi çocuklardı ve kütük gibi uyuyorlardı -çok şükür, çünkü yedi yaşından küçük iki çocuğu nasıl eğlendireceğimi bilmiyordum- ama yüksek oktanlı yakıtla çalışıyorlardı.

Wolfe homurdandı, "Bu onları üzecek, bebeğim. Baskın... her yer darmadağın oldu. Burada olmayan bir şey arıyorlardı, bu yüzden her şeyi alt üst ettiler. Yakmamız gereken kocaman bir mobilya yığını var."

"Yatak odalarımıza dokundular mı?"

"Evet." İçini çekti. "Senin için sorun olmayacağını biliyorum, zaten orada hiç vakit geçirmiyorsun."

Sesinde bir eğlence belirtisi var mıydı? Tanrım, bu onun da gizlice kaçtığını bildiği anlamına geliyordu. Kendimi *Alacakaranlık Kuşağı'ndaymışım* gibi hissetmeye başlamıştım -neden beni dövmemişlerdi ki? Ya da... midem düğümlendi, sanırım bana güvenmişlerdi. Onun için doğru olanı yapacağıma güvenmişlerdi. Kahretsin, bu beni bir kedi gibi iyi hissettirdi. Tanrım.

Wolfe homurdanarak düşüncelerimi böldü: "Ama çocuklar? Onların odalarını nasıl düzenleyeceğimi bulmam gerekecek."

Yüzünü buruşturdu. "Fark etmemiştim. Özür dilerim, baba."

"Senin hatan değil bebeğim. Ben sadece tüm çocuklarımı güvende ve mutlu tutmak istiyorum.

Beni anladın mı?"

"Ben biliyorum." Bana bir bakış attı ve ne sorduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Başıımı salladım ve ona nazikçe gülümsedim. Glmsemesine karşılık vermekte yavaş davransa da, "Siz yerlerini ayarlayana kadar onları burada tutabiliriz," dedi.

"Teşekkürler tatlım." Nefesini içine çekti. "Tamam, bu rastgele olabilir ama Bubbles hamile olduğunu söylüyor. Bu konuda bir şey duydun mu?"

"Ne gibi?" diye sordu, belli ki kafası karışmıştı. "Duymadığımı biliyorsun. Sweetbutt'larla takılmam. Beni sevmiyorlar. Bunu biliyorsun."

İ ekti. "Evet. Biliyorum. Boş ver. Sadece babanın kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

"Neden? Pek çok ocuk babasının kim olduğunu bilmeden doğuyor."

"Evet. Doğru." Boğazını temizledi. "Neyse, gitsem iyi olacak. Seni seviyorum, bebeğim." Bana doğru sesi sertleşti. "Telefonunu açık tut. Sana ihtiyaım olursa ararım. Saint, Keys, orada mısınız?"

"Keys uyuyor, baba."

"Tamam. Saint, Keys için de emir aynı. Kulübe karşı aktif bir tehdit olabilir. Kolluk kuvvetleri olduğunu düşünüyoruz, bu yüzden fiziksel bir tehdit yok, ancak yanılıyor olabiliriz. Ama, Matty ve Seamus'a dikkat edin, beni duydunuz mu?"

"Biliyorum, Wolfe."

"Güzel."

Telefonu kapattığında Ama bir süre telefona baktı, sonra kapattı, ayağa kalktı ve gece çalıştırmak için ayarladığım bulaşık makinesinden bir fincan alıp kahve cezvesine yöneldi.

Kendine de biraz koyduktan sonra mırıldandı: "Cehennem zebanisini nasıl eğlendireceğimi bulmalıyım."

"Annen yanında bir ton oyuncak getirmiş," diye belirttim. "Sanki oynayacak bir şeyleri yokmuş gibi."

"Doğru." Alt dudağını ovmak için uzanırken, dalgın dalgın kahve fincanına baktı.

Kaşlarını atarak, "Sorun nedir?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdiğinde neler olup bittiğinden emin değildim. "Bir şey yok."

Ona inanmıyordum ama bana henüz sylemeyecekse ne yapabilirdim ki? Yapmak mı?

AMA

Kardeşlerimin Ink'in temiz arka bahçesinde kaos yaratmalarını izlerken, içimdeki huzuru bozan bir huzursuzluk vardı. Ne de olsa dünyamda her şey yolunda olmalıydı. Ama öyle değildi. Dış dünya bu sessizliği bozuyordu ama MC'de işler böyleydi. Her zaman bir tür savaş, yasal ya da yasa dışı düşmanlar vardı.

Koltuğa gömüldüğümde başımı eğerek bir elinde hücresi, diğerinde her zamanki anahtarlığı olan Keys'i izledim; tıpkı çakmağını sürekli yakıp söndüren babam Flame gibiydi. Rodeo hapse girdikten sonra bizimle yaşadığı yıllarda bu alışkanlığı edinip edinmediğini merak ederdim.

Tuşları şingirdatmasını, dizini sürekli aşağı yukarı sallamasını izlerken, ona sonsuza kadar böyle mi sahip olacağımı yoksa bunun sadece kısa bir süre için mi olduğunu merak ettim.

Bunun benim kontrolümde olan bir şey olmadığına ve istediğim türden bir ilişkiden memnun değillerse bana gelmeleri gerektiğine karar vererek, düşüncelerimi o korkunç yoldan uzaklaştırmak için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım:

"Babam neden Kenzie'nin hamile olup olmadığını sorgulasın ki?" Keys kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ink daha önce onunla konuşuyordu. Babamın morlukların makyaj olduğunu ve aslında hamile olduğunu söylediğini duydum. Neler oluyor?"

Keys'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çürükler boyalı mıydı?"

Omuz silktim. "Görünüşe göre."

"Lanet olsun. Bu kızın oyunu ne?"

"Açıkla," diye homurdandım, karanlıkta olduğumun farkındaydım ve bundan nefret ediyordum.

"Corpus Christi'ye vardığımız anda Kenzie bambaşka bir kıza dönüştü. Bisikletten indi, Saint ona yardım etti ve irkildi. Gerçekten beklediğiniz gibi. Ne de olsa daha yeni dayak yemişti.

"Sonra sana bir süre mesaj attım, lokantaya gittim ve Long John ve Crocker, o ve Saint ile takılıyorlardı. Oturduğumda sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Şirret ve acımasızdı." Derin bir nefes aldı. "Sonra, kulüp binasına döndüğümüzde, seni ziyarete geleceğimi bildiği için benimle alay ediyordu."

Kenzie'den hiç hoşlanmamıştım ama o Keys'in kardeşiydi. Kan bağınızın olduğu kişiyi seçemezsiniz, ama ben her zaman onun yolundan uzak durdum.

Saint'in yaşında olduğu ve benden nefret ettiği için benden de uzak durduğu düşünülürse çok da zor olmamıştı. Yani ona hiçbir şey yapmamıştım ama bana attığı zalimce laflardan bunu asla anlayamazdınız. Bunun MC'de çok fazla ilgi gördüğüm için olduğunu sanıyordum - çoğu da istemediğim halde. Tüm kardeşler geçmişimi biliyordu ve ölüm pahasına beni korumaları söylenmişti. Çoğu benim etrafımda bir metre bile yaklaşmıyordu ve eğer benim etrafımda küfür ederlerse? Tanrım, sanki Tanrı'nın kendisi onları tokatlayacakmış gibiydi.

Nedeni ne olursa olsun, her zaman kıskançtı ve ben bunu hiç anlamamıştım, ama nefret hiçbir zaman mantıklı değildi, değil mi? Pek sayılmazdı.

"Yani, bir avuç dakika içinde uysal ve yumuşak başlı olmaktan kraliçe kaltağa dönüştü," diye bitirdi başını sallayarak. "Ama şu çürükler meselesi var ya? Bu berbat ötesi bir şey."

"Evet. Görünüşe göre annem onunla uğraşıyor."

Keys tısladı, "Siktir. Anneni en kötü düşmanıma bile istemezdim."

Dudaklarım seğirdi. "Ben de istemem. Üzgün müsün?"

"Hayır. Daha çok sıçıp batırmış olabileceği için. Yine de, neden dayak yemiş gibi davrandığını ve Hex'in - onun babası - neden bunu ona söylemediğini bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Yemin ederim, o kız her zaman belayı sinekleri çeken bok gibi çekmiştir."

Yüzümü buruşturdum çünkü haksız değildi. Kenzie'nin bir tavır sorunu vardı ama aynı zamanda çok da kabaydı. Kaçıp gittiğinde sevinmişim ve evet, kulağa kötü geldiğini biliyordum ama kulüp binasında onunla karşılaşmamak güzeldi.

Uzandı ve elimi tuttu. "İyi misin? Saint bana baskından bahsetti."

"Babam odamı mahvettiklerini söyledi." Yüzümü buruşturdum. "Yani, eşyalar beni çok rahatsız etmiyor, anlıyor musun? Değiştirilemeyecek gibi değil. Sadece... sence çizimlerime bakmışlar mıdır?"

"Belki." Bir nefes verdi. "Ama bunun kulüp için sorun yaratacağından endişeleniyorsan..."

Çenemi eğdim. "Evet."

"O zaman bundan şüpheliyim. Onlara göre bu sadece sanat, anlıyor musun? Kanıt olarak kullanılabilecek gibi değil."

Kendimi ifade etme biçimimin aileme karşı kullanılamayacağını düşünerek korkularımı bastırdım ve rahatlardım. Endişelenmek aptalcaydı, gerçekten. O özel defterlerde, her zamanki tarzımda çizimler yapmıyordum. Daha keskin renkler, kesik kesik vuruşlar, daha az portre ve daha duygusaldı. Hipergeçer değil ama gerçeküstü.

Ruhumun katlandığı şeyleri tasvir eden o resimleri unutmak isteyerek, "Orada neler olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Sen ve ben ikimiz de biliyoruz ki potansiyel müşterilere saçma sapan şeyler söylüyorlar. Saint'in de pek bir şey bildiğini sanmıyorum, o yüzden kiliseyi arayana kadar konsey seviyesinde tutuyorlar."

Başımı sallayarak Seamus ve Matty'nin Ink'in ön bahçesi olan temiz çimenlikte ortalığı dağıtmalarını izledim. Annem iki cehennem zebanisinin nelerden hoşlandığını bildiği için yanında bir ton oyuncak getirmişti ve şu anda her şeyden çok Twister onların ilgisini çekiyor gibi görünüyordu.

İtiraf etmeliyim ki komikti. Küçük bedenlerinin kasılmasını, sonra da noktaları tutturamayıp kıkırdarak mindere düşmelerini izlemek. Kardeşlerimi severdim, gerçekten severdim. Onlar küçük kâbuslardı ve aramızdaki yaş farkı nedeniyle olabileceğimiz kadar yakın değildik ama onlar için adam öldürürdüm. Onları güvende tutmak için öldürürdüm.

Normal insanlar bunu her zaman söyler. Ama bu sözün tutulmasını beklemiyorlardı.

Ben mi?

Sevdiklerimi güvende tutmak için korkunç bir şey yapmak zorunda kalabileceğimi bilerek bu sözü verdim.

Uzun zamandır kapımıza savaş gelmiyordu. Belki de polislerle bu sorunu yaşamamız gerekiyordu ve belki de bu sadece olayların döngüsüydü.

İster iyi ister kötü adamlar olsun, birilerinin dikkatini çekmeden ailemin yaptıklarını uzun süre yapamazdınız.

Örneğin Aaron'un babasını ele alalım. Babamlar onun hayatını söndürdüğünde, annemin üvey babasının annemin omuzlarına yüklediği bir borç da silinmiş oldu. Annemin peşinde olan kartel, Ramon'un ölmesini istiyordu ve o da ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu. Guerrera Karteli için Ramon'dan kurtulmak her şeyin ötesinde bir iyilikti.

Evet, benim yaşadığım dünya buydu.

Bir kan borcu, başka bir kan borcu tarafından iptal edildi.

Gerçi bu Meksikalılarla oldu ve kesinlikle işleri kendilerine özgü bir şekilde yapma eğilimindeydiler.

"Düşünüyorsun."

Ona bir bakış atarken dudaklarım seğirdi. "Bunu çok sık yaparım." Titredi. "Tehlikeli."

"Belki. Belki de değil."

Oturduğumuz sandalye yüzünden kığım ağrıyordu. Basit bir bank oturağıydı ama tahta kalaslar kığımın yanaklarında kesinlikle bir desen oluşturmuştu. Yine de burada oturmaya değerci.

Ink'in benim için bundan vazgeçmiş olması akıllara durgunluk veriyordu. Buradaki sessizlik olağanüstüydü. Dün geceye kadar kulüp binasının ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemiştim.

Altı yılı aşkın süredir yerleşkeden uzakta geçirdiğim ilk geceydi.

Tanrım, ufkumu genişletmeye ihtiyacım vardı ve ailemin evinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir evde uyumak bunu yapmanın yolu değildi.

Kaşınan ayaklar. Büyükbabam böyle derdi ve belki de haklıydı. Ne de olsa kanım motorcu soyundan geliyordu ve soyum hayatlarının dörtte birini açık yollarda geçirmişti, peki ya ben? İki kasabalı bir bölgede sıkışıp kalmıştım. Ama başka hiçbir şeyi sorgulamıyordum, sadece *buradaki* varlığımı.

"Kulüp binasının ne kadar gürültülü olduğunu fark ettiniz mi?"

"Dün geceye kadar mı?" Keys başını salladı. "Hayır. Burası çok sessiz, değil mi?" Boğazını temizledi ve "Sence burada mı yaşayacağız?" diye sorarken sesi biraz titriyordu.

Ona göz kırptım. "Sakıncası var mı?"

"Hayır."

"Burada yaşamak ister miydin?" Biberledim.

"Evet. Sanırım." Açık alana baktı ve mırıldandı, "Daha büyük bir yatağa ihtiyacımız var. Ben uyumuyorum-"

Bir elimi dizine bastırdım. "Ben de seni yanımda istiyorum."

Bana dönüp "Gerçekten mi?" diye sorarken gözleri sıkıntılıydı, daha önce ondan görmediğim bir şekilde kırılıyordu.

"Gerçekten," diye cevap verdim, ses tonum sert ve açıktı, sertti çünkü onu oyalamadığımı ve sadece Ink ile yatmak istemediğimi bilmesini istiyordum. Saint ve Keys'in hayatımın her alanına erişebilmelerini istiyordum.

Dün gece bir kabusla uyandım. Ama onlar içeri girip yanımda uyuduklarında?

Öldüğümü ve cennete gittiğimi hissettim.

Üç savaştım, koruyucularım aynı yerdeydi. Aaron'un hiç şansı yoktu.

"Evde nerede uyuduğumu biliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, biliyorum, oraya girmiştin. Hatırladın mı?"

"Hayır. Bilmiyorsun." Gülümsemem hüzne dönüştü. "Ben asla yatakta uyumam.

Asla. Yalnız

değil." "O

zaman nerede?"

"Altında. Altında uyku tulumum var-"

"Siktir, Ama, siktir," diye nefes aldı, bana bakabilmek için etrafında döndü. "Beni öldürüyorsun, bebeğim. Bunu biliyor musun?"

"Ben zayıfım," diye karşı çıktım dizlerime bakarak. "Babamın bu sabah beni suçladığı şeyim." Konuşmamızı duyamayacağını bildiğim için, "Kırılgan olduğumu söyledi," diye fısıldadım. Kadife gibi çimenlerin arasında muhtemelen ateş karıncalarının süründüğü gerçeğini unutturan, güneşli bahçeye baktım ve "Öyle olmadığımı söyledim ama belki de öyleyimdir" diye mırıldandım.

"Sen hayatta kalan birisin. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparsın ve bunca zamandır yaptığın da buydu - hayatta kalmak. Ama biz bunu değiştireceğiz. Yaşayacağız."

Dudaklarım kıpırdadı. "Nasıl?"

Omuz silkti. "Henüz bilmiyorum ama öğreneceğiz. Sana söz veriyorum." Eğildi ve çenemi tuttu. "Senin için her şeyi yaparım Ama, bunu sakın unutma."

Ona doğru eğilerek alnımı onunkine yasladım ve "Yapmayacağım" diye fısıldadım.

"Keys, onda bit olduğunu bilmiyor musun?" Matty tiksintiyle ciyakladı.

Keys alnını benimkinin üzerine koydu, böylece yan dönüp kardeşlerime bakabildi - Babam Alev'in 'küçük kanamalılar' dediği kardeşlerime. "Bunlar benim yakalamakta sakınca görmediğim türden bitler."

Matty'nin yüzü buruştu ve Seamus bunu duyduğunda onun da yüz hatları buruştu.

"Huh, sanırım bu benden bit kapmak istemiyorsan yatmadan önce masal yok demek oluyor. Zıplıyorlar, biliyor musun?" Alay ettim.

Matty'nin gözleri tiksintiyle açılmış olsa da başını salladı. "Hayır. Hikâyelerine *ihtiyacımız var* Lilis. Onlar olmadan uyuyamıyorum. En iyi hikâyeleri sen anlatıyorsun."

Bana söylediği isme gülümsedim. Nedense Ama benim için yeterince iyi değildi ve onun yerine bebekken seçtiği ve seslendiremediği ismi kullanmıştı.

Keys başını salladı, yüz hatları kederliydi. "Sanırım sizin için artık çok geç."

Seamus, "Ha? Çok mu geç?" diye araya girdi.

"Sanırım sana çoktan bulaşmış." Omuz silkti. "Onun etrafında çok fazla bulunmuşsun."

Yan tarafına dirsek attım. "Ben klamidya değilim," diye homurdandım. "Neymiş o?"

"Evet Lilis, klamidya nedir?" diye sorarken Keys'in gözleri parlıyordu.

"Bit gibi bir şey. Ama daha kötüsü," dedim kardeşlerime. "Sanırım

Keys

Enfeksiyon konusunda haklısın ama hasta değilsin, değil mi? Bana dokunduğunda kurdeşen dökmüyorsun, değil mi?"

"Bunlar-"

"Bit belirtileri mi? Evet." Onu yanıma çağırdım, bana ihtiyatla baktı ama yaklaştı. Kolunu tutarak sağa sola çevirdim ve "Her şey yolunda. Sivrisinek ısırıkları hariç." Kirli, terli küçük elini sıktım ve onu gıdıkladığımda ciyakladığında başımı salladım.

Keys de katıldı ve çocuksu neşe sesleri konuştuğumuz konudan o kadar uzaktaydı ki, rahatladığımı fark ettim. Beni dengede tutan üç adama olan ihtiyacımınla bağlantılı olduğu için didik didik edilen geçmiş hakkında konuşmaya ara vermem gerekiyordu. MC'den ve neredeyse hiç zaman geçmemesine rağmen yine yaramazlık yapıyormuş gibi görünen Kenzie'den konuşmaya ara vermem gerekiyordu.

Kardeşlerimle geçirdiğim bu oyun zamanı tam da ihtiyacım olan şeydi.

❖
Aziz
Ertesi gün

"LAWRENCE, PIŞIRIYOR MUSUN?"

Döndüm, bileklerim ön kollarıma kadar un, tereyağı ve yumurtayla kaplanmıştı, böylece ona kaşlarımı çatabildim. Elbette, huzursuz bir gece uykusundan sonra karmakarışık güzel görünüyordu, ama Lawrence? Bu da ne böyle?

"Benimle uğraşma," diye homurdandı, karıştırma kabına bakmak için bir adım attı. "Benim midemle uğraşamazsın. Acıkırım."

Bu beni güldürdü ama yine de homurdandım, "Ne zamandan beri bana Lawrence diyorsun?"

Bu lanet isimden nefret ediyordum. Bu ismi orospu annem seçmişti ve piyasadaki en az motorcu ismi olmalıydı. Onu geçebilecek tek isim Timothy'ydi, o isimden de nefret ediyordum.

Bir köpek gibi hamuru kokladı ve sonra gürledi, "Sen sabahlarımı fırıncılıkla sarsmaya başladığından beri."

Onun dünyasını başka şekillerde sarsmayı tercih ederdim, ama bu gerçekleşene kadar hıncımı yumrukladığım hamurdan çıkarırdım.

Parmağını yaptığıım tarçınlı şekere batırdı ve en lanet şeyi yapmadan önce ucunu emdi - arkama geçti ve kollarını belime doladı. Sonra Ama, bana gerçek isimle hitap etmesini affetmem için ellerini kesimin ve tişörtümün altından geçirip tenimi tenime bastırarak her şeyi bin kat daha iyi hale getirdi.

Şimdi, beni yanlış anlamayın. Bu ilk *dokunuşumuz* değildi ama bu hayal ettiğimden çok daha samimiydi. Her şeyi gerçek gibi gösteriyordu ve her zaman gerçekliği kaç kez sikiştiği olarak hesaplayan bir adam için, Ama ile olan bu şeyin nasıl olacağı kafamda canlanıyordu.

"Neden gerildin?" diye mırıldandı, yüzünü kürek kemiklerimin arasına bastırarak. Kesinlikle gözlerinin kapalı olduğu ve uykuyla savaştığı izlenimine kapıldım, bu düşünce dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

"Gergin değilim," diye karşılık verdim.

"Canım öyle istiyor," diye homurdandı. "Neden?"

"Sadece bunu daha önce hiç yapmadığımı düşünüyordum." Ve yapmamıştım. Sadece onunla değil, hayatımdaki her kadınla. Üvey annem Dorie hariç.

"Ah." Sessizliğe gömüldü. "Beğendin mi?" "Evet. Beğendim."

"Güzel." Verdiği nefes titrekti ve bana sarılırken kolları belime dolandı. "Neden pişiriyorsun?"

Güzel bir soruydu.

"Sadece öyle hissettim."

Burnunu çekti. "İkimiz de onun sadece stresli olduğunda ortaya çıktığını biliyoruz."

"Çok şey oluyor," diye karşı çıktım ve o anda yapmakta olduğum tarçınlı rulo hamurunu dövmeye geri döndüm.

"Kesinlikle öyle." Ofladı pufladı. "Ve ben karanlıktayım."

"Kendi iyiliğin için, bebeğim," diye yanıtladım hemen, sözlerimden hiç utanç duymadan. Bu doğrudu; onu korkutacak bir şey söylememin imkânı yoktu.

"Belki." Bir kez daha sessizliğe gömüldü ve ben yine uyuduğunu düşünmeye başladım. Dikey bir yatak olarak kullanılmak umurumda değildi. Aslında oldukça iyi hissettiriyordu.

Bunu daha önce de yapar mıydı? Ben bu çılgın ilişkinin bir parçası olmayı kabul etmeden önce?

Ben öyle düşünmüyordum. Kesinlikle kollarını çıplak karnıma onun gibi bastırmazdı ve eğer arkamı dönersem yarı soyunmuş olacağını biliyordum, ki bu da daha önce yapmayacağı bir şeydi.

Yelekli bir tişört ve kısa bir şort tam olarak aşırıya kaçmak sayılmazdı...

Bu düşünceyle dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Eskiden kız elbiseleri giydiğin zamanları hatırlıyor musun?"

Homurdandı. "Ne? Ben altı yaşındayken mi?"

"Evet. Sen de onlarla kovalamaca falan oynardın. Çok tatlıydı."

Kadından hoşnutsuz bir ses çıktı. "Kıvrımlarının ne olduğu umurumda değil bebeğim, bir daha fırırlı elbiseler giymeyeceğim."

İçimden öyle bir kahkaha yükseldi ki sarsılarak öne doğru eğildim ve yanlışlıkla onu yere düşürdüm. Dönüp yüzüne baktığımda onun buruşmuş halini gördüm ve ona sııttım. "Daha önce kötü bir ruh halinde olsaydım bile şimdi olmadığımın eminim."

"Ben ne yaptım?"

Uzandım ve un yüklü parmaklarımı bilerek yanağına bastırdım. "Sen sadece kendindin."

Bana göz kırptı. "İyi davranıyorsun."

"Ben her zaman iyiyimdir," diye karşılık verdim kolayca, tezgâha yaslanıp ona baktım. "Bu benim karakterimin bir parçası. Aslında, ayrılmaz bir parçası."

"Sanki bir çiftçiye mal satmaya çalışıyormuşsun gibi," diye söylendi. "Hiç nazik değilsin." Gözleri yarıklara dönüştü. "Şimdi gerçekten endişelendim."

Homurdandım. "Hiçbir sorun yok." Ellerimi kaldırdım. "Yemin ederim."

Bir mırıldandı, sonra tezgâha ve yaptığım dağınıklığa baktı. "Yıllardır benim için yemek yapmadın."

"Artık benim kadınıma olduğuna göre, güne başlamak için güzel bir yol olur diye düşündüm."

Gri gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı. Bana bakarken ağzından çıkan mükemmel 'O' harfi kadar büyük ve yuvarlak. "Senin kadının mı?" diye fısıldarken boğazı düğümlendi.

Başımı sallarken dudaklarım titredi.

Yavaşça. Yutkundu. "Bunun sesine bayıldım."

Siktir, ben de yaptım. Ve onun buna cevabı? Kahretsin, bu her şeyi bin kat daha iyi yaptı.

"Sana uzun zamandır böyle seslenmek istiyordum şekerim," diye mırıldandım. Garip hissetmek bana göre değildi ama o anda hissettim. Nedeninden emin değildim. Onu kendime doğru çekmek, yanıma yatırmak istedim ama yapmadım. İstesem de yapmadım.

"Uzun zamandır böyle anılmak istiyordum," diye anında karşılık verdi, gözlerimin içine bakarken gözleri hararetle parlıyordu.

Bu kadar çabuk cevap vermesi içime bir şeyler yerleştirdi. Kaçamak cevaplar vermedi, oyun oynamadı, benden saklanmadı.

Bu yönünü seviyordum. Kahretsin, sadece onu sevdim.

Uzanıp çenemi kavradı ve başımı eğip dokunuşuna doğru eğilmekten kendimi alamadım.

"O ilk günü hatırlıyor musun?"

"İlk gün mü? Annemin seni tehdit ettiği gün mü?"

"Evet, o," dedim sırtarak. "O gün sen benimdin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sert bir iç çekti ve patlayıcı bir hareketle kendini bana doğru bastırdı ve kollarını tekrar belime doladı, ancak

Önden. İçime girdiğinde, dün giydiğim tişörtü giydiğini gördüm ve tarçın ve maya notalarıyla birbirine karışan kokumuz dünyanın en güzel kokusu gibiydi.

Duyusal anıların normal anılardan daha güçlü olduğunu söylemişlerdi, değil mi? Bu, hayatımın sonuna kadar beynime kazınacaktı.

Alnına bir öpücük kondurdum, kokusunu tekrar içime çektim ve anın tadını çıkardım. Hayatımda çok fazla huzur bulamadım. Bu kişisel bir seçimdi. MC'ye sırtımda bir tüfek olmadan katılmışım. Bir Asi olarak ata binmekten, kıyafetlerimi giymekten gurur duyuyordum ama bu? Kahretsin, bu paha biçilemezdi.

Göğsüme doğru mırıldanarak, "Hâlâ neden yemek pişirdiğini anlamıyorum," dedi. "Koşuya çıkman gerekmiyor mu?"

"Geç döndüm. Baban dinlenmem için bana biraz zaman verdi." Bütün gece at sürdüğümü düşünürsek, molaya ihtiyacım vardı, ama burada, taşrada, bir adamı uyandırmak için kuşlar gibi şeyler vardı. Buna alışık değildim. Adaylık günlerimden beri orada yaşadığım için kulüp binasının gürültüsüne daha çok alışmışım. Bu da gecelerin gürültülü, sabahların sessiz olduğu anlamına geliyordu. Burada ise tam tersi. "Her neyse, bir kadının kalbine giden yol midesinden geçer, değil mi?"

Kıs kıs güldü ve beni sıktı. "Bir erkeğin kalbine giden yolun bu olduğunu mu sanıyordun?"

"O zaman benimkine sahip olduğun için şanslısın. Senin spagetti dediğin şeyin tadına baktım. Siktir et onu. Domuz boku yemeyi tercih ederim." Tek kelime yalan yok. Yemek Ama için önemliydi, gerçi benimle ve Keys'le kıyaslandığında o kadar çok yediği söylenemezdi, tabii Ink'in de.

"Şanslısın ki hayatımın geri kalanında yalınayak ve mutfakta olmak istemiyorum."

"Hay aksi. Ben kadınıma böyle severim."

Bana bakmak için geri çekildiğinde gözlerini kıstı. "Benimle uğraşma."

Ne demek istediğini biliyordum, bu yüzden çenemi eğdim ve dudaklarımı şakağına bastırdım. "Dalga geçmiyorum. Senin beni sahiplenmenden daha uzun süredir seninim ve yemek yapamıyorsan da umurumda değil. Lokantalar bunun için var."

"Birkaç ay önce on sekiz yaşına bastım," diye belirtti.

"Aynen öyle. Çok uzun süre beklediniz. Birkaç ay çok uzun bir süreydi." Tanrım, ne kadar da ciddiydim. Neyi bekliyoruz ki? Hayat o kadar

Lanet olası kısa. Lucifer'in Şövalyeleri bir hapishanede çürüyordu, Rodeo da bir hücredeydi. Bu hayat kolay değildi, zor ve hazırdı ve bunu *bilmeme* rağmen bu şekilde yaşamamıştım.

Sweetbutts'la yatmıştım, fahişelerle takılmıştım, peki ne için? Neredeyse Bubbles tarafından tuzağa düşürülmek için mi? Sikerim böyle işi.

Yüzünü kesiğime bastırdı ve "İyi ki on sekiz yaşındayım" diye mırıldandı. Güldüm. "Daha mutlu olacağımı garanti edebilirim."

Bana burnunu kırıştırarak baktığında, gri gözleri parlıyordu, onu görünce iç geçirdim. Uyku sersemi ve yorgun olsa bile muhteşemdi.

"Bu lanet gürültü de ne?"

Keys'e bir bakış attım, mutfığa girdiğinde karnını kaşındığını, saçlarının darmadağın olduğunu, yastığı sayesinde sahte şahininin mahvolduğunu görünce şaşırmadım. Burnu yukarı kalkmıştı. "Tarçın mı o?"

"Tarçınlı çörek yapmak."

İnledi. "Mükemmel." Sonra Ama'ya bir bakış attı. "Bana hiç kurabiye ayırmadın."

Ama omuz silkti. "Kaçmamalıydın, değil mi? Ertelersen kaybedersin."

"Ne kurabiyesi?" "Ne kurabiyesi?" diye sordum, çünkü Ama söz konusu fırın olduğunda su yakabiliyordu.

"Annemin yaptıklarından," diye cevap verdi. "Koşudan döndüğün gün bana da yapmıştı."

Homurdandım. "Yani, paket boku mu?" Göğsüm kabardı. "En iyi kurabiyeleri ben yaparım."

Keys, "Lanet olsun, burası tam bir İngiliz Bake Off'u," diye homurdandı. "Kimin ne yaptığı umurumda değil, ama lanet olası mallar nerede?"

"Kanıtlaması gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Yemek pişirmekten zevk alman çok saçma," diye homurdandı.

"Neden? Faydalarını biz görecekken mi?" Ama kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakarak cevap verdi.

"Çünkü adam bir Asi."

"Ne yani? Her zaman bir şeyleri öldürmek ve havaya uçurmak mı gerekiyor?"

Dostum, John McClane'in bile bir molaya ihtiyacı vardı."

Sırıttım. "Zor Ölüm'ün en sevdiğin filmlerden biri olmasına bayılıyorum."

Keys homurdandı. "Tadı yok, işte bu." Elleri çırptı. "Kımıldayın. Biraz ikram istiyorum."

Ama beni son bir kez sıktıktan sonra buzdolabına yöneldi. O yöne doğru ilerlerken Keys'i yolundan itti ve küçük bir boğuşma başladı - tıpkı bizi sahiplenmemiş olsaydı olacağı gibi. Bu manzara karşısında sırtımdı, dürüst olmak gerekirse bunu görmek beni rahatlatmıştı. Bu doğal, eğlenceli ve genelde birlikte olduğumuz bir durumdu. Bunun değişmesini istemiyordum ve değişmemiş gibi görünüyordu. Ancak bu sefer ikisi de yarı çıplaktı ve kadın adamı ittiğinde adam sarsıldı.

Yuvarlak gözlerle ona bakarak, "Anahtarları nereye soktun? Boxerın dışında çıplaksın."

Aletini tuttuğunda gözlerimi devirmiştim. "Sırlarımı sadece çıplak arama koşullarında açıklayacağım."

Ürkek bir kahkaha attı ve başını yana eğerek, bir profesyonel gibi kalçasını eğdi ve ona, "Tatlım, sen bunu kaldıramazsın," dedi.

Ve eğer yanılmıyorsa lanet olsun.

Anahtarlar Beş gün sonra

Uyandığım da onu gördüm. Görüş alanımdaki ilk şey oydu ve itiraf etmeliyim ki ilk iş olarak bu sınırsız manzarayı görmek her şeye değerdi.

Kelimenin tam anlamıyla ağırlı -bu durumda yorgun- gözler için bir manzaraydı.

Sarı saçları yastığın her tarafına yayılmış, gözleri kapalı ve uzun kirpikleri hafifçe dalgalanarak onları çevreleyen gölgeleri örterken, bir meleğin uyumasını izlemek gibiydi.

Onu uyandırmak istemedim. Uyandıramazdım. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. On yedi yaşındayken ailesinin evinden ayrılıp kulüp binasına taşınmadan önce kabuslarını duymuştum. Her gece.

Unutmamıştım, ama sadece...

İç çektim.

Unutmuşum.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Ama şimdi buradaydım, onun yanına dönmüştüm ve aynı yatağı paylaşıyorduk, her gece onları duyuyordum ve bu beni öldürüyordu. Uykusunda yok edemediğim şeytanları olduğunu bilmek? Bu beni katletti.

Derin bir nefes alarak, uzanıp çenesini tutmaktan zorlukla da olsa kaçındım. Z'ye ihtiyacı vardı ve onu dinlenirken izlemekten keyif alıyordum çünkü bu anlar bize özeldi. Onunla ve ailesiyle birlikte yaşadığım süre boyunca onu günün her anında, hatta sabahın erken saatlerinde bile görmüştüm ama *bu* anları hiç görmemiştim.

O masumiyet ve seksin birleşimiymi - bu karışım imkânsız olmalıydı, ama işte buradaydı. Bunun yürüyen kanıtı.

Yalnız olduğumuzu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Son bir haftadır, Ink'in evinde kalmaya başladığımızdan beri, her zaman en son onunla uyanırdım ve bu sessiz anlardan keyif alırdım. Özellikle de uyandığımda bana sarılmasından çok hoşlanıyordum.

Elbette, klima bile bunaltıcı sıcakta tenimizin birbirine yapışmasını engelleyemiyordu ama ben *bunu* bile takdir ediyordum. Yakınlığı seviyordum, samimiyeti seviyordum ve bunun beni bir korkak gibi göstermesi umurumda değildi. Bazı kardeşlerin bazı düşüncelerim yüzünden bana acı çektirmekten gerçekten zevk alacaklarını biliyordum, ama bunun nedeni Ama gibi bir kadına uyanacak kadar şanslı olmamalarıydı.

"Düşünüyorsun."

Uyku sersemi söylediği sözler dudaklarımı kıpırdattı çünkü bu Aziz, Ama ve benim birbirimizi sık sık suçladığımız bir şeydi. Damarlarımdaki memnuniyetle uzandım ve ellerimi başlarımızın arasında, parlak mavi yastıkların üzerinde duran saçlarının uçlarında gezdirdim. Buna karşılık, onun saçları daha da altın gibi görünüyordu.

"Benim bir beynim var. Beyinler böyle yapar."

"Sabahın bu saatinde olmaz," diye homurdandı. "Düşünmek için çok erken."

Bu beni gerçekten gülümsetti ve eğilip alnına bir öpücük kondurdum, kokusunu sevdim, başını eğip yüzünü göğsüme yapıştırırken bana karşı olan sıcaklığını sevdim.

Saint ve Ink ile kıyaslandığımda kendimi biraz küçük hissediyordum. Boylarımız aynıydı, aşağı yukarı hepimiz 1.80'in üzerindeydik ama ben daha küçük bir yapıya sahiptim. Ağırlık çalışıyordum ama bunun her şeyden çok yaşımdan kaynaklandığını düşündüm. Onlar gerçek bir erkek gibi görünüyordu ve ben kendimi çocuk gibi hissediyordum ama o hafifçe hareket ettiğinde

Dudaklarım köprücük kemiğimin üzerinden aşağıya iniyor ve göğüs kaslarımın nihayet şişmeye başladığı göğsümdeki yarık deriye doğru ilerliyordu, kendimi çocuk gibi hissetmiyordum.

Sadece onun gibi hissettim.

Ağzı meme uçlarımın üzerinde gezindiğinde imzaladım ve elimi tekrar saçlarında gezdirmek için uzandım. "Hazır olduğuna emin misin?"

"Dün ağrımayı bıraktı," diye mırıldandı. "Aptal vajina. Dürtülüp dürtülüp iyileşmesi bu kadar uzun süren başka ne var?"

Bir kahkaha atarak, "Kesinlikle aptalca, ama o sana ait, bu yüzden sanırım ona çok kızamam" diye cevap verdim.

Başını arkaya yatırıp benimle birlikte güldüğünde gözleri parlıyordu. O elmas parlaklığındaki ışıltı beni kendine çekerken bile sersemletti ve kahkahalar ikimizin de göğsünde kekelediğinde boğazımı temizledim ve boğuk bir sesle "Bunu istediğine emin misin?" diye sordum.

Kirpikleri dalgalandı ve gülümsedi mi? Kahretsin, *öyle* olduğunu kelimeler olmadan da biliyordum, çünkü o gülümseme her kadının bir erkeğe karşı silahıydı. Uykulu, seksi ve sırlarla doluydu. Bir erkeğe onu her halükarda istediğini söylerdi. Bilgili ve kurnazdı ve bir erkeği ışık hızından daha hızlı sarardı.

O gülümsemenin tadına bakmalıydım. Sadece tatmak zorundaydım. Alternatif yok, seçenek yok. Başımı eğdim ve dilimi dudaklarının kıvrımında gezdirmeden önce ağzımı onunkine bastırdım. Eros'un yayının çukurluğu, biraz kıkırdayana kadar birkaç kez incelememi gerektirdi.

"Gıdıklanıyorum," diye fısıldadı, gözleri kararmıştı.

Sadece mırıldandım ve alt dudağını ısırarak onu gerçekten tattım. Kaçmasına izin vermedim, geri çekilmesine izin vermedim. Sadece kafatasının tabanını kavradım ve tadına baktım, benim tarafımdan öpülmenin nasıl bir his olduğunu anlamasını sağladım.

Söylediklerinden, bunca zamandır Mürekkep'e duyduğu aşkın tekil olmadığını anladım. Saint ve benden de hoşlanıyordu. Ama hoşlanma ve çekim aynı şey değildi ve itiraf etmeliydim ki bu ikisi etraftayken -tatlıbutt'ların yarısının dilini oynatan iki motorcu- kendimi biraz güvensiz hissettim. Kulüp fahişelerine karşı değil. Çirkin orospu çocuklarını bile beceriyorlardı ama Ama'yla? O farklıydı.

O önemliydi.

Ve beni geri çevirecek diye ödüm kopuyordu çünkü bana duyduğu aşk onlara duyduğu aşk kadar derin değildi.

Belki de bu yüzden yavaşça gittim, uyku tişörtünü üzerinde bıraktım, bu yüzden onu sadece öpmekle yetindim. Sadece beni tatmasına ve karşılığında tadına bakmasına izin vermek, onu keşfetmekten ve onun da beni keşfetmesinden mutluluk duymak.

Sabah ışığı gri ve karanlıktan sıcağa dönüştü. Perdeler sayesinde buradaki aydınlık değişmedi ama ikimizi de spot ışığı altında topladı ve onu sırt üstü çevirdiğimde, bacaklarını ayırıp kalçalarımın binmek için kaldırdığında içimde bir rahatlama hissettim.

Aletimi amına bastırdığımda ikimiz de titriyorduk ve pelvisini sallamaya başladığında, kendini bana sürttüğünde, sıcaklığı boxer'ımın içinden beni kavurduğunda? Kahretsin, bir roket gibi havalanmamış olmam bir mucizeydi.

Homurdanarak dudaklarından ayrıldım ve alnımı onunkine bastırdım. Kalçalarımı salladım ve en az onun kadar sert bir şekilde geri çekildim ve sürtünme başka bir kadınla yaptığım seksten daha iyiydi.

Evet.

Akıllara durgunluk veriyor.

Boşalma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım. Kontrolümü bu şekilde mahvetmişti. On dört yaşında iki pompalı bir aptal olmayı bırakmışım. Aslında yatakta oldukça iyiydim - eğer kendim söylersem. Ama Ama kafamı ve vücudumu karıştırdı ve bunun için Tanrı'ya şükrettim.

Dudaklarına karşı homurdandım ve "Buna hazır mısınız?" diye kontrol ettim.

"Kahretsin Jamie, senin için hazır doğduğumu söyleyemez misin?" diye inledi, sözleri yumuşaklığına karşı daha hızlı sallanmamı sağladı. Baş geriye düştü ve boğazını kavisli hale getirdi.

Şimdi bundan yararlanarak aşağı kaydım ve giydiği tişörtün eteklerine uzandım. Üzerinde memeleri ve amcığı olan büyük bir tişörttü; muhtemelen hem şaka hem de gecelik olarak düşünülmüştü. Dün gece bunu görünce hepimiz kahkahalara boğulmuştuk ve o da Saint ile Ink'in arasına sokulup hemen uykuya dalmadan önce bize gülümsemişti.

Etek ucunu yukarı doğru iterek kremi tenini, yumuşak kıvrımlarını ve ağzımı sulandıran memelerini ortaya çıkardım. Bir elimi kaldırıp onu avuçladım, yumuşaklığını parmaklarımla şekillendirdim, bir parmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde miyavlamasını sevdim. Dudağını ısırdı, bana bakarken gözlerindeki kırılganlık ihtiyaçla karıştı, ona dokunmama izin verdi, gözbebeklerinin büyüyen genişlemesiyle bu dokunuşa sonsuz bir şekilde karşılık verdi, parmaklarımı nereye bastırırsam bastırıyım ortaya çıkan tüylerim diken diken oldu ve... lanet olsun, arzusunun tatlı kokusu bana kendini gösterdi.

K lotsuz olduğunu fark etmemiştim. Diğerlerinin de bilmediğini düşünmek zorundaydım. Ama Şimdi bana karşı çıplaktı ve onun kremini boxerımın içinde hissettiğimde? Tadına bakmam gerekiyordu.

AŞağıya doğru kayarak her bir meme ucuna öpücükler kondurdum, sonra dilimle tümseklerin arasından tadına baktım ve karnının üzerinden aşağıya doğru indim. Ortasında bir çizgi bıraktım ve sonra amını örten tüylere doğru yöneldim. Çıplak değildi, alıŐtıĐım gibi değildi, ama temiz ve kesilmişti ve bununla  alıŐabileceĐimi düşündüm.

Kokusu bağımlılık yapıyordu. Burnumu bir saniyeliğine karnına dayadım, gergin kahkahasını ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken tırnaklarının kafa derimde gezindiğini hissettiğimde gülümsedim.

"Jamie?"

Homurdandım. "Sadece anın tadını çıkarıyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Ben de bunun için uzun zamandır bekliyordum."

O anda içimde bir ilgi titreşti ve bunun  n sperm sızdıran sikimle hiçbir ilgisi olmaması mucizeye yakındı. Ona baktım ve "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

Mırıldandı. "Will Adams'ın ağzını burnunu kırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

KaŐlarımla çatıldı. " lk kez mi, ikinci kez mi?" Salak herif söylediklerimde ciddi olduğumu fark etmemişti.

" lk." Bana gülümsedi. "O zaman seni istediğimi biliyordum."

"Lanet olsun, Ama," diye yakındım. "O bunu yaptığında biz on    yaŐındaydık."

O amcık Sanchez sağ olsun, burnunda adamın kırdığı yerden kaynaklanan iki Şişlik vardı. Adams bunun için onunla dalga geçmeye karar vermişti ve ben de onunla dalga geçmeye karar vermiştim, ona eŐleŐen bir set vererek.

O piçin burnunu yıllar içinde    kez kırmıŐtım. Her kırdığımda, yumruğumun altında buruŐtuĐunu hissettiğimde,  ıtırdadığını duyduğumda kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Omuz silkti. "O zamandan beri seni istiyorum. Bu konuda yalan söylemeyeceğim."

Homurdandım. "Yalan söylemeni istemiyorum, senden bunu istemiyorum. Sadece neden bana söylemediğini soruyorum."

Yutkunması beni uyardı ve sonraki sözlerinin içimden akıp gitmesine izin verdim. Belki birkaç gün önce savunmaya geçerdim, ama ona bu Şekilde sahipken? Beni istediği için minnettar olmaktan başka ne yapabilirdim ki?

"Çünkü benim de Saint'e karşı hislerim vardı. Ink'e de. Garipti. Hepsinin sadece aşk olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Sanırım o zaman bile seni sevdiğimi biliyordum." Gözleri uzaklara daldı, sanki geçmiş düşünmek yerine geçmişe dönmüş gibiydi. "Hepinizi izlediğimi, göğsümün içinde şiddetli bir ağrıya yakınlığınızı arzuladığımı hatırlıyorum. Ink ne zaman koşuya çıksa, öleceğimi düşünürdüm ve sonra Aziz de koşmaya başladığında? Öleceğimden emindim..."

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Aptalca ama doğru. O zamanlar şimdikinden çok daha savunmasızdım. İnanın bana, şu anda camdan yapıldığımı düşündüğünüzü biliyorum ama değilim. O zaman öyleydim. Beni reddetmeni kaldıramazdım ve eğer evet deseydin, Saint ve Ink'i istediğim ve onlara ihtiyaç duyduğum için kendimi suçlu hissederdim."

Bunu düşünürken, bunun onun için ne kadar zor olduğunu fark ettim. Hem bu kadar sıra dışı bir şey istemek hem de ailesi sayesinde bunun mümkün olduğunun farkında olmak... ama bunun sahip olabileceği bir şey olup olmadığını bilmemek, başlı başına acı tatlı bir azaptı.

Karnına bir öpücük kondurarak, "Sanırım altı yaşındayken seni istediğimi biliyordum," diye mırıldandım. Kıkırdayınca sııttım ama parmakları saçlarımı sıkıca kavradı ve bana sessizce daha fazlasını bilmek istediğini söyledi. "Oradaydın, her zaman kitaplarla çevriliydin, güzel elbiselerin içinde her zaman çok temizdin..." Başımı salladım. "Sadece seni neşelendirmek istedim. Kaba olmak için değil, sadece neşelendiğini görmek için sanırım. Mesela, salıncağa bindiğinde, bundan keyif almanı izlemekten daha güzel bir şey yoktu. Ve sen aile odasındayken, her zaman çok yalnız ve yalnız görünüyordun. Bundan nefret ederdim."

"Yani beni dışarı sürükledin ve bir erkek fatmaya dönüşmeme yardım ettin?" Ona sııttım. "Aziz seni de bozdu."

"İlk başta neden sürekli etrafta dolaştığını biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

Kıkırdadı. "Annem onu tehdit etmişti. Geldiğimiz ilk gün. Ölüm pahasına bana göz kulak olmasını söylemişti. Ondan sonra bana tutkal gibi yapıştı. Eminim hâlâ burada olmasının yarısı bu yüzdendir. Annem beni üzdüğü için onu hadım ederse diye."

Yüzde yüz şaka yapıyordu ve bu beni rahatlattı çünkü bizim için ne anlama geldiğini biliyordu, hem de çok iyi *biliyordu*.

Boğazımı temizledim, sesim tereddütlü ve titrekti, "Ama?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudakları kıvrılmadan önce gözleri bir saniyeliğine elmas parlaklığında parladı. "Biliyorum ve ben de seni seviyorum. Neyin ne olduğunu bilmediğim zamanlardan beri. Seni önce bir arkadaş olarak sevdim, sonra da bir kızın bir erkeği sevdiği gibi sevdim."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi seni bir kadının erkeğini sevdiği gibi seviyorum."

Titrek bir nefes aldım. "Ciddi misin?" Kahretsin, sesimin pısırik gibi çıktığını biliyordum ama ben... Bir erkeğin iki erkekle birden ilişkiye girmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Evet, güvensizdim.

Parmakları saçlarımla oynamayı bıraktı ve onun yerine nazikçe ensemini okşadı. "Bunu tüm benliğimle söylüyorum. Jamie, sana ifade edebileceğimden çok daha fazla ihtiyacım var. Ama seni nasıl seviyorum? Bu her şeyi kapsıyor. Sana ait olmayan tek bir parçam bile yok."

Benden titrek bir nefes daha çıktı ve başımı yana eğip her erkeğin bu anlarda yapması gerekeni yapmaya karar verdim.

Kadına sevgisi için teşekkür eder.

Aziz

Koridorda bir inilti duyduğumda tereddüt ettim. Ink başka bir acil durum kilisesi için dışarı çıkmıştı, bu yüzden kim olduklarını inkar etmek mümkün değildi -Ama ve Keys.

Gidip ne yaptıklarını görme dürtüsü beni vurduğunda alt dudağımı çektim, ama Ama bunu ister miydi? Utanır ve telaşlanır mıydı?

Bu konular hakkında pek konuşmamıştık. Fırsatımız olmamıştı ama dövme salonundaki 'sandviç tarzı' sarılmayı tekrarlamak istediğinden bahsetmişti, ama bu bir şaka mıydı?

Kardeşleri daha dün gece gitmişlerdi ve acil durum kilisesi öyle uygun görürse geri dönebilirler. Ama'nın yanı sıra onları da meşgul etmekle meşguldük ve birimiz onunla ve onlarla birlikteyken

Diğerleri de kısa süreli seferlere çıkmak zorundaydı, ülkenin dört bir yanındaki depolara ve ötesine.

Acele etmesine, ilk hamleleri yapmasına izin vermek, hiçbirimizin açıkça söylediği bir şey değildi, ama doğru yönde atılmış organik bir adımdı.

Ama bizden ne istediğini biliyordu, bu yüzden planın kendini göstermesi için onu beklememiz gerekiyordu.

Şimdi pişman oldum.

Pişman oldum çünkü ona bizi cinsel olarak mı yoksa sadece bir şemsiye ilişki gibi mi istediğini hiç sormamıştım. O hepimizle birlikteydi, biz de onunla yattık ama o hepimizle bir grup olarak daha fazlasını mı istiyordu? Yoksa sadece bireysel olarak mı?

Kahretsin, bizimle toplu halde başa çıkabilir mi?

Kulüp barında çoğu porno yıldızının hayal edemeyeceği kadar çok şey görmüştüm ama hiç üçlü seks yapmamıştım. Yine de, eğer bir tane yapacaksam bunun Keys ile olması mantıklı geliyordu.

En çılgın rüyalarımdaya bile paylaşacağımız kadının Ama olabileceğini düşünmemiştim, ama şimdi düşününce bu aslında ıslak bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

Yine de ben istedim diye Keys ya da Ama istedi anlamına gelmiyordu.

Ama inlemelerini dinlediğimde daha yüksek sesle, daha vahşi, kahretsin. Mutfakta oturup telefonumdaki yemek oyunu ile oyalanamazdım.

Bunu dinleyip de birbirlerine yaptıklarının bir parçası olma ihtiyacı duymadan edemezdim.

Bencilce, evet, ama isterse beni her zaman dışarı atabilirdi.

Koridorda ilerlerken kapının önünde duraksadım, sonra dikkatlice açtım. Ama'nın bacaklarını, aralarına Keys gömülmüş bir şekilde genişçe açtığını görmek? Kahretsin, bunun bir fantezinin gerçekleşmesi mi yoksa kendi kişisel işkence fikrim mi olduğundan bile emin değildim.

Tek bildiğim sikimin taş gibi sertleştiği ve ona ihtiyacım olduğuydu.

Kapıyı açtığım anda Keys'in sırtı gerilmişti, bu yüzden varlığımın farkında olduğunu biliyordum. Yine de durmadı, omuzlarını esnetmekten başka bir tepki vermedi. Ama, Keys'in onu tatmasına ve tadını çıkarmasına izin verirken ön kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Saklanıyor olması hoşuma gitmemişti ama anlıyordum. Ne de olsa tüm bunlar onun için hâlâ yeniydi.

Sesi o kadar ıslak geliyordu ki ağzım onu tatma isteğiyle sulandı. Ama vücudunun hareketleri? O doğuştan bir baştan çıkarıcıydı.

Elbisemi çıkardım ve şifonyerin üzerine koydum, sonra tişörtümden sıyrıldım ve kemerimle uğraşmaya başladım. Tokanın şingirtısı elini çekmesine neden oldu ve beni gördüğünde? Yemin ederim ki ensemdeki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Eli bana doğru uzandı ve eğer bu lanet olası bir davet değilse, neyin davet olduğunu bilmiyordum.

İlk fırsatta kot pantolonumu çıkardım ve henüz botlarımı giymediğim için şükrettim.

Yatağa sürünerek girdiğimde, "Komut veriyor musun-" diye sordu. Sorusu, dikkatinin dağılmasından hoşlanmadığı belli olan Keys'in ona sihir yapmasıyla raydan çıktı.

Ona cevap vermek yerine onu öptüm ve ellerimle yumuşak kıvrımlarını ve nazik sıcaklığını keşfettim. Parmaklarım göğüslerinin üzerinde gezindi, meme uçlarını bulup baş ve işaret parmakları arasında nazikçe ileri geri ovuşturdum. Kalçalarını her kaldırdığında onları hafifçe bükerek, onları sıkıştırana ve elime doğru eğilene kadar baskıyı kademeli olarak artırdım.

"Oh, Tanrım!" diye inledi, doruğa ulaştığında gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bacakları Keys'in kafasına kenetlendi ve onu ne kadar sert sıkıştırdığına güldüğünde, ben de yaptım, o da aynı anda hem inliyor hem de gülüyordu. Onu bıraktığında, yatağa geri yaslandı, nefesini geri alırken göğüsleri sallanıyordu.

"Bütün erkekler bunu yapar mı?" diye homurdandı, aşağı inerken gözleri kör bir şekilde yukarı bakıyordu. "Yani, ben... ben bunun tam tersi olduğunu sanıyordum."

Ink'in ona oral seks yaparak onu ısıttığını düşündü.

Homurdandım. "Bütün erkekler hödük değildir." Ondan önceki çoğu kadın için bir pislik olsam bile. Tanrım, ben gerçek bir hıyardım. Muhtemelen şimdiye kadar becerdiğim tüm tatlı popolardan özür dilemeliydim... ama şimdi kesinlikle onları düşünmenin zamanı değildi.

"Sadece çoğunu," diye cevapladı Keys, kadının karnına doğru öpücükler kondurdu ve kendini onun üzerine bıraktı.

Uzandı ve adamın üst dudağına dokundu. Başparmağı amından gelen nemi ovaladı ve kendi ağzına götürüp dilini üzerinde gezdirip tadına baktığında nutkum tutuldu. Biliyordum ki

Keys de öyleydi. Böylesine dizginlenemez bir duygusallık ve cinselliğiyle bu kadar rahat olması sanırım ikimizin de hayal ettiği bir şey değildi. Ama çoğu konuda oldukça tutucuydu, bu yüzden onu bunu yaparken görmek?

Kafayı yemek üzereydim.

Mırıldandı. "Biraz tuzlu."

"Tatlı," diye karşılık verdi Keys, sesi kısık ve boğuktu. "Bal gibi tatlı."

Kız ona bakarken gözleri dalgalandı. "Düzgünce tadabilir miyim?"

Yüzünü onunkinin üzerinde gezdirirken burun delikleri alevlendi. Dili dışarı fırladı, kendini tattı, sonra inledi ve aletimi tutmamı sağlayan bir birliktelikle ağızlarını birleştirdi.

Onu o kadar çok istiyordum ki, ama bu Keys'in şovuydu, onu ısıttığını düşünürsek... bir dahaki sefere, dostum, bir dahaki sefere, o tamamen benimdi.

Keys diliyle onu becerirken, kalçaları onun yumuşaklığına bastırırken sallandı. Arkasına yaslanıp ayağa kalktığında ve aletini boxer'ından çıkardığında şaşırmadım - hepimiz yatağa girmek için giymeye alıştığımız boxer'lar.

Hayatımda çok fazla penis görmüştüm. İsteyerek değil, sadece... oradaydılar. Kulüp binasında her zaman birileri bir yerlerde düzüşüyordu, bu yüzden yerleşkede aşağı inmeyi ve kirlenmeyi sevmeyen eşleri olmadığı sürece hemen hemen tüm kardeşlerimin aletlerini bir noktada görmüştüm.

Bu yüzden Keys'in sallanan aletini görünce hiç heyecanlanmadım. Aslında, şaftını tutup ucunu amına bastırmasını izledim.

"Prezervatif mi?" Tam zamanında ağızımdan kaçırdım.

"Jab," diye inledi ve Keys rahatlayarak inledi.

Sulu kıvrımları onu yutarken, onunla sevişirken gördüğüm manzara karşısında dişlerimi sıktım. Başta nazik davrandığını biliyordum ve bizim de pek nazik adamlar olmadığımızı biliyordum. Ama'yla işler elbette farklıydı.

Onu becermedi ama sert olamadığı için hayal kırıklığına uğramış da görünmüyordu. Kollarıyla başını destekledi ve ona bakarken bakışlarını birleştirdi.

Kıçını sürekli pompalıyor, tuhaf hareketler yapmıyor, sadece alışmasına izin veriyordu. Daha yeni boşalmış olsa bile çok sıkı ve biraz gergin olduğunu anlamam gerekiyordu. Bacakları adamın yanlarına gömülmediğinde ve titrek bir nefes aldığında, biraz sakinleştiğini düşündüm, bu yüzden tekrar çekildiğinde ve bana başını sallayarak, "Ama, dizlerinin üzerine çökmene ihtiyacım olacak" dediğinde tamamen şaşırmadım.

İ ç i n d e n bir inilti kaçtı. "Ama yaptığın şey hoşuma gidiyordu!" diye yakındı.

Sırıttı. "Güzel. Ama Saint'i dışarıda bırakmayalım, tamam mı?" Keys uzandı ve onun çenesini tuttu. "Daha önce hiç sakso çektin mi?"

Sesindeki çakıl taşlarını anlıyordum çünkü içten içe ben de onun bir başkasına sakso çekmesi ihtimaline karşı aynı d e r e c e d e öfkeliydim.

"Hayır."

"Güzel. Bugün öğreneceksin, çünkü Aziz sana öğretecek." Onu yorganın üzerine yuvarlamasına yardım etti, ağırlığının çoğunu taşıyordu çünkü olduğu yerde *çok* rahat olduğu belliydi.

Yatağa uzandığında onu hareketlendirmek için kışına tokat attığında dudaklarım titredi. "Seni böyle becerebilirim bebeğim, ama bu kadar derine hazır olduğunu sanmıyorum."

Dizlerinin üzerine çökerken başını yana çevirdi. "Derin mi? Eskisinden daha mı derin?" Başını salladı.

Ama dudaklarını yaladığında homurdandım ve burun delikleri açıldı - bu ses hoşuna gitti.

"Başka zaman," diye homurdandı. "Söz mü?"

"Dünya kadar vaktimiz var bebeğim," dedi ona ve bunu kastettiğini biliyordum.

Daha önce kendisini geri çekmesine neden olan her neyse, görünüşe göre dizginler serbest bırakılmıştı, çünkü o da bu işin içindeydi. Yüzde yüz. Biliyordum çünkü sonuna kadar gitmeye niyeti olmasaydı bunu onunla yapmaz, onunla uğraşmazdı.

Ama'nın iyiliği için sevindim.

Ve kendi adıma ben de oldukça mutluydum.

Doğal olarak, Ama'yı paylaşmaya alışmak biraz zaman alıyordu ve ben de her gece üç erkekle aynı yatakta yatmaya alışkın değildim, sanki garip bir yatıya kalma partisi gibiydi. Ama bununla kolayca başa çıkabilirdim çünkü Ama daha önce hiç istemediğim şeyleri istememi sağlıyordu. Bunlar gerçekleştiği sürece sorun yoktu.

O anda, onun tatlı ağzının sikimin etrafında olmasını, amının içinde olmayı istediğimden daha çok istiyordum - ki bu kesinlikle bir şey ifade ediyordu.

Yatağın başına doğru manevra yaparak yastıklara gömüldüm ve omzunun üzerinden bana bakmak yerine bana doğru dönmesini izledim.

Anahtarlar. Sikimi görünce yanakları pembeleşti.

Sikimi kavradım ve tabanından tuttum. Pre-cum sızdırıyordum ve toplarım zonkluyormuş gibi hissediyordu - bir yükü kırma ihtiyacı ile zonkluyordu.

Üzerimdeki baskıyı hafifletmek için hafifçe mastürbasyon yaparken, gözlerinin hareketi takip edişini izledim.

"Ucu gerçekten çok hassas Ama," dedim ona boğuk bir sesle. "Etrafında dış olmasını istemiyorum."

Keys "Evet" diye ekledi.

Dudaklarım kıpırdadı. "O zaman üç farklı ders setin var. Ben benimkini özensiz ve hızlı severim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yüzünü sikmek istiyor demek," diye homurdandı Keys, onu canlı bir battaniye gibi örterek ve omzunu ısırarak. İnledi ve ben de adamın onun içinde derinlerde olduğunu anlamak zorunda kaldım; adam geri çekildiğinde ve kızın itişiyle vücudu öne doğru fırladığında doğrulanan bir hareketi bu.

"Bu işte fazla bir şey yapmana gerek yok. Ama boğulmadığından emin olmalısın."

"Biraz boğulman hoşuma gidiyor," diye homurdanarak itiraf etti Keys, kışını tokatlayarak ve biraz daha sert ve çok daha hızlı bir şekilde içine sokarak.

Ciyakladığında dudaklarım kıpırdadı ve omzunun üzerinden ona bir bakış attım ve bana sırtıttığını gördüm.

Kahretsin, bunu fark etmek çok garip bir andı ama Tanrım, mutluydum. O kadar mutluydum ki patlayabilirdim.

Hayır, bunu hiç beklemiyordum, ama şimdi burada olduğuna göre? Başka bir şey istemiyordum.

Başını eğip dilini şaftımın ucunda gezdirdiğinde, haklılık hissi beni daha da etkiledi. Omuzlarımı yuvarlayarak başımı yatak başlığına yasladım ve gösteriye hazırlandım.

Saçlarını avucumda toplayarak, "Biraz tükürük al, Ama" diye mırıldandım. İtaat ettiği gibi, tükürüğü dudaklarının arasına itti ve sikimden aşağı damlamasına izin verdi. Dilini arkadaki kalın damar boyunca gezdirdiğinde bacaklarımı araladım ve topuklarımı yatağa gömdüm. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor bebeğim," diye homurdandım. "Tekrar yap." O da yaptı. Tükürüğü avucumun içine akana kadar iki kez daha.

"Şimdi dudaklarını sonuna kadar dola ve lolipop emer gibi ucunu em."

Başını kaldırmadı, itaat ederken bana bakmadı. Sikimin bir kısmı ağzındayken, Keys hızlıca içine girdi, bir, iki kez, beklediğinden daha fazla içine girene kadar.

Tırnakları kalçalarımın batıyordu ama batması hoşuma gidiyordu ve bir elinin bacaklarımın arasına girip okşamaya başlamasını, neredeyse taşaklarımı gıdıklamasını izledim.

Karnımdaki kaslar hareketle dalgalandı ve lanet olsun, başımı tavana bakacak şekilde geriye doğru yuvarladım, çünkü bana sadece birkaç yalama verdiğinde taşaklarımı patlatmak üzereydim.

Tecrübesiz olduğu ve oral seksin birkaç dakika sürmemesi gerektiğini bilmediği için şükrederek, az önce hayal etmesini söylediğim lolipop gibi beni emmesine izin verdim.

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Eğer onlara böyle davranıyorsan, yediğin diğer tüm *Chupa Chups*'ları kıskanıyorum."

Keys kıkırdadı ve Ama'nın kıkırdaması geldiğinde, shaftımın etrafında titreşti ve saldırıya dayanırken dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"İyi mi?" Keys sordu, tırnakları kadının omurgasını tırmıklayarak titremesine ve bakımlarında duraklamasına neden oldu.

"Çok," diye mırıldandım. Bana "Gerçekten mi?" der gibi bir bakış attı. Ben de başımı salladım, çünkü belki o bir uzman değildi ama sikim onun uzman olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Bu bırakabilirim anlamına mı geliyor?" Keys sordu, ben de başımı salladım.

Kalçaları geri çekildiğinde Ama önce ciyakladı, sonra da sert ve hızlı bir şekilde içine girerken homurdandı. Bunu tahmin etmemiş olduğu kesindi. Adamın ellerinin vücudunu okşayışında, göğüslerini avuçlayışında ve elleriyle sıkışında aşk vardı. Omzunu ısırması, boğazının kıvrımını emmesi. Ama bir aşıktan, kadınına sahip çıkması gereken bir adama dönüşmüştü ve onu suçlayamazdım.

Ellerinden biri onun altına kaydıığında, klitorisine dokunduğu anı tam olarak biliyordum çünkü bir roket gibi fırladı. Karışık inlemeleri shaftım boyunca dans ederken neredeyse sikimde boğuluyordu ve içine patladığımda, işkenceye daha fazla dayanamayarak ögürdü ve dölleri emerken o yutma emişi heyecan vericiydi.

"Kahretsin," diye kükredim, neredeyse Keys'inkiyle aynı anda, "Lanet olsun, Ama! Siktir, bebeğim, bu mükemmel hissettiriyor."

Üçümüz de sarktığımızda, salınımlarımız yandı, tükendi, doymuş uzuvlar ve aşırı ısınmış bedenlerden oluşan bir kümeye düştük. Ben aşağı indim, böylece o da

Keys  e k i l m e d i ę i n d e , muhtemelen onların toplam ağırlığı altında ezileceğimi biliyordum ama umurumda değildi.

Kolları beni sardığında, dudakları göğüs kafesime yapıştığında evde olduğumu anladım.

Bu kadın bizim olmalıydı. Bunu iliklerime kadar biliyordum.

MÜREKKEP

Bir elimi yüzümde gezdirerek esnedim, sonra Lucie bana ters ters bakınca kestim. Omuz silktim. "Ne oldu? Ama bütün hafta kötü kâbuslar gördü."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? Ben de öyle umuyordum-"

"Horozları var Lucie, bitmek bilmeyen Valium reçeteleri değil," diye cevap verdi Flame benim yerime ve acıları için kesici bir bakış aldı.

Boynumun arkasını avuçlayarak, "O kadar da kötü değiller-" diye itiraf ettim.

"Mucize sikler," diye alay etti Dagger ve gülerken gözlerindeki endişeyi gördüm.

"Tam olarak değil," diye alay ettim. Yaklaşık bir haftadır aramızda platonik bir ilişki vardı. Ama'ya tek kelime etmemiştik, çünkü bir sonraki hamleyi onun yapmasını bekliyorduk. Ne zaman hazır olduğunu bilen oydu ve ben onu zorlayacak değildim.

Belki benim adım da Aziz olmalıydı. Yol ismini nereden aldığını şimdi çok iyi anlıyordum, çünkü başka bir kadınla olsaydım şimdiye çoktan siktirip gitmiştim. Ama? Tanrım. O benim ruhuma işlemişti. Onunlayken sonsuz bir sabrım vardı ve eğer bana hiç benzemeseydi, buna hayret ederdim. Onun yerine, neden üzerimde bu kadar gücü olduğunu anlamaya çalışırken mecazi olarak başımı sallamak zorunda kaldım.

"Her neyse, daha az kabus görüyorum ama sonrasında uyumak zor oluyor.

Hepsi bu kadar."

Lucie yüzünü buruşturdu. "Uyumak zor olduğu için üzgün olsam da daha az sayıda olduğunu duyduğuma sevindim."

Omuz silktim. "Sorun değil." İki yıldır bununla uğraşıyordum ama bu hafta her zamankinden daha yorgundum.

ATF'nin muhtemelen geri döneceğini bildiğimizden, yüklerimizi dört farklı depo arasında karıştırıyorduk.

Hepsi birbirine bir günlük mesafedeydi, yani Saint ve ben her gece geri dönüyorduk, ancak konseyi ve yaklaşan kiliseyi yönetmenin stresiyle, rutinimiz berbat olmasaydı olacağımdan daha fazla yoruluyordum.

Kahretsin, Black Ink'i açalı bir hafta bile olmamıştı. Ama oradaydı, masaya bakıyor ve randevuları alıyordu. Potansiyel müşteriler için de tasarım yapıyordu, ki teknik olarak bunu yapmaması gerekiyordu, ama lanet olsun, elimi bir dövme makinesinin üzerine koymayı ve onun çalışmalarını hayata geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Her yönüyle bir ziyafet olacaktı.

Axe boğazını temizledi. "Bu işi tekrar rayına oturtmak için başka bir fabrika açmayı düşünmeliyiz."

Lucie yüzünü buruşturdu. "Onlar ensemizde solurken bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki değil ama eski yerimizi kullanamayacağımız kesin. Bir süre için olmaz. ATF bize karşı olan sert tutumundan vazgeçene kadar olmaz."

"Ya bu yıllarca gerçekleşmezse?" diye sordu acımasızca.

"Bir ajansın radarına ilk kez girmiyoruz. Sadece onları alt etmemiz gerekiyor." Wolfe omuz silkti. "Şanslıydık ve bu bizi dikkatsiz yaptı. Eğer baban gelip bize Şövalyelerin nelerle uğraştığını anlatmasaydı, o zaman boku yerdik. Şu haliyle iyiyiz ve onlardan öndeyiz."

"Tam olarak ileride değiliz," diye düzelttim. "Yaptığımız şeyle hâlâ duvara dayanmış durumdayız."

Dagger başını salladı. "Kayıtlar iyi, ancak son koşudaki üçlü K'ları kaybetmek bizi çok üzdü."

"Ama," diye karşı çıktım, "Brighton Beach Russians ile yeni bir anlaşmamız var. Mallarımızla ilgileniyorlar."

"Anavatandan geldiklerini sanıyordum," diye atıldı Lucie.

"Evet, var ama onları buraya getirmekte sorun yaşadıklarını söylediler. Rıhtımla ilgili bir şeymiş. Sonsuza kadar olmayabilir, ama sanırım

onları geri çevirmek aptallık olur."

"Kaç tane istiyorlar?"

"Bin."

Etrafımdaki meclis üyeleri ıslık çaldı.

Axe gülerek, "Evet, kiliseyi bu yüzden aradım," dedi. "Tam üretime geri dönmemiz gerekiyor."

Wolfe koltuğunda iki büküm oldu ve sorunu düşünürken başını arkaya yasladı.

"Depolardan birini dönüştürebiliriz. Sandover'daki depo zaten fabrikadan gelen malzemelerin çoğunu barındırıyor."

Axe yüzünü buruşturdu. "Burası yanmaktan birkaç santim uzakta."

Wolfe homurdandı. "Peki, bundan sonra, onu iteceğiz. Çocuklar dikkatli olmak zorunda kalacak." Lucie'ye bir bakış attı. "En iyi adamlarınızın bu iş üzerinde çalışması akıllıca olabilir. Daha kısa vardiyalar, daha uzun molalar, sonra tekrar işe koyulmak. Belki yataklı bir mola odası bile yapabiliriz."

"Bu iyi bir fikir olabilir. Şu anda herkesin elini taşın altına koyması gerektiğini herkes biliyor." Tırnaklarını masaya vurdu. "Çift vardiya çalışmayı ya da bir süreliğine çalıştıkları yerde uyumayı sorun edeceklerini sanmıyorum. Eğer ben de orada olursam."

Alev kaşlarını çattı. "Her saat orada olmak senin için güvenli mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Etrafım silahlarla çevrili, bebeğim. Sanırım biri peşimizden gelirse ateş etmeyi başaracağım."

Kendisi parlak ve neşeli görünüyordu, ama adamları öyle *değildi* ve tartışmak istedikleri belli olmasına rağmen, tartışmayacakları da oldukça açıktı.

Anladım.

Teksas büyüklüğünde bir üne sahip olan dört adam ve kendileri kadar uzun sabıka kayıtları bile Lucifer Steeler'ın dişlerinin arasındayken onunla dövüşmeyecekti.

Lucie sakince, "Bence aksini duyana kadar her zamanki gibi işimize devam etmeliyiz," dedi.

"Peki ya Kenzie?"

"Şimdiye kadar hiç hata yapmadım," diye homurdanarak Axe'a cevap verdi. "Güven bana, deniyorum."

"Çürükler için bahanesi neydi?" Wheels şişesindeki sudan derin bir yudum almadan önce sordu.

"Eve dönmek için bir yola ihtiyacı olduğunu ve Keys'in ona yardım edeceğini düşündüğünü söyledi." Omuz silktili. "Leş gibi kokuyor. Bana göre kokuyor. Ama Keys'le aralarının iyi olmadığını biliyorum, o yüzden Keys'in ona adil olmak için yardım edeceğinden şüpheliyim. Çoğunuz gibi o da yatağını yaptığını ve içinde yatması gerektiğini düşünmüştür." Sözlerine cevap olarak bir grup başını sallayınca gözlerini devirdi ve içini çekti. "Evet, evet. Bu uysa da, başka hiçbir şey uymuyor."

"Bebek Hex'in, değil mi?"

"Görünüşe göre."

Elimi uzattım ve burnumun kenarını ovuşturdum. "Knight'ların sıcaklığının geçip geçmediğini anlamak için çok erken, değil mi?" Mırıldandım.

"Evet, çok erken." Lucie yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki. Ama babam maaş bordrosundaki polislerle görüşüyor ve-" Herkes ona bakakalınca gözlerini kırıştırdı. "Ne var? Ne oldu?"

"Martin'e 'baba' dedin." Axe'in gözleri yuvarlandı. "Ona böyle hitap ettiğini ilk kez duyuyorum."

Kaşlarını çatı. "Ben yapmadım."

"Öyle dedin bebeğim," diye karşılık verdi Alev ama dudakları gülümsemeye bükülmüştü. "Yüzüne karşı böyle söylersen gününü gün edersin."

Lucie homurdandı. "Bebek gibi davranma." Flame sadece homurdandı ve homurtu çakmağının titremesiyle noktalanınca Lucie homurdandı, "Her neyse, kabaca sözümü kesmeden önce, farelerinin kim olabileceğine dair bir haber olursa en kısa zamanda bize döneceğini söyledi."

"Güzel. Sanırım hepimizin yapması gereken işler var. Axe, bence yarın kiliseyi aramalıyız. Kardeşler sabırlı davrandılar ama artık onları da bu karmaşadan haberdar etmenin zamanı geldi."

"Sabırlı olmalarının tek nedeni boğazlarına kadar işe batmış olmaları," diye sertçe karşılık verdim. "Çoğumuz güneydoğu Teksas'ta mallarımızı sakladığımız için kiliseye ayıracak vaktimiz olmadı."

Wolfe omuz silktili. "Doğru, ama biliyorsun onları haberdar etmeyi severim."

İşte tam da bu yüzden harika bir Başkan'dı. Bomber Steeler'ın başkanlığının son yıllarında oradaydım ve o kadar da kötü değildi ama Şövalyelerle savaş halindeydik ve bu çok kötü olmuştu. Kimsenin gerçekten anlamadığı bir isyan yüzünden pek çok kardeşimizi kaybettik... ta ki Lucie dönene ve beraberinde cevapları da getirene kadar.

Kilise dağılırken Dagger ile yukarı çıktım. En yakın olduğum kişiydi, çünkü bir zamanlar birlikte çalışmıştık.

Lucie eve hayalet silah operasyonunu getirmeden önce, bize epey para kazandıran bir kiralık katil servisimiz vardı. Flame'in bir ekibi vardı, Dagger'ın da diğer.

Yukarı çıktığımızda "Ama iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sanırım dövme salonundan hoşlanıyor. Dövme yaptırıp yaptırmadığından emin değilim ama göreceğiz."

Hançer başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun? Neden onun mürekkep için biçilmiş kaftan olmadığını düşünüyorsun?"

"Kan görmekten hoşlanmıyor."

Ağzı çalıştı ve bana bakakaldı. "Bunu nasıl bilemem?"

Omuz silktilim. "Senden sakladı."

"Küçük pislik," diye mırıldandı nefesinin altında.

Dudaklarım seğirdi. "Pek sayılmaz. Muhtemelen insanların kendisiyle dalga geçeceğini düşündüğü için saklamıştır."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun," diye hırladı, bir elini saçlarında gezdirirken. Bir saniyeliğine bir tanesinin içini kemirirken yanakları gerildi ve arkasını lambri kaplamaya yaslarırken mırıldandı, "Onun sebat etmesini sağla, tamam mı?"

"Tabii ki. Bir makine almaya hazır değil, o yüzden bu konuda bir sorun yok."

Gözleri kısıldı. "Neden hazır değil?"

"Sakin ol, baba ayı," diye alay ettim. "Bir araya getirene kadar kullanamaz. Kurallar böyle," diye takılmaya devam ettim.

"Kahretsin, mekanik şeylerle arası hiç iyi olmadı."

"Bu roket bilimi sayılmaz," diye karşılık verdim. "Ama beceremeyip duruyor ve bir şeyleri sterilize etmek için otoklavı kullanabilecek şekilde parçalara ayırıp sonra tekrar bir araya getirene kadar deneyemez."

"Ona karşı yumuşamayacaksın, değil mi?"

Dilimi yanağıma soktum, çünkü Amaryllis'in yanında pek çok açıdan yumuşak davranıyordum. Muhtemelen sokak itibarım için kötü bir noktaydı. Ama bu konuda? Evet, sert davranıyordum. Onun olabileceğinin en iyisi olmasını istiyordum ve eğer sınanmazsa, çabalamaya ve çok çalışmaya zorlanmazsa? O zaman her şeyden vazgeçebilirdi.

"Hayır." Ona bir bakış attım. "Ve benden bunu isteme."

Ellerini kaldırdı, saati taktığı ağır gümüş bileziğe çarparak şingirdadı. "Senden bir bok yapmanı istemiyorum. Sadece sorguluyorum."

"Neyi sorguluyorsun? Öğretme yeteneğimi mi?" Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "O benim ilk öğrencim olabilir Dagger, bu konuda yalan söylemiyorum ama ikimiz de Roper'ın en iyilerden biri olduğunu biliyoruz."

Dagger'ın dudakları yanlara doğru kıvrılırken başıyla onayladı. "Doğru. Sırt parçamı uzun zaman önce yaptım." Nefesinin altından ısıklık çaldı. "Uzun zaman önce."

"Görüşü gerçekten kesilmeden önce onu yakalayan şanslı kişilerden biriydiniz."

Hançer mırıldandı. "Lanet olası bir trajedi."

"Tek kelime yalan yok. Ama bana nasıl öğrettiyse ona da öyle öğretiyorum ve bu şekilde devam edebileceğimi biliyorum, tamam mı?"

Çenesini eğdi. "Özür dilerim. Mikro yönetim yapmak istememiştim."

"Eminim yapmamışsındır," dedim yumuşak bir kahkaha atarak ve koluna bir yumruk attım. "Ama bak ne diyeceğim, haksızlık etmiyorum, sadece becerilere, eğitime ve bilgi birikimine sahip olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Bu saçmalığa nasıl başlıyorsun ki?"

"Önce portakal kabukları, sonra da domuz eti." Burnunu kırıştırdı ve beni güldürdü. "Buradaki domuzların çoğunun iyi beslenmesini sağlayan sensin. Bu konuda titiz olamazsın."

"Sadece Ama'nın yüzünü hayal etmeye çalışıyorum."

"Bak, demek istediğim de bu. İşlerin bu tarafına nasıl yaklaşacağından emin değilim. Belki de bu onun uzmanlık alanı değildir. Belki de benim uzmanlık alanımdır. Belki de tasarımı o yapmalı ve ben de mürekkeplemeyi yapmalıyım."

Dagger'ın kaşları kalktı. "Bu senin için sorun olmaz mı?"

Omuz silktilim. "Neden olmasın? Müşterilerim için en iyisini istiyorum ve eğer onlara bunu veriyorsa? Neden olmasın? Cennette yapılmış bir iş evliliği."

"Gerçek evliliğin yanı sıra." Gözlerini bana dikti. "Bunu daha önce kastetmiştin, değil mi? Onunla evlenmek konusunda?"

"Elbette." Ona bir bakış attım, gözlerinin içine baktım ve "Onun için doğru olanı yapacağım" diye mırıldandım.

Sırtıma bir tokat attı ve uzaklaşırken, "Gördün mü?" diye mırıldandı.

Ve eğer yapmasaydım, sırtıma gömülü dört av tüfeğim olacağını sanmıyordum.

Black Ink'teki vardiyama hazırlanmak için evime dönerken bu düşünce beni güldürdü.

Aziz

On gün sonra

"NE O?" Koridordan aŗaŗı baktım ve Ama'yı gördüm, tiŗ rtlerimizden biriyle orada duruyordu, elinde bir kutu vardı.

Kapıyı o Şekilde a ması beni mahvetti. Kapıyı  yle a ması sikimi sertleŗtirdi.

Cehenneme kadar yolu var. Onu karmakarıŗık ve bok gibi görmek kalbimin g  s mde çarpmasına neden oldu. Bacakları meydandaydı, g  sleri bir Şekilde giydiŗi bol tiŗ rt n arasından süzülmeyi baŗarmıŗtı ve parlak altın rengi saçları her yerdeydi.

"Beni uyandırmalıydın. Ya o-" Kadın homurdandı. "Postacıydı."

"Bu kadar uzaŗa gelmelerine Őaŗırdım," diye mırıldandım kutuya bakarak. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum" dediŗinde kutu çoktan a ılmıŗtı.

"Ama! Tanrı aşkına!" diye homurdandım ve ona doŗru yürüdüm. "Açma Şu lanet kutuyu!"

Burnunu çekti. "ŗarbon olması zor, deŗil mi? MC'nin peŗinde olan polisler, rakipler deŗil." Sonra kutunun içine bakarken dudakları kıpırdadı. "Ah."

"Oh, ne?" Homurdandım ve karton kutuya bakarak güldüm. "Seks oyuncakları mı sipariŗ ettin?"

Gözlerini bana dikti. "Hayır. Ben yapmadım. Ama bazılarının gerekliliŗini  nermiŗ olabilirim."

"Neden?    sik yetmiyor diye mi?" Sırıttım. "Bebeŗim, seni yıpratıyoruz." Ve sonuç olarak çok daha iyi uyuyordu. Gecenin belli bölümlerinde uykusunda inlemeye baŗlıyordu ama  ıŗlık atarak uyanmıyordu. En azından o kadar sık deŗil. Belki haftada    kez. Ama normal yediye kıyasla?

Seks kesinlikle mucizeler yaratıyordu.

Ve biz onun gönüllü kurbanları olmaktan çok mutluyduk.

Bir elini göğsüme vurdu ama elini indirdiğinde meme ucumu yakaladı ve büktü. Uludum ve geri çekildim. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye homurdandım, meme ucumu avuçlayıp okşadım.

"Bu yüzden yapıyorum. Ayrıca, piercing taktırmamı önerdiğin için bile bunu hak ediyorsun." Kadın ürperdi. "İnk göğüslerime istediği her şeyi yapabilir ama bu onlardan biri değil." Bana bir bakış atmadan önce dikkati büyük kabın içindeki gizli paketlenmiş kutuya kaydı. "Bunu üzerimde kullanmak ister misin?"

"Dildo mu?" diye kaşlarımı çattım. "Benim sikim daha fazlası-" "O bir popo tıkacı," diye homurdandı, gözlerini devirerek. "Oh." Sırıtişım hızlıydı. "Ohh."

"Evet. Oh," diye yanıtladı eğlenerek. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ink'e ben önerdim ama paketin üzerinde benim adım yazıyor... bunun popo tıkacı olduğunu düşünmek zorundayım."

Sikim bu ders için fazlasıyla hazırды. "Tamam, şimdi deneyelim."

Mutfağa doğru giderken kıkırdadı. "Önce yıkamalıyım," diye cevap verdi ve ben de kızgınlık dönemindeki dişisinin peşinden nefes nefese koşan bir köpek gibi onu takip ettim.

Kutuyu açışını, ardından yıkamadan önce tabanında mücevherlerden biri olan fişe bakışını izlerken başımı salladım. "Bu yeterince büyük değil."

"Başlamak için bir şey, hepinizin aletlerinin bundan daha büyük olduğunu düşünürsek, bir yerden başlamalıyım." Bana kaşlarını çattı. "Neden hepiniz bu kadar büyük olmak zorundasınız?"

"İnan bana, yakında bir gün minnettar olacaksın." Gümüş tıpayı ve lavabonun arkasındaki pencereden giren sabah ışığında parıldayan sahte yakuta baktım. Perdeler yarıya kadar açıktı ama güneş kesinlikle yukarıdaydı. "Keys nerede?"

"Kulüp binasına gitmesi gerekti." Suratını astı. "Beni uyandıran onun gidişi oldu. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken postacı geldi."

Onu yanından dürttüm. "Yine de hediyelerle geldin, değil mi?"

Gülümsemesi arsızcaydı, sonra kutunun içini karıştırdı ve küçük bir kayganlaştırıcı paketi buldu. Test numunesini aldım ve mırıldandım, "Benimle inime gel, güzelim."

Homurdandı, sonra külotumu delecek kadar sert bir şekilde kıcıma vurdu ve koridorda koşmaya başladı, yol boyunca kıkırdadı.

Gözlerimi ona çevirme sırası bendeydi, her ne kadar bu kesinlikle onun sırtında boşa gitmiş olsa da. Bunun yerine mutfakta iç çamaşırlarımı çıkarıp çamaşır makinesinin önüne attım, sonra da kayganlaştırıcı örneğini yırtarak açtım. Birazını tıkaçın üzerine sürdüm, fazlasını da elbette çoktan sertleşmeye başlamış olan sikimin üzerinde kullandım.

Bu yeni yerde bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar rahat edebildiğimi düşünerek koridorda ilerlerken yatak odasından gelen sesleri duydum ve Ama'yı yataktaki yastıkların çoğunu yere atarken buldum.

Gülerek kolumu kapı pervazına yasladım ve "Yastık kalesi falan mı yapıyorsun?" diye sordum.

Bana gülümsemek için döndüğünde yatağa bakarak mırıldandı: "Daha büyük bir yatağa ihtiyacımız var."

"Kesinlikle öyle," diye kabul ettim ve ona doğru bir adım attım.

Gözlerimdeki ateşi hissedebiliyordum ve belki o da gördü, belki onu da yaktı çünkü kendi gözleri şaşkınlıkla yuvarlandı. Dudaklarını yaladı ve yatak baldırlarına değene kadar yavaşça birkaç adım geri gitti. Kollarını belinde kavuşturduğunda tişörtünü çıkaracağını anladım ve bir saniye sonra göğüsleri serbest kaldığında inledim.

Dudağını ısırdı, belli ki gün ışığında çıplak olmaktan hâlâ biraz rahatsızdı, sonra bana elini uzattı. Elini uzattım, ona uzandım ve kollarımı beline dolayarak bizi birbirimize doğru çektim, böylece ön taraflarımız boyunca birbirimize değiyorduk.

Ama titrediğinde ona gülümsedim ve "Buna bayılacaksın" diye fısıldadım.

Çenesini geriye doğru eğdi. "Kıçıma bir şey sokmak mı?" Dudakları seğirdi. "Kulağa sevinecek bir şey gibi geliyor, orası kesin. Yani, eminim bunu takdir edersin-"

"Evet, hiç şansın yok bebeğim," diye bilgilendirdim onu, sonra uzanıp kıçının yanaklarını tuttum, onları birbirinden ayırdım ve parmaklarımı çatlaklarının arasına daldırdım. Bu ani hareket karşısında ciyakladığında sııttım, eğildim ve ağzımı çenesinin çizgisi boyunca kaydırdım. "Kıçım sadece çıkış."

Dilim çenesinde de gezinirken titredi. "Hiç adil değil.

Cinsiyetçi." Homurdandım. "Beni olduğum gibi seviyorsun."

Bir homurtu duyuldu. "Gelişmek için her zaman yer vardır." Aramıza uzandı, sikimi kavradı ve eliyle şekillendirdi. İle

üzerindeki kaygan kayganlaştırıcı, parmakları yarı ereksiyonumu tam direğe dönüştürmek için kısa bir çalışma yaptı. Tutuşumdan kurtulup sırtım yatağa dönük olacak şekilde bizi döndürdüğünde tutuşu rahatsızlık verecek kadar sıkılaştı. Saniyeler içinde ben yatağa uzandım, fişimi yanıma bıraktım ve o da üzerime çıktı.

"Domuzların üzerine tırmanmaya çok alışkınsın," diye homurdandım, bana doğru koşuşturmasını izlerken - niyeti belliydi.

"Üzerime çıkmaya çok alıştım," diye cevap verdi. "Kıçımın bir giriş ve çıkış limanı olmasını istiyorsan, geçiş ücretini ödemelisin."

"Bir canavar yarattık," diye feryat ettim ama poposunu tuttum ve ağzıma doğru çektim.

Yine gıcırda da -yatak odasındaki imza sesi, dehşete düşmüş çığlıklarından çok daha iyiydi- kısa süre sonra alçak bir iniltiye dönüştü. Ben klitorisini emerken kalçaları ağzıma doğru sallanmaya başladı. Ağır hareketleri severdi ve incelik ya da kısıtlamadan hoşlanan biri değildi, bu kısa sürede bile, alay etmemden hoşlanmadığını öğrenmişim. Tabii ki, bu benim de istememe neden oldu, ama ne istediğini keşfetmesi için ona biraz zaman vereceğimi düşündüm.

Ne de olsa tüm bunlar onun için yeniydi.

Dilimi amının yarığından aşağı kaydırarak girişinin etrafında döndürdüm, sonra ucunu içine soktum. Nefesleri, kaygan etine karşı sırtımama neden olan kırık soluklara dönüştü. Homurdanarak ellerimle yanaklarını tekrar ayırdım ve işaret parmağımın ucunu kıçına sürtmeye başladım. Hemen gerildi, ben de klitorisini emmeye devam ettim. Bir inilti ondan kaçtı ve kalçaları sallanmaya başladı, böylece kelimenin tam anlamıyla yüzümü beceriyordu.

Bir kız var.

Sikim piç gibi ağrıyordu ve lanet olsun, ağzını üzerimde bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum, ama Tanrım, bu da iyiydi. Sırf onu orada sikebilmek için o kış tıkaçını o lezzetli kıçına sokmak istiyordum. Bu 69'u feda etmeye değerdi.

Kalçaları daha sert sallandıkça, poposunun rozetinin etrafındaki ve etrafındaki küçük kırışıklıkları izlemeye başladım ve inleyene kadar onunla alay ettim, en azından ucu sokmayı denememe hazır olduğunu anlayana kadar.

Parmak boğumuna kadar soktuğumda nefesi kesildi ve sonra bir sonrakine geçtiğimde inledi. Diğer elimle bir parmağımı amının içine soktum ve aşağı doğru bastırdım, böylece her ikisi de doku boyunca birbirlerine sürtünüyordu

kıçını ve amını ayırıyordu. Bu his onu keskin bir çığlık atmaya itti ve ben de klitorisine odaklanmamı iki katına çıkararak onun şok olmuş zevkini kolaylaştırdım. Bir dakika içinde üstümde patladı, kalçaları sarsıntılı bir şekilde ileri geri kayıyor, sarkmadan önce zevk dalgasını sürüyor, dirseklerine yaslanmak için öne doğru düşüyordu.

Amcığından kurtulup elimle kalçasını kavradım ve üzerimden yuvarlanmasına yardım ettim, bu çok garipti ama parmağımı götünde tutmaya devam ettim. O bölge üzerinde hak iddia etmişim ve henüz vazgeçmek üzere değildim.

Sırt üstü yattığında ve çılgın gözlerle tavana baktığında kendi kendime gülmek zorunda kaldım. Sersemlemiş, gevşemiş ve rahatlamıştı. Ben de orta parmağımı kıçına soktum. Karnı dalgalandı ve bacaklarını açmadan önce beni tekmelemek istercesine yukarı kaldırdı.

Ona bakarken, beklentilerimin ve fantezilerimin nasıl değiştiğini fark etmek garipti. Bunu hiç tahmin etmemiştim, vücuduyla bu kadar verici olacağını hiç düşünmemiştim, ona zevk vermek için bana bu şansın verileceğini hiç düşünmemiştim. Ama aynı şekilde, bunun için doğmuşuz gibi hissediyordum. Birbirimiz için doğmuşuz. Bir bütün olmak, arkadaştan öte dost olmak için yaratılmıştık.

Parmaklarımı içine sokarak önce yukarı sonra aşağı doğru taradım, sonra bir kez daralttım ve tekrar genişlettim. Parmaklarımın etrafında kıvrandı ve ben de sikimi kavrayıp kontrolü ele aldığımda yatağa fırlattığım tıkaca uzandım.

Soğuktu, bu yüzden onu seksinin kıvrımlarına kaydırardım ve sivri ucunu hassas klitorisinin etrafında gezdirdim. Eğildi, başını bükülmüş ön koluna dayadı ve ona zevk vermemi izledi. Bu anın sahibi olması onu en çok tahrik eden şeydi. Tıkacı amının içine bastırdığımda çenesini sıkı.

"Kahretsin, çok soğuk," diye yakındı, başı geriye doğru sallanıp boğazındaki sinirleri ortaya çıkardı.

"Çünkü yanıyorsun bebeğim," diye mırıldandım, ona daha fazla odaklanabilmek için yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Soğuk metal tıkaçla onu birkaç kez becerdikten sonra, tıkacı çıkarıp kıçına doğru kaydırmadan önce bir kez daha parmaklarıma doğru bastırarak döndürdüm.

Bir parmağım geri çekildi, diğerini içeride bıraktı. Tıkacın sivri ucunu rozetine bastırdım ve diğer parmağımın çıkmasına izin verirken yavaş yavaş içeri ittim.

Ben çalışırken gözlerini kapatmak için  n kolunu kullandı, yavaş ama emin adımlarla kıının oyuncağı yutmasına izin verdi, tamamen girene kadar durmadı. O sırada nefes nefese kalmıştı ve sikimden  n sperm akıyordu.

Ona çok ihtiyaım vardı.

Bacaklarını iki yana açmış, amcığı uyarılmaktan sulanmış haldeyken yavaşça yatağı s r nd m ve üzerine uzandım.  n kolunu tutarak başının üzerine bastırdım.

"Nereye gittin sen?" Kalçalarını sallayıp sikimi onun ıslak suları boyunca kaydırırken homurdanarak şikâyet ettim.

"Hiçbir yerde," diye inledi, bana bakarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bu çok iyi hissettiriyor, Law-"

"Oraya hiç girme bile," diye patladım hafif bir kakhaha atarak. Eğıldim, çenesini ısırđım, sonra kulağına fısıldadım, "Ben senin Aziz'inim. Sabır sadece senin için. Aşk sadece senin için-"

Bir ığlık attı ve kolları belime dolandı, bacakları beni sıkıca kavradı ve bana yapıştı, yüzü boğazıma gömüldü.

"Ne oldu bebeğim?" Fazla endişelenmeden sordum, çünkü Ama her zaman duyarlı küçük bir şeydi.

"Bunu seninle yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama şimdi yaşıyorum ve sanki uyanacakmışım ve her şey bir rüya olacakmış gibi hissediyorum."

"Bu kez iyi bir rüya," diye homurdandım, bana sıkıca sarılmasından hoşlanmıştım. "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Kendi isteğimle değil." Ben onundum. Ve bunun kardeşlerimin gözünde beni küçültmesi umurumda bile değildi. Çocukluğumdan beri, annesi beni ona bakmakla g revlendirdiğinden beri onun olmuştum. O zamandan beri onun koruyucusuydum, ona göz kulak oluyordum ve bunu yaparken  lebilirdim. Onun güvende olduğundan emin olmak için  leceğim.

"En iyisi," diye fısıldadı.

İşi daha az duygusal hale getirmeye karar verdim çünkü sikim çok ağrıyordu, "Fiş nasıl?" diye mırıldandım.

"Büyük hissettiriyor."

Güldüm; bu bir başlangıç fişiydi, o kadar da büyük değildi ve cidden, kulüp binasındaki barda bazı şeyler görmüştüm. O mücevherli fiş, kıyaslandığında minicikti.

"Buna alışacaksın," dedim ona.

Mırıldandı ve kalçalarını kaldırdı. "Sana ihtiyaım var."

"Bana sahip olabilirsin," diye homurdandım, sözlerindeki gerçeği duyduğumda sesim sertleşti - o da benim için benim onun için olduğum kadar aresizdi.

Bir elimi aramıza sokarak sikimi tuttum, sonra ucunu amına bastırdım ve içeri kaymama izin verdim.

"Kahretsin, çok ıslaksın bebeğim," diye bağırdım, ağzımı onunkine bastırmadan önce. Dilimi dudaklarının arasına soktum, amıyla sevişmeye başlarken onu orada becerdim. Beni tamamen içine aldı, bir santimimi bile soğukta bırakmadı.

Bunun için onu iki orgazmla daha ödüllendirdim, çünkü ben böyle bir centilmendim.

Ama

INK çıplak kıcımlı tokatladı ve omzumun üzerinden ona bakarak "Ne?" diye mırıldandım.

"Hâlâ yatakta mısın, tembel kemik?" diye sordu, sesine eğlence karışmıştı.

"Daha yeni mi giriyorsun?" Sırf göğüslerimi görsün ve beni rahatsız etmeyi kessin diye sırtüstü dönerek cevap verdim - üç erkeğin ihtiyaçları başa çıkılması gereken *çok şeydi*. Neyse ki vücudum buna alışmaya başlamıştı, öyle ki uyumak her zamankinden daha büyük bir ihtiyaç haline gelmişti.

Yorgunluktan sikilmenin şeytanlarımı uzaklaştıracağını kim bilebilirdi?

Beni bir seks bağımlısına dönüştürmeye yetti.

Gerçi bu muhtemelen bir sorunu başka bir sorunla değiştirmek olurdu.

Oops.

En azından benimkiler beni *güzel* gözyaşları döktürdü. Ayak parmaklarım kıvrılırken ve vücudum bana hissettirdikleri coşkudan titrerken coşkulu gözyaşları. Bu sağlıklıydı, değil mi?

"Evet. Yakında salona gitmemiz gerekiyor," dedi bana.

"Kilise iyi geçti mi?" Merakımı yenemeyerek sordum çünkü son birkaç hafta içinde bu kadar çok kilise olduğunu hiç bilmiyordum.

Yüzünü buruşturdu ama sorduğum için beni azarlamadı. Bana sormamamı söylemeyi bırakmıştı ama sorduğumda sadece burnunu kırırtıyor ya da iç çekiyordu.

"Gidebileceği kadar iyi gitti."

Mırıldandım. Bu bir cevap değildi ama yüz ifadesinden, işler biraz yoluna girmiş olsa bile bir şeyler döndüğünü anladım - ikincisini Kenzie'nin asılmamış olmasından çıkarmıştım. Gerçi Kenzie hamileyken kardeşlerinin bunu yapıp yapmayacağından emin değildim. Büyükbabamın eve dönmüş olması da bana işlerin doğru yolda olduğunu düşündürdü.

Yine de yanılıyor olabilirim.

Bana bazı Şövalyelerin kaçtıktan sonra hapse girdiğini söylemişti, belki de bu yüzden bir hafta kaldıktan sonra geri dönmüştü. Bana ayrıntıları anlatmamıştı ama kimse anlatmamıştı ve ben de buna surat asmayacak kadar alışmıştım.

Kollarımı ona doğru kaldırdım ama o, "Duş almam lazım," diye homurdandı. Dudaklarımı büzdüm. "Hiç eğlenceli değil."

"Beni koklamadın," diye alay etti.

Zıpladım. "Henüz birlikte duş almadık."

Dört ayağımın üzerine yuvarlanıp yataktan fırladığımda bir inilti duyuldu. Beni yakaladı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi, ama yine tartışmadı. Beni banyoya götürdü ve doğruca duş kabine soktu.

Burnunu öperken güldüm. "Hâlâ giyiniksin."

Muslukları ayarlar ayarlamaz bizi fiskiye'nin altına sokarak, "Bok zaten doğrudan çamaşırvaneye gidiyor," diye mırıldandı.

Soğuk su sırtıma çarptığında ciyakladım ve ona bir tokat attım. "Huysuz!"

Bana sırtıttı. "Öyle mi? Peki ya bunu yaparsam?" Yüzünü boğazıma doğru eğdi ve dişleriyle yakaladığı kısmı emmeye başladı.

Görünüşe göre, boğazım göğüslerimden daha büyük bir erojen bölgeydi. Meme uçlarımı bükmedikleri sürece pek bir şey hissetmiyordum. Ama ikinci kez boğazımı kemirmeye başladıklarında? Tanrım, içim yanıyormuş gibi hissettim.

Geçen hafta boyunca vücudum hakkında çok şey öğrenmişim ve öğrendiklerimden keyif almıştım. Bir şekilde kendimi bütün hissediyordum. Uzun zamandır olmadığım bir şekilde bütün. Sanki çözülmüş bir yapboz gibiydim ama üç parça eksikti. Yatağымda Mürekkep, Anahtarlar ve Aziz'in varlığıyla, bir şekilde içimdeki boşluğu doldurdular - ve mecazi olarak konuşmuyordum.

Artık Saint kırımını istila etmişti, tek bir yerim bile onların değildi ve buna bayılıyordum.

"Sana bir şey getirdim," diye mırıldandı, sonra kulak mememi -başka bir sıcak noktayı- diliyle emdi. Sertçe.

Ürperirken, "Ne?" diye sızlandım.

Elleri kırımının kıvrımlarını keşfetmek için sırtımda dolaştı. Beni tutuş şekli sayesinde artık daha erişilebilir olan kıvrıma bir parmağını bastırduğunda, onun içinde eridim. "Bir tıkaç. Seni eğitmemiz gerekiyor."

Benden bir kahkaha kaçtı.

"Biliyorum." Sustu. "Ha?"

"Bu sabah geldi. Aziz onu üzerimde

kullandı." Gözleri karardı. "Hoşuna gitti mi?"

"Gerçekten tok hissettim ama evet, iyi de geldi."

Dudaklarını yaladı ve gerginliğinden bunu duymaktan hoşlandığını anladım. "Geldin mi?"

"Evet," diye fısıldadım, mücevher gibi gözlerinin derinliklerine bakarak. "Önce beni yedi ve sonra..."

Bir homurtu duyuldu ve alnını benimkine bastırdı. "Beni heyecanlandırıyor sun, bebeğim."

Aklıma bir düşünce gelince inledim. "Beni Keys ile aynı anda alırmısın?"

"Aziz değil mi?"

"Ya da Aziz. Ya da Aziz. İkisi de, ne alabilirsem alacağım."

Bir kahkaha patlatmadan önce dudakları seğirdi. Ona dudak büktüm. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bunun da bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Neymiş o?"

"DVP?"

"DVP?" Kaşlarım çatıldı. "Sinek spreğine benziyor."

Homurdandı, sonra yüzünü tekrar boğazıma dayadı ama beni kızdırmak için değil, gülmek için. "Tanrım, Ama, lütfen, asla değişme."

"Ne?" Homurdandım. "Böcekleri öldürmek için kullanacağın bir şeye benziyor mu, benzemiyor mu?"

"Öyle olup olmadığı tamamen başka bir konu. Bunun anlamı çifte vajinal penetrasyon."

Bunun üzerine geri çekildim. "İki mi? *Orada mı?*" Tısladım. "Nereye gidiyorlar?"

Dudakları kıvrıldı ve sırtına bir tokat attım çünkü bundan çok fazla zevk alıyordu. "Amina," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ama evet, çok dar. Hâlâ küçük olduğunu düşünürsek seninle daha da sıkı olacak."

Ağzım açık kaldı. "Yani teknik olarak iki tane amımda, bir tane de götümde olabilir mi?" Ona sırıttım. "Başka bir adam bulmalıyım, çünkü ağzım boş kalacak."

Bunun üzerine gözleri karardı ve beni duvara çarptı. Ne olduğunu anlayamadan siki fermuarından kurtuldu ve içime doğru ilerlemeye başladı.

Olabileceğim kadar ıslak değildim ve duştan gelen su zaten ne kadar kaygan olduğumu biraz bozmuştu. Bu yüzden içime girdiğinde, bu bir sürpriz oldu ve amımın derinliklerine yerleştiğinde keskin bir nefes verdim.

O da durmadı. Her zaman yaptığı gibi alışmama izin vermedi.

Aletini sert ve hızlı bir şekilde içime sokarken gözleri alev alev yanıyordu ve hiçbirinden alışık olmadığım bir şey olsa da, hepsinin kendi yöntemleriyle kendilerini tuttuklarını fark ettim.

Yumuşak ve nazık, hızlı ve biraz sert hareket etseler bile, ama böyle değildi.

Bu öfke, ihtiyaç ve kıskançlıktı... Onu kıskandırmıştım. Ve bunu istememiştim.

Tanrım.

Sözlerimi geri almak ve onları kazıkta yakmak istediğim için, bunun yerine uzandım, yüzünü kavradım ve alnımı onunkine bastırdım. Etrafımızda dönen duş, onun içindeki cehennemin yanında hiçbir şeydi. Beni kavurdu ama yanmayı hak etmiştim.

Fısıldadım, "Seni seviyorum. Kimse beni senin gibi dolduramaz, Saint ya da Keys. Hiç kimse. Ben sizinim. Ben sizin için doğdum. Size uymak, sizi tatmin etmek için doğdum. İhtiyacınız olan her şey olmak için."

Ben konuştukça hamleleri yavaşladı ve hâlâ kemiklerimi duvara çarptırarak kadar sert hareket etmesine rağmen anladım.

Bir kulüp fahişesi hakkında böyle bir şey söyleseydi ne hissederdim?

Yıkılmış olurdum.

Kesinlikle

mahvolurdum.

Hayatımda başka bir erkeğe yer yoktu. Aziz, Anahtarlar ve Mürekkep benim için her şeydi ve aramızda şaka yollu bile olsa hiçbir kelime geçemezdi.

Ağız benimsini kavradığında, dili siki kadar hızlı bir şekilde içime girdiğinde, bunun ne olduğunu anladım - bir barış teklifi.

Dudaklarına doğru inledim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Dokunuşumla onu yatıştırmaya, aptalca sözlerim için özür dilemeye çalıştım.

Normal bir ilişkisi olan bir erkek bu sözleri rahatsız edici bulabilirdi, ama bizimki gibi bir ilişkide? Henüz tam olarak oturtamadığımız bir ilişkide?

Tanrım.

Bazen çok aptal ve düşüncesiz oluyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak, o bana sarılırken ben de ona sarıldım. Sonra eli aramıza girdi ve söylediklerimi unutmaya yaklaştığını anladım. Parmakları itişleriyle aynı anda klitorisimi ovuşturdu ve kendimi onun etrafında fişkırırken hissettim. Serbest bırakma oradaydı, gözlerimin arkasında patlıyordu ve beni yakalayana, kollarına sarana ve kendi serbest bırakılmasını yaşarken beni sıkıca tutana kadar birkaç sonsuz an boyunca bocaladım.

Su etrafımızda soğuk bir şekilde akarken, ağır ve nefes nefese nefeslerimiz su tarafından azaltıldı. Ama sımsıkı sarılmamız sayesinde çarpan kalplerimizin birbirine çarptığını hissettim ve kulağına "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye hırladı. Geri çekildiğinde gözlerinde suçluluk vardı, ne kadar sert davrandığını tahmin ettiğim bir suçluluk, ama başka bir şey söyleyemeden onu öptüm. Hiçbir kelimeye gerek yoktu. Ve bir daha asla böyle aptalca bir hata yapmayacağımı biliyordum.

Yıkanıp temizlendiğimizde su neredeyse buz gibiydi ve biraz ağrı vardı. Sadece duşta yaptıklarımızdan değil, ki bu beni biraz ağrıtmıştı, aynı zamanda bu sabah uyandığımda Saint ile meşgul olduğum gerçeğinden de.

Seks... artık onu keşfettiğime göre, diğer her şeyi ele geçiriyordu, bu yüzden daha iyi bir denge bulmam gerektiğini biliyordum. Sadece garipti... gecede birkaç kez yerine bir kez uyuyup uyanmak.

Orgazm ve uyku sarhoşu olduğumu fark ettim. Muhtemelen on yıldır hiç bu kadar dinlenmemiştim.

Hazırlanma konusunda Ink'i geçtiğimde gülerek -hâlâ saçlarını jöleliyordu, ha!- dışarı fırladım ve Saint'in oturmuş sandviç yediği mutfığa girdim. Muhtemelen bizi duşta duymuş olması beni korkutmadı. O noktayı aşmıştık ve bundan çok memnundum.

Yine de kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Çok masum görünüyorsun." Dudakları kıvrıldı. "Kimse bana böyle bir şey söylemedi."

Ona bir ahududu üfleyerek üzerine uzandım ve sandviçinin bir kısmını kaptım. Kıçımı tutup beni kucağına çektiğinde, öpmek için başımı eğdim ve her şeyin bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar hızlı değiştiğine hayret ettim.

Öpüşmeyi kesip sandviçinden düşen bir parça peyniri bana yedirdiğinde iç çekerek ona sarıldım. Parmaklarını ısırdım ama bu lezzetli ikramı bir teşekkür gülümsemesiyle kabul ettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Okumak mı?" diye cevap verdi, elindeki telefonu masanın üzerinde sallayarak.

"Ne okuyorsun?" Çizimden sonra, okumanın en sevdiğim eğlence olduğunu biliyordu - evet, motorcu prenses olayında o kadar da iyi değildim. Onlar için partilere katlanırdım ama evde kitap okuyor olmayı tercih ederdim. Gerçi bu büyük O'yu keşfetmemden önceydi, o yüzden belki bir kitaba dalmadan önce bunlardan birkaç tane içebilirdim. Keyifli bir Cumartesi gecesinden bahsediyoruz.

Omuz silkti. "Sadece kafeslerle ilgili bir kitap." Kaşlarımı çattım. "Arabalar mı? Neden? Arabalardan nefret edersin."

"Onlar üzerinde çalışarak iyi para kazanıyorum. Eğer ben de onlar üzerinde çalışmak için lisans alırsam..." Sözleri uçup gitti ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Sadece, daha fazla para getirecektir."

Orada kesinlikle fark etmediğim bir şey vardı. Saint, herkesin bisikletlerine ayar yaptırmak için gittiği Wheels tarafından yetiştirilmişti. Wheels iyiye, Saint daha da iyiydi çünkü ustanın elinden öğrenmişti ve harika bir dokunuşu vardı.

Şu kafes olayı mı?

"Kafam karıştı. Şu anda getirdiğin paranın nesi var?"

Güzel, değil mi?"

Omuz silkti ve yüzünü sandviçine çevirdi.

Benimle paylaşmadığı pek bir şey olmadığı için -ki bu kadar yakınlaşmamızdan önceydi- şimdi kafam iki kat daha karışmış bir halde, "Her şey yolunda mı aşkım?" diye sordum. Yani, borcun yok, değil mi?"

Bunun üzerine homurdandı, sonra bana alaycı bir bakış attı. "Hayır, bebeğim. Borç içinde değilim." "O zaman neden para konusunda endişeleniyorsun?"

"Ben sadece..." Aziz yüzünü buruşturdu. "Bazı koşullara katılmam gerekecek - yılda birkaç tane zorunlu olduğunu biliyorsun - ama onlar için gönüllü olmayı bırakabilirim."

Ona göz kırptım. "Arabaları tamir etmeyi öğrenmek istiyorsun, böylece eskisi kadar çok sefer yapamayacağın için kaybedeceğin geliri tamamlayacaksın."

MC'nin sattığı ürünleri teslim e t m e n i n en tehlikeli kısmında yer alan kardeşler daha iyi bir pay-tehlike ücreti aldılar.

Tekrar omuz silktiğinde, doğru bildiğimi anladım ve eğer bu kalbimin patlamasına neden olmadıysa, lanet olsun.

Kollarımı beline doladım ve ona sokuldum. "Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Bir şey değil."

Hayatında hiçbir değişiklik yapmasını istemediğim halde Aziz'in beni dinlemesi ve söylediklerime göre hareket etmesi? Bu bana onun için ne ifade ettiğimi gösterdi.

"Bizimle salona mı geliyorsun?" Ink mutfığa girerken sordu. İçeri girerken bize kaşlarını bile kaldırmaması, paylaşmaya ne kadar alıştıklarını gösteriyordu ama duşta sıçıp batırmam da hâlâ savunmasız ve güvensiz olduklarını kanıtlıyordu ki bunu ancak ben çözebilirdim.

Bunun üzerinde çalışmam gerek.

Ve uygunsuz anlarda aptalca şakalar yapmak bunu başarmanın yolu değildi.

Aptal, Ama, kendimi azarladım. Salak.

"Evet, zaten Ama nöbetine planlanmıştım."

Gözlerimi devirdim. "Çünkü beni kollayan iki erkek kardeşe ihtiyacım var. Tehlikede bile değilim, değil mi? Şövalyelerle olanlardan sonra, tehdit bireylere değil de kulübe yönelik değil mi?"

Mürekkep, "Polisler söz konusu olduğunda cehennem bilir," diye yorum yaptı. "Sen artık bir yetişkinsin Ama. Yaptığımız herhangi bir pisliğe bulaşmış olman isteyeceğim son şey."

"Büyümenin en berbat kısmı," dedi Saint hüzünle. "Bir yetişkin olarak yargılanacak kadar büyük olmak."

"Kapa çeneni, göt herif," diye homurdandı Mürekkep, cezveden biraz kahve doldururken. "Ama'yı korkutma."

Kaşlarımı çattım - bunun gerçekten korkutucu olduğunu mu düşünüyordu? Tanrım. Cidden korkak olduğumu düşünüyorlardı, değil mi?

"Korkmuyorum." Beni korkutmak için bundan çok daha fazlası gerekiyordu. "Karanlıkta olmamayı tercih ederim, hepsi bu."

"Sana her şeyi anlatamayacağımızı biliyorsun," dedi Ink, kupasının üzerinden bana bakarak.

"Neden olmasın. Annem olan biten çoğu şeyi biliyor, değil mi?"

Saint kuru bir ifadeyle, "Çünkü Lucie'nin çoğu erkekten daha büyük taşakları var," diye ekledi. "Artı, o getirdi-"

Sözünü kestiğinde içimi çektim. "Hayalet silahlar, evet, bunu biliyorum. Tanrım. Göğüslerim var diye bir şeyler duyamayacağımı mı sanıyorsun?" Ink kaşlarını çattı. "Biz-"

"Evet, öyle yapmalısınız, çünkü polislerin son operasyonu yakalaması sayesinde yaklaşık üç yüz bin dolar kaybettiğimizi biliyorum ve ayrıca bir hayalet silahın iki bin dolar değerinde olduğunu da biliyorum. İşte böyle." Ona bir ahududu üfledim -çocukça belki. Ama kahretsin.

Mürekkep gözlerini devirdi. "O zaman ilgili tüm bilgileri biliyorsun, değil mi? Neden babana masada oturması için dilekçe vermiyorsun?"

Güldüm. "Epik bir başkan olurdum. Herkes için güzel dövmeler ve standart olarak öğleden sonra şekerlemeleri." İki adam da kıkırdayınca sııttım. "Her neyse, polisler bana zarar vermeyecek. Onların iyi adamlar olması gerekmiyor mu?"

Mürekkep homurdandı. "Bazıları iyi, bazıları o kadar da değil." "Bu çok alaycı bir bakış açısı."

"Büyükbaban Fort Hancock'ta onlardan bir tonuna rüşvet veriyor, bebeğim. İyi adamlara benziyorlar mı? Sorun da bu zaten. Kime güveneceğini bilmek."

Konuşmayı kesmediği ve hatta sanki sohbet etmek için yerleşiyormuş gibi tezgaha yaslandığı için, "Kenzie'nin bununla ne ilgisi var?" diye sordum.

Aziz'e arkamdan bir bakış attı ve iç geçirdi. "İkinizin de bunu bilmemesi gerekiyor. Bu saçmalık yüzünden günlerdir kilisede ayin yapamıyoruz."

Omuz silktim. "Biz aileyiz."

"Tam da bu yüzden bilmemelisin. Makul inkar edilebilirlik."

Burnumu çekerek ona, "Ben Lucifer'in kızı ve torunuyum. Sanırım gerektiğinde beyaz yalanlar söyleyebilirim."

"Pek beyaz sayılmazlar," diye cevap verdi Saint. "Daha çok büyük, kirli gri olanlar."

Omuz silktim. "Umurumda değil. Bilmek istiyorum. Bununla başa çıkabilirim, Ink. Güven bana, yapabilirim. Yapamayacak olsam söylemezdim."

Bir nefes bıraktı. "Büyükbaban onun bir bitki olduğunu düşünüyor." Ev bitkisinden bahsetmediğini varsayıyordum.

"Rodeo bir ispiyoncu yetiştirmede," diyebildim sadece.

Aziz kolunu belime doladı. "İnsanlar hakkında iyi şeyler düşünmeyi bırak. Özellikle de bunun gibi sürtükler için. Tanrım. Kenzie'nin tek yaptığı sana kötü davranmak."

Omuz silktim. "O Keys'in kız kardeşi. Ona iyi davranmak zorundayım. O aileden biri."

Aziz hafifçe güldü. "Seni küçük sürtük. Bunu yıllardır planlıyordun, değil mi? Aklında, o bir süredir senin baldızın, haksız mıyım?"

Omzumun üzerinden ona bir sırtış attım. "Elbette. Ama sırf bunun için iyi davranmıyorum. Onun bir sürtük olduğunu biliyorum ama onu savunmuyorum, Rodeo'yu savunuyorum."

Ink başını salladı. "Rodeo'yu tanımıyorsun bebeğim. Benim ya da babaların gibi değil."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Keys bunların hiçbirini bilmiyor çünkü annesi ve babası bundan emin oldu. Ama onu alan kanser, onu iki kez vurmuştu. Her seferinde Rodeo raydan çıktı. Pişman olduğunu bildiğim şeyler yaptı ama pişman olmak yaptığı saçmalıkları geri getirmez."

"Ne gibi?" Huysuzca sordum. Rodeo'yla ilgili güzel anılarım vardı ve gerçekten de onu ziyarete gitmeliydim ama o *eyalet* dışında bir hapishanedeydi ve ben ve şehir dışı aynı cümle içinde kullanılamazdı.

"Aldatma, çok fazla içki. Hatta uyuşturucuya bile başladım."

Aziz gerildi. "Uyuşturucu mu? Nereden bulmuş bunları? Böyle şeylere izin vermeyiz."

Babamın kız kardeşi aşırı dozdan ölmüştü, bu yüzden evde uyuşturucu bulundurma konusunda çok katıydı. Artık uyuşturucu satmıyorduk ya da kartellere dağıtmıyorduk çünkü onlara çok karşıydı.

Bir porno filmde oynayabileceğime gerçekten inanıyordum ve o da bunu bir otlu brownie yememe tercih ederdi.

"Kaçarken Şövalyeler'den almış tabii ki." Yüzünü buruşturdu. "Tek söylemeye çalıştığım Keys'in onun raydan çıktığını fark edemeyecek kadar genç olduğu. Çünkü annesi bundan emin oldu ve dürüst olmak gerekirse sizin anneleriniz de öyle. Geçen yıl Dorie ve Lucie Keys'in etrafını sardılar ama Kenzie için artık çok geçti. Babasının yaptığı pisliği çoktan görmüştü."

"Yani bu yüzden mi bir sürtük?" Aziz başını sallayarak karşı çıktı. "Hiç sanmıyorum. O hep böyleydi. Babası ne bok yerse yesin

yapmamalı ya da yapmamalı. Ve muhbir yetiştirmediği de kesin." Elini tuttum ve sıktım. "Katılıyorum."

Mürekkep sadece omuz silkti. "Ben sadece nasıl olduğunu anlatıyorum. O da o sıralarda dibe vurmuştu. Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Kaçıp gittiğinde şaşırmadım. Burada onun için çok fazla kötü anı vardı. Bu da neden geri dönmek istediği sorusunu akla getiriyor, sence de öyle değil mi?"

Kalbim göğsümde tekledi. "Babasına zarar vermek mi istiyor?"

Mürekkep burun kemiğini sıktı. "Sanırım öyle, ama herhangi bir LEO'ya yardım ettiğini gösterecek bir şey yapmadı. Ama o çürükler çok garipti."

"Onu kulüp binasında görseydiniz, daha da tuhaf olduğunu düşünürdünüz."

Korkmuştu dostum. Taş kesilmişti." "Ama kimden?"

Aziz iç çekti. "Bilmiyorum. Hex'i düşündük ama ya başka bir şey varsa?"

Ink'in ifadesi dalgınlaştı ve ayağa kalkmadan önce Saint'in elini tekrar sıktım ve mırıldandım, "Yola çıkmamız gerekiyor. Salon yakında açılıyor."

Yolumuza devam ederken ve ben Saint'in domuzunun sırtına tırmanırken, yanağımı omuzlarının arasında benim için yaratılmış olan noktaya bastırdım ve Jonsson'a doğru ilerlerken yolun kenarına baktım.

Aklım karmakarışık. Adamlarımın düşündüğü gibi korktuğum için değil, gergin olduğum için.

İntikam.

Ben zaten bir kez yanmıştım. Ailem uzun zamandır başka birinin intikamının bedelini ödüyordu.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim. Öyle ya da böyle, Kenzie'nin sırf annesi ölmeden önce babası yoldan çıktı diye ailemi, MC ailemi yakmasına izin vermeyecektim.

Anahtarlar

Yan odada geçen konuşmaları dinlerken, itiraf etmeliyim ki zorlandım.

Çok sert.

Aslında, hayır, bu kulağa çok kolay geliyordu. Bu beni deliriyormuşum gibi hissettirdi. Kenzie'nin Ama'ya sürtük gibi davranmasını dinlemek mi? Evet, bu bende yumruğumu onun boğazına geçirme isteği uyandırdı ve ben kadınlara karşı şiddeti onaylayan bir adam değildim, ama bazen, Ama'nın kendini savunması için lanet olası bir dilekte bulunuyordum, böylece bu lanet olası şeyi hissetmek zorunda kalmıyordum.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken başımı ne eğdim.

Bir erkeğin, kız kardeşi ve kız arkadaşının, akrabaları kulak misafiri olduğunu düşünmeden konuşabilmeleri için etrafta gizlice dolaşması gereken boktan bir zamandı. Ama benim yaptığım da tam olarak buydu. Dinliyor ve kız kardeşimin o pis ağzıyla söylediği her saçmalığı duyduğumdan emin oluyordum.

"Kabul edildiğine inanamıyorum."

"Başvurduğum her okula," diye yanıtladı Ama ve ses tonundan hiç de stresli olmadığı anlaşılıyordu. Zorbaların yanında nasıl etkilenmemiş gibi davrandığı aklımı başımdan alıyordu ve kız kardeşimin de zorbalardan biri olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi.

Yüzde yüz.

Tırmalama seslerinden çizim yaptığını ve Kenzie'nin benim bilmediğim bir nedenden dolayı bunu kabul ettiğini biliyordum. Konsey onun yalancı bir yılan olduğuna inanmaya başladığından beri hareketleri izleniyor, telefonu elinden alınıyor ve geceleri bile yanında biri oluyordu.

Gece nöbetini tutan kişinin Uzun John olması beni kızdırdı mı?

Ne yaptıklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ama LJ, MC'ye sadıktı. zne kadar. Hiçbir kadın onu bundan vazgeiremezdi, kız kardeşim kadar sinsi biri bile olsa.

Kenzie, "Anlamadığım şey, eğer gitmeye niyetin yoksa neden başvurma zahmetine girdiğin," diye düşündü.

Ama dalgın bir şekilde, "nk gitmeme gerek yok," diye cevap verdi.

"Yani, sorum hala geçerli. Neden zahmet ediyorsunuz? Neden başvurular için para harcayalım?"

"Benim onaylanmaya ihtiyaım olmaması başkalarının olmadığı anlamına gelmez." Kenzie homurdandı. "Maniplatr. Tıpkı benim gibisin."

Ama'nın kahkahası kısaydı ama içinde gerçek bir eğlence vardı. "Ben senin gibi değilim, Kenzie. Hem de hiç. İkimizin de harika göğüslere ve bikini için yapılmış bir popoya sahip olmamız dışında, hayır, hiçbir ortak noktamız yok."

"Her zaman kendini çok yüksek ve güçlü sanırdın. Sırf kaçırıldığın için. Vah, vah, vah," diye alay etti Kenzie, dişlerini sıkmana neden oldu. Ama söz vermiştim. Karışmayacağıma dair Ama'ya söz vermiştim.

Neler olduğundan emin değildim ama bu sabah bana sadece Kenzie'yle bir süre oturmak istediğini değil, aynı zamanda benim de orada olup onu dinlememi istediğini söylemişti.

İyi bir zamanlamaydı. Kenzie'ye göz kulak olmam gerekiyordu, bu da ne yaptığımızı kimseye söylemeden bir taşla iki kuş vurabileceğimiz anlamına geliyordu.

"Hayır, yine yanıyorsun. Eğer yüksek ve kudretliysem, Kenzie, bunun nedeni babalarımın kim olduğudur. Bir motosiklet kulübünün siyasi hiyerarşisini gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Kenzie homurdandı, Ama'nın indireceğini bildiğim darbeyi tatlı bir gülümsemeyle kabul etti. Bunu nereden biliyordum? Çünkü sesi neşeli geliyordu. Orosu kardeşimi yakarken neşeliydi.

İtiraf etmeliyim ki, bu beni güldürdü.

Jilet gibi dilini bıçak gibi kullanan Kenzie, Ama'ya sık sık acımasız davranıyor, arkasından konuşuyordu ama Ama? Her şeyi sineye çekerti.

Keşke yapabilseydim.

Keşke kendime çeki düzen verebilseydim ama Kenzie ne zaman Ama hakkında söylenmeye başlasa, bu beni raydan çıkarıyordu.

Ve bu her zaman Ama ile ilgili değildi. Bazen hayatımdaki diğer insanlarla ilgiliydi.

Babam aradığında ona ne diyecektim? Kenzie'nin çevirdiği dolaplar hakkında ona ne söyleyecektim? Bu, muhbir olabileceği diğer saçmalıktan önceydi... Yüce İsa, eğer doğruysa bu onun kalbini kıracaktı.

Babam zaten uçurumun kenarındaydı. Annem öldüğünden beri öyleydi. Hapse girdikten birkaç ay sonra Kenzie kaçtığında mı? Bu onu öldürmüştü. Ve onun nerede olduğunu içeriden öğrenmek için bir sürü iyilik yapmış olması gerektiğini biliyordum. Onu tekrar kaybetmek

Şartlı tahliye kurulu toplantısını berbat etmemek için her şeyi temiz tutması gerektiğinde kafasını.

Görev süresinin tamamını tamamlamak zorunda kalacağını düşünmek bile başımı hafifletti ve gözlerimin kenarlarında lekeler oluşmaya başladı.

Bana korkak diyebilirsiniz ama babamı eve dönme şansını elde etmeden önce yatması gereken bir yılın üzerine iki yıl daha kaybetmek? Evet, sürtük kız kardeşimin bunu ona yapmasına izin veremezdim. Bize.

Tüm bunları göz önünde bulundurarak, Ama'nın ona saldırmasına izin vermemin nedeni de buydu. Ama garip bir ördekti, insanlardan bir şeyler koparmanın garip bir yolu vardı. Sadece sabırlı olmalıydım. İşini yapmasına izin vermeliydim.

Kenzie iç çekti. "Tanrım, tek yaptığın resim çizmek."

"Bu bir ifade mi yoksa içinde gömülü bir soru mu var?" Ama yanıtladı.

"Bu bir can sıkıntısı ifadesi. Sen her zaman bir ucubeydin." "Kaçırılmanın bir insanı bu hale getirmesi inanılmaz."

Kenzie, "Bunun için her zaman çok havalı olduğunu düşünürdün," diye homurdandı ve ben de saçmalamasına karşı başımı sallamak zorunda kaldım.

En kötüsü de buna inanıyor gibi görünmesiydi.

"Havalı mı? Hayır, o kadar ileri gitmezdim, Kenzie. Benim yerime kaçırılmadığın için üzgünüm ama sen sadece Başçavuş'un kızıydın. Aaron'un ihtiyaçlarına hizmet edecek kadar yüksek rütbeli değildin."

Bunun üzerine dudaklarım kıpırdadı, sonra Ama baltayı kız kardeşimin omuzları arasına gömmeye karar verdiğinde gülmek için kendimi zor tuttum.

"Tabii benim babalarımın seninkilerden daha önemli olduğunu hala anlamadıysan?"

"Anladım," diye tısladı Kenzie. "Hepsi annen bir sürtük olduğu için, sen-

"Ne? Daha fazla ilgi mi çektin?" Ama homurdandı. "Biraz ilgi. Keşke günlerce altına işlemek zorunda kalsaydın, deli bir çocuk tarafından gözlerin bağlansaydı ve seni aç bırakıp bir damla bile içki vermezken seni nasıl öldüreceğini anlatmasını dinlemek zorunda kalsaydın. Gerçekten Club Med'de kalmak gibiydi, tatlım. Bence hoşuna giderdi. Gerçekten severdim. Kaplıca tedavisinden daha iyi."

Kenzie alay etti ama konuyu değiştirdi. "Beni burada daha ne kadar tutacaklar?"

"Sebeplerinin ne olduğunu öğrenene kadar."

"Güdüler mi? Ne güdüsü?" Kenzie burnunu çekti ve onun saçlarını

omzunun üzerinden savurduğunu hayal edebiliyordum. "Eve gelmek istedim. Bu kadar

"Bu konuda sinsi misin?"

"Peki ya senin baban olmayan babanın, kardeşini ikna etmek için seni dövmüş gibi davranıp, gitmene yardım etmesi için büyükbabamı arayıp onu ikna etmemi sağlamana ne demeli..." Nefesini içine çekti. "Vay canına, ağız dolusu konuşmuşsun. Aldatmaya çalışırken ne ağlar örüyoruz."

Kenzie hırladı, "Sen benim hayatım hakkında ne biliyorsun? Birkaç kelimeyle özetleyebileceğini mi sanıyorsun? Hex beni dövdü. Sadece o gece değil. Neden bebeğiyle gitmeme izin versin ki? Yardıma ihtiyacım vardı. Kahretsin, Ama, bunu göremiyor musun?"

"Bunun bir kısmının doğru olduğuna eminim," diye yanıtladı Ama hoş bir şekilde.

"Hepsi doğru," diye homurdandı Kenzie, sesi o kadar mutsuz geliyordu ki, ona inanmasam kahrolurdum.

"Bundan şüpheliyim. Sen her zaman yalancı bir kaltaktın, Kenzie. On kelimedenden ikisi hep yalandı. Evin yıllar önce kaçtığın bir yerken neden eve dönmek istediğini anlamıyorum."

"Bebek konusunda bana yardım edeceğinizi biliyordum," dedi öfkeyle. "Yani bedava kreş mi istediniz?" Ama homurdandı.

"Kulağa doğru geliyor."

"Bundan daha fazlasıydı. Bebekle ne yapacağımı bilmek için yardım istedim. Daha önce hiç çocuk bakmadım ve Dorie'nin ya da annenin bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Şövalyelere nasıl bulaştın ki sen?" Ama konuşurken kalemi çizik çizik sesler çıkararak sordu.

"Bir süre El Paso'daydım. Bazı haftalar oraya gidiyorlar. Biraz kargaşaya neden oluyorlar. Ben de onlarla birlikte yakalandım ve kulüp binalarına geri döndüm... Bir daha hiç ayrıldım."

"Sen onların tatlı poposu muydun?" Ama alay etti.

"Hayır," diye hırladı Kenzie. "Hex'in beni sevdiğini sanıyordum."

"Görünüşe göre korunmadan seks yaptıysanız. Şanslısın ki sadece bir bebeğin olacak, cinsel yolla bulaşan bir hastalık değil."

"Birinin sürtük olduğundan bahsedebiliyormuşsun gibi. Etrafında nefes nefese kaç adam var? Üç mü?"

"Evet, ne kadar şanslıyım değil mi?" diye cevap verdi parlak ve esintili bir sesle.

"Ben buna şans demezdim. Üç adama mı bağlısın?" Kenzie alay etti. "Biriyle birlikte olmak yeterince sorun."

"O zaman doğru adamlarla hiç tanışmadın," diye karşılık verdi Ama.

"Seni dinliyorum. Tanrım. Yeni Amerikan rüyasını satıyorsun, ha? Sonsuza kadar mutluluk. Hex'in bana yaptığını yapacaklar. Çok ağrın olduğunda etrafta dolaşmaya başla. Ya da sabah bulantın olursa Tanrı yardımcın olsun, o zaman onları toz için göremezsın."

"Tutuklandığını biliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıp açık kapının aralığından içeri bakmaktan kendimi alamadım. Kenzie gergindi ama koltuğa yerleşmişti, Ama ise bir koltukta ayaklarını altına almış, not defterini dizlerinin üzerine koymuştu. Sözlü bir savaşa girmiş gibi görünmüyordu ama Kenzie'nin gerginliği bana onun tam bir savunma modunda olduğunu söylüyordu.

"Ne zaman?" diye sordu kız kardeşim, sesi asıktı.

"Sence ne zaman? Kaçtığı sırada." Ama karalama defterinin üzerinden baktı. "Büyükbabam bu kadar çok iyi adam kaybettiği için mutlu değildi."

Kenzie yutkundu.

Yutkundu.

"Oh?" dedi temkinli bir şekilde.

"Evet. Oh. Çok kızgındı. Yuvasında bir fare olduğunu düşünüyor. Pis muhbiri bulmak için MC'yi araştırmaya gitti."

Kenzie'nin yüzü Ama'nın açıklamasıyla parlak pembeden beyaza dönmüştü ama Lucifer'ın kulüpte fareyi bulmak için geri döndüğünü düşününce? Rahatlamış görünüyordu.

Bir yutkunma ve birkaç yüz ifadesi tam olarak imzalı bir itiraf sayılmazdı ama kız kardeşimi tanıyordum. Belki iyi değil, bazı insanlar gibi değil, ama korkuyu fark edecek kadar iyi - annem öldüğünde yüzünde görmüştüm.

Ama'nın dikkati bir kez daha defterine yöneldiğinde boğazını temizledi. "Yaptığımı düşündükleri şey bu mu? Benim muhbir olduğumu mu?"

"Öyle olsaydı hâlâ burada oturuyor olmazdın, değil mi?" Ama tatlı bir şekilde cevap verdi.

"Fare ben *olsam* bile," diye çekindi. "Bana asla zarar vermezler çünkü hamileyim!"

"Annem göbeğini gördüğünü söyledi, sanırım öyle olmalısın."

Kenzie'nin ağzı ardına kadar açıldı ve bir Japon balığının gibi birkaç kez titreşti. "Konu bu muydu? Hamile olup olmadığımı mı kontrol ediyordu?"

"Karnında dağ gibi bir fondöten olabilirdi... bilirsin, yüzünde olduğu gibi."

Kenzie'nin dişleri döküldü. "Buna inanamıyorum. Eve geldim-"

"Ne için? Görünüşe göre burada olmak istemiyorsun. Bana hiç burada olmak istememişsin gibi geliyor, peki oyunun ne?"

"Bana tam olarak hoş geldin eli uzatılmadı, değil mi? Buraya geldikten hemen sonra ev hapsine alındım!"

"Ve şimdi nedenini biliyorsun. Özellikle de senin geldiğin gün baskına uğradıktan sonra. Bir günde iki baskın ve senin bir kulüp binasından diğerine transfer olman?" Ama homurdandı. "Kabul etmelisin ki şüpheli görünüyor."

Kenzie patlayıcı bir hareketle ayağa kalktı. Ama'ya saldırmasını bekleyerek gerildim ama saldırmadı. Bir oturma alanındaydılar; iki koltuklu bir kanepa, bir sehpa ve kanepenin her iki yanında birer lamba bulunan iki sehpa. Oturma alanından çıktı ve etrafta dolaşmaya başladı.

Dönüp duruyordu, sanki düşünmeye çalışıyordu, bir sonraki eylem planını bulmak için zihnini boşaltmaya çalışıyordu.

Yüzündeki ifade?

Çaresizlik.

Köşeye sıkıştığını biliyordu.

Bunu biliyordu ve bakışlarını sürekli Ama'nın üzerinde gezdiriyordu ki o da kız kardeşimin ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyordu. Odak noktası karalama defteriydi ve bana aptal diyebilirsiniz ama Kenzie'nin olasılıkları anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

Neyle ilgili olduğundan tam olarak emin değildim çünkü Ama'ya zarar verirse, bundan sonra kaçabileceğini düşünseydi, buradan Kanada'ya kadar iki MC'nin peşine düşmesi gerekirdi.

"Ama?"

Kardeşimin bir sonraki sözlerini beklerken

kaskatı kesildim. "Öyle mi?"

"Bana yardım edecek misin?"

Ama odağını değiştirdi ve bakışlarıyla Kenzie'yi sabitleyerek, "Ne yapmana yardım edeyim?" diye sordu.

"Defol git buradan."

"Evdeyken ve 'doğum yapmak üzere olan bir kızın evde olması gerekirken' bunu neden yapmak isteyesin ki?" Ama alay etti, gözleri hiç görmediğim kadar sertti.

"Çünkü tehlikedeyim. Bak, hiç iyi geçinemediğimizi biliyorum. Ama ben Keys'in kız kardeşiyim. Bana bir şey olursa, bunun onu inciteceğini biliyorsun. Ve babama. Onu da sevdiğini biliyorum," diye yalvardı. "Bana bir şey olursa ikisi de ölür."

"Peki yanlış bir şey yapmadıysan neden sana bir şey olsun ki?" Bu saçmalığa daha fazla dayanamayarak odaya girdim. Ama'nın manipüle edilmesine izin verecek değildim. Hele ki söz konusu olan bu kadar çok şey varken.

Kenzie beni görünce dondu kaldı. Sanki bir polismiğim gibi ellerini havaya kaldırdı ve fısıldadı, "Lütfen, Keys. Bırak gideyim."

"Ama'nın dediği gibi, buraya gelmek için çok çalıştın Kenz. Neden şimdi gitme ihtiyacı hissediyorsun?"

"Başka seçeneğim yoktu" diye fısıldadığında sözleri boğuklaştı.

İçimdeki her şey dondu. "Neyi yapmak için seçeneğin yoktu?"

"Onlara yardım et. İçeri girmeye ihtiyaçları vardı." "Kimin?"

Titrek bir nefes verdi. "Buradan ayrıldığımda işler pek iyi gitmedi. Bir süre Şövalyeler'in yerleşkesinde takıldım ama orada işler yolunda gitmedi. Ben bir kulüp fahişesi değilim."

"Hayır, değilsin. Sen bir konsey üyesinin kızıydın," diye homurdandım, ellerim iki yanımda yumruk haline gelmişti.

Yutkundü. "Kendimi toparlamam ve oradan çıkmam uzun sürmedi. Ama El Paso'da işler daha zordu."

"Neden? Gerçekten çalışmak zorunda olduğun için mi?" Ama dudak büktü ama defteri hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu, kalemi çalışırken hareket ediyordu.

"Sanki sen konuşacak birisin de. Çoğu zaman lanet olası perilerle birliktesin, Ama," diye karşılık verdi Kenzie.

"Bu yaza kadar okuldaydım, seni aptal. Daha yeni mezun oldum. 3.9 not ortalamasıyla. Bazıları gibi tembel bir sürtük değilim. Faturalarımı sırtımdan ödemek zorunda değilim."

Kenzie bu söz karşısında irkildi ama tersledi: "El Paso'da bir şeyler yapmaya çalıştım, gerçekten. Ama bazı kötü insanlarla birlikte oldum. Başımı belaya soktum ve sonunda uyuşturucu bulundurma suçundan hapse girdim."

"Uyuşturucu mu satıyordun?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Evet." Ellerini kaldırdı ve yüzünü kapattı. "Bundan gurur duymuyorum ve daha sonra yaptığım şeyden de gurur duymuyorum."

"Ne?"

"Beni sekiz yıllığına parmaklıklar ardına atacaklardı Jamie. *Sekiz yıl.* Yapamazdım-" Başını salladı. "Bunu yapamazdım. Onlara yardım etmeyi kabul ettim."

"Bir anlaşma yaptınız," diye hırladım.

"Benden Şövalyelere geri dönmemi istediler, ben de döndüm. Onlara ne yaptıklarını ve kiminle çalıştıklarını söylediğimde, Asilerin operasyonu ile ilgilenmeye başladılar."

"Yani onları buraya mı getirdin? Kendi arka bahçene sığma diye bir şey duymadın mı?"

Bağırma ile irkildi. "Başka seçeneğim yoktu!"

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır." Ondan uzaklaşmadan önce bir elimi yüzümde gezdirdim ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. "Bu kötü bir şey, Kenzie. Sana yardım edebileceğimizi sanmıyorum. Hamile olmasaydın, bu bok yüzünden Çukur'da olurdun."

Kenzie yutkundu. "Biliyorum. Bu yüzden buradan gitmem gerekiyor."

"Sana yardım edemeyiz," dedi Ama yumuşak bir sesle. "Kendimizi senin suçuna bulaştırmadan olmaz. Hatta suçlanmadan kaçmana da izin veremeyiz. İçine düştüğün bu karmaşanın sorumluluğunu üstlenmeyeceğim, Kenzie. Jamie'nin kız kardeşi ya da Rodeo'nun çocuğu olman umurumda değil. Sen buna değmezsin. İkisini de hak etmiyorsun. Ve bizden gelecek herhangi bir yardımı da hak etmediğine eminim-"

"İyi dedin, Ama."

Lucie odaya girerken Kenzie tısladı ve gözleri korkuyla irileşti. Etrafındaki boşluk kaotik bir enerjiyle zonkluyor gibiydi. Onu bu bakışı tanıyacak kadar iyi tanıyordum - Jodie-May'i cezalandırmak için tekmeleyerek ve çılgılık atarak kulüp binasına sürüklediklerinde onu ele geçiren şey bu acı, huysuz bakıştı.

Lucie'nin vermekte sakınca görmediği bir ceza.

Kenzie geri çekildi ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Kendini duvara yasladı ve hırıltılı bir sesle, "Lütfen Lucie. Lütfen. Bırak gideyim. Daha fazla rahatsızlık vermeyeceğim."

Lucie kız kardeşime doğru yürürken, "Hayır, kesinlikle yapmayacaksın," diye homurdandı ama Ama haksız değildi; o bize layık değildi. Bizi ailesi olarak hak etmiyordu.

O benim kardeşim falan değildi.

Lucie ona doğru adım attığında, Kenzie altına işeyecekmiş gibi baktı, sonra Lucie dondu ve "Ne yaptın lan sen?" diye ısırdı.

Ne demek istediğini anlayamadan baktığı yere baktım, sonunda ayağa kalkan Ama da öyle yaptı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Ama, yerleşkeye giden yolda hızla ilerleyen polis arabaları karşısında. "Onlara ne söyledin?"

Kenzie, ondan daha da nefret etmeme neden olan bir rahatlama duygusuyla dolu titrek bir nefes verdi. Keşke erkek olsaydı da ağzını burnunu kırsaydım dedirten bir ukalalıkla, "Yakında öğrenirsin," diye mırıldandı.

Lucie bunun üzerine öne atıldı ve tüm gücüyle elini kaldırıp Kenzie'ye bir tokat attı. "Hamile olduğuna şükret. Hamile olmasaydın daha fazlasını yapardım." Yanağını tutan Kenzie'ye tükürdü, sonra tekrar tükürdü. Tükürük küreciği kız kardeşimin alnına düştü. "Eğer bir daha aileme zarar verecek bir şey yaparsan, seni bulacağım ve bunu sana ödeteceğim."

"Seni asla incitmek istemedim."

Lucie alay etti. "Domuz arkadaşlarının yanına koş, sürtü. Oink, oink." Kenzie'yi kolundan tutup fırlattı. Kenzie kendini yakaladı ama denileni yaptı, bir fare gibi kaçtı.

"Ama, seni korkutabilecek bazı şeyler duymak ve görmek üzeresin. Ama lütfen bebeğim," diye ısrar etti Lucie, ellerini tutup sıkıca sıkarak. "Endişelenme. Sadece çeneni kapalı tut. Hiçbir şey bilmediğini söyle ve bunu sürekli tekrarla. Yarına kadar her şey bitmiş olacak."

Ama yutkundu ama annesinin yanağını öptü. "Herkes güvende olacak mı?"

Lucie onun gözlerinin içine bakarak başını salladı ve ben rahat bir nefes aldım çünkü bu, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar polislerin boşa bir yolculuk yapacakları anlamına geliyordu.

Lucie Ama'ya yalan söylemezdi.

Bunu aynadaki yüzümü tanıdığım gibi biliyordum.

MÜREKKEP

Birkaç saat boyunca yüzüstü yatmanın gerçekten canınızı *yakmaya* başlaması ne kadar komik. Hay sikeyim. Yüzüm çimenlere gömülmüştü, bu da benden yemek yapan lanet olası karıncalar d ı ş ı n d a sorun olmazdı ve dirseklerim ve bileklerim arkamdan kelepçelendiğim için beni öldürüyordu.

Ama sızlanmanın bir anlamı yoktu. Kardeşlerimin her biri bu durumdaydı. Kesiği olan herkes yere yatmış, yüzü toprağa gömülmüştü, domuz herifler ise yerleşkemizin etrafını araştırıp sırlarımızı ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Ama ve Lucie'nin diğer kadınlarla birlikte uzakta toplandıklarını görmüştüm. Ek binalardan birinde 'depolanmışlardı' ve orası lanet olası kaynar sıcak olmasaydı bu beni kızdırmazdı. Şimdiye kadar sıcaktan bitkin düşmüş olmalıydılar.

"Mürekkep mi?"

Başımı yana çevirdim. "Öyle mi?"

"Kadınların çıkmasına izin veriyorlar," diye homurdandı Flame.

"Bunun için şükürler olsun. Demek ki bu bok neredeyse bitmek üzere," diye rahatlayarak homurdandım, bunu nasıl bildiğini sorgulamadan. Flame'in kulakları bir köpekten daha iyiydi.

"Umarım." Flame çenesini yukarı kaldırdı, böylece binanın önündeki çimenlikte bulunduğumuz yerden yerleşkenin etrafına bakabildi.

"İçeri girmek için hangi izni gösterdiler?" "Kaçak mal arıyorlar."

Homurdandım. "Arama izni için güzel bir gevşek terim. Yemin ederim, bunları şeker gibi dağıtıyorlar."

"Kenzie'nin polis arabasına bindirildiğini gördün. Ellerinde bir ipucu vardı, bu da işleri kolaylaştırdı."

Bunun üzerine dişlerimi sıktım. Kızının kulübü tehlikeye attığını bilmek Rodeo'yu öldürecekti. Kahretsin, umarım bu onun kuyruk acısına yol açmazdı.

Burnum fena halde kaşınıyordu ama bu pozisyonda onu kaşıyabileceğim tek yer çamurdu ve bu da gerçekleşmek üzereydi.

"Bir şey bulmuş olamazlar. Bulsalar gelip Wolfe'un suratına çarparlardı," diye fısıldadığını duydum benden birkaç sıra aşağıda oturan bir ağabeyin sessizliğin içinde.

"Kapa çeneni," diye tısladım, aptalın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Kadınların tutulduğu ek binadan geldiğini anladığım bir sürtünme sesi etrafta yankılandı. Oluklu demire sürtünen kapıyı, nihayet serbest bırakılan kadınların gergin konuşmaları takip etti ve bir nefes sesi duyulup ardından ürkek çığlıklar gelince, neler olup bittiğini görmek için çenemi dikleştirdim.

İçgüdülerim bana onun Ama olduğunu söyledi. Neden olduğundan emin değildim.

Ama fiziksel olarak zayıf değildi. Zihinsel olarak da değildi. Her gece yaşadıklarının aslında zayıflığın tam tersi olduğunu düşünmüştüm ama yine de soluğun onunla ilgili olmasını bekliyordum ve Bubbles olduğunu gördüğümde kendimi bok gibi hissettim. Ek binadan çıkar çıkmaz dizlerinin üzerine çökmüş gibi görünüyordu.

Etrafına toplanan kadınlar onu tavuklar gibi gagalayarak ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştılar ama Jinx bağırdı: "Sizi piçler. O hamile. Onu kaç saat boyunca lanet olası bir fırına koyup hastalanmasını bekleyemezsiniz."

Flame, "Sence babanın kim olduğunu biliyor muyuz?" diye mırıldandı.

Homurdandım. "Ya öyle ya da öyle olmayı dileyen bir kardeş." Ona bir bakış attım. "Seni sıcak koltuktan alır."

Omuz silkti. "Lucie ne isterse onu alır."

"Şımarık," diye mırıldandım alaycı bir ifadeyle.

"Peki Ama olmayacak mı?" Bana kaşlarını çattı. "Onlar gibi kadınlarla tek bir şansın var. Bunu ikimiz de biliyoruz. İkimiz de biliyoruz."

Biz, hayatımda sayamayacağım kadar çok amcığa dokunduk, ama sadece yürüyen bir amcık olmayan, benim için seksten daha fazlasını ifade eden bir kadın? Evet, bu onun özel olduğu anlamına gelir.

"Bir kadını sadece boşalmaktan daha fazla düşündüğünüzde, onun nasıl olduğunu, nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını düşündüğünüzde... o kadının canına okursunuz çünkü o sizin yaşama sebebiniz haline gelir _"

"Din değiştirenlere vaaz veriyorsun," dedim kuru bir sesle. "Kuku kırbaçlı olduğumu söylemek istemiyorum-"

"Sadece bizim kadar kadın bulamayan şerefsizler kırbaçlandığımızı söyler," diye karşılık verdi Alev, yaklaşık bir yıldır ondan duymadığım kadar çok kelime kullanarak. "Ve eğer kırbaçlanmak seni asla aldatmayacak, geceleri nerede olduğun kimin umurunda olan ve senin güvende ve sağlıklı olmanı isteyen bir kadına sahip olmak anlamına geliyorsa?"

Başımı salladım ama sözlerindeki bir şey kaşlarımı çatmama neden oldu. "Sağlıklı mısın? Bir sorun mu var Alev?"

Ağzı gerildi. "Daha sağlıklı oldum."

"Öyle mi? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Doktor musun?" Homurdandı. "Çok kötü bir şey değil. Yüksek tansiyon.

Tam zamanında yakaladım. İlaçlarla."

"Bunu bana kardeşin, meclis üyen ya da damadın olduğum için mi söylüyorsun?"

"Sen onunla evlenene kadar benim damadım değilsin, ama evet, her şeyden çok Ama yüzünden."

Gözlerimi yere yığılmış olan Bubbles'a diktim. Jinx fırtına gibi küfrediyor ve zehirlenmiş, ölmek üzere olan bir fare gibi kıvranıyordu.

Solundaki Wolfe tısladı, "Seni hapse attıracağım, aptal herif. Sakin ol. Kaltağınla daha sonra ilgileneceksin." Sonra da, "Onun hakkında da konuşacağız," diye mırıldandı.

Jinx sakinleştiği için duymuş gibi görünüyordu ama hayatı buna bağlıymış gibi gözlerini Bubbles'tan ayırmıyordu.

Jinx en güzel kardeş değildi, en zeki de değildi. Ama sağlam bir adamdı, güvenilirirdi. Bubbles'ın Saint ve Wolfe'u tuzağa düşürmeye çalıştığı gibi onu da tuzağa düşürüp düşürmediğini ya da başından beri yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordum çünkü Jinx, Saint'in sahip olduğu beklentilere ya da Wolfe'un sahip olduğu konuma sahip değildi.

Onun gibi kaltakların nasıl çalıştığını biliyordum ama yine de düştüğüne üzüldüm. O sıcaklığın bir bebeğe ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

"Bence Ama'yı hafife alıyoruz," dedim Alev'e usulca.

"Nasıl?"

"Bayılanın o olduğunu düşünmedin mi?" Alev kaşlarını çatı, sonra homurdandı. "Evet."

"Ama ona bir baksana." Başımı salladım, her ne kadar çok garip olsa da. "Bubbles'a yardım ediyor. Annesinin evliliğini mahvetmeye çalışmasına ve sevdiği adamlardan birini tuzağa düşürmeye çalışmasına rağmen."

"Onu her zaman hafife almışımdır," diye üzülenek itiraf etti Flame. "Onun hatası değildi. Sadece..."

"Onu aşırı koruyordum sanırım."

"Evet. O benden daha iyi bir nişancı, bunu biliyor muydun?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, görmedim. Ortaokuldan beri onu silahla görmedim." Ve izlemeyi bırakmışım çünkü Ama'yı silahlı ve ateş ederken görmek Playboy'u ergenlik hormonlarıma sıkıcı gösteriyordu.

Alev sırtıttı. "Kahretsin, bir şovun içindesin. Bir ara ona sor. Bundan zevk alacaksın. Bunu yapmaktan hoşlanmıyor ama kibarca sorarsan yapar."

Merakla daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırmak üzereydim ki ana domuzlardan biri, John Wayne gibi kasıla kasıla yürüyen bir herif -hatta lanet olası kovboy çizmelerinde mahmuzlar bile vardı, çünkü bu onu *gerçek bir* erkek yapıyordu- Wolfe'a doğru yöneldi, çömeldi ve "Gitmekte özgürsün. Bu seferlik."

Hepimizin haykırmak istediği tezahüratı hissedebilmeme rağmen, hiçbirimiz bir şey söylemedik. Sessiz kaldık ve hepimiz kelepçelerimizden kurtulana kadar bekledik.

Flame ve ben serbest kaldığımızda Wolfe'un olduğu yere doğru yöneldik ve kulak misafiri oldum, "Bu bana tuzak gibi geliyor efendim," diye hırladı Wolfe, gözleri önce ikisi de güvende olan ve hâlâ ambulans bekleyen Lucie ve Ama'ya kaydı -tüm o lanet arabalar yolu kaplamışken buraya gelebilirlerse tabii- sonra da biz onun etrafında dönerken bize, konseyine.

John Wayne yere tükürdü ve yumuşak bir sesle, kardeşlerimi serbest bırakan meslektaşlarımdan duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Bu düzenli bir şey haline gelebilir ya da silinip gidebilir... seçim senin. Numaram sende var. Aramanı bekliyor olacağım."

Dangalak uzaklaştığında Wolfe'un parmaklarının arasında çevirdiği kartı gördüm. Alev, onu gördü, yakaladı ve sonra titremeye başladı

Çakmağı neredeyse üzerine yapıştırmıştı. "Onu yakma," diye homurdandı Wolfe.

"Yapmayacağım," diye reddetti Flame. "Ne istiyormuş?"

"Tahmin et," diye gürledi Wolfe, gözleri arabalarına doğru ilerleyen memurların üzerindeydi.

Otuzdan fazla araç, altmış polis, hepsinin kapıları ardına kadar açık ve ışıkları lanet olası bir filmde fırlamış gibi yanıp sönüyordu.

Bu manzara karşısında başımı salladım. "Sinirlendirecek başka kulüpleri yok mu?"

Artık uyuşturucu kullanmıyoruz."

Wolfe omuz silkti. "Eğer o amcık onlara izin verseyse, bokun koktuğu yere gidecekler. Gerçek domuzlar gibi," diye bağırdı arabalar hepimizi boğan bir toz dalgası içinde havalanırken.

Nihayet temizlendiklerinde Dagger, "Gidip böcek var mı diye kontrol edeceğim," diye mırıldandı.

Wolfe başıyla onayladı. "Önce kiliseyi, sonra da çevreyi tarayın. Herkes bir teklifle karşı karşıya olduğumuzu bilsin."

"Elbette."

Çalışmasına yardım etmeleri için birkaç kişiye başıyla işaret ederek uzaklaşırken, cep telefonumu kaptım ve kiliseye giden kardeşlere bir mesaj attım.

"Tamamdır," dedim Wolfe'a, o da uzakta polis arabalarına bakıyordu. Arazimizin yapısı gereği yüksek bir yerdeydik, dolayısıyla otoyol sapağına kadar her yeri görebiliyorduk.

Prez, "Gizli bölmenin hâlâ yeterince iyi olduğunu bilmek güzel," diye mırıldandı.

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Açıklamamız gereken son şey Çukur."

Homurdandı. "Temiz, ama evet, bu boku açıklamak da Oscar'lık bir performans gerektirir. Hiçbirimiz yalan söylemekte o kadar iyi değiliz." Durakladı, sonra da, "Lafı açılmışken," diye homurdandı. Serbest bırakılır bırakılmaz Bubbles'ın yanına koşan Jinx'e doğru yürüdüğünde, onu kesik kısmından tutup "Bu bebek senin mi?" diye sorduğunda şaşırmadım. Yoksa o da mı seni kandırıyor?"

Ama, hala Bubbles'ın yanında dizlerinin üzerinde, "Baba! Şimdi olmaz. Bunun yeri ve zamanı var!"

Lucie homurdandı. "Maalesef hayatım, o haklı." Ama bu konuda mutlu görünmüyordu ve onu kilisede ağlarken gördüğümü düşünürsek? Hayır, neden mutlu olmadığını anlayabiliyordum.

Wolfe yine de geri çekilmedi, sadece omuz silkmiş olan Jinx'e baktı. "Benim olduğumu söylüyor."

"Hem benim hem de Aziz'in olduğumu söyledi," diye homurdandı. "Benim de," diye bağırdı Dax.

"Ben de," diye mırıldandı Tazı.

"Hay sikeyim, beş baba eder. Tanrım, bu saçmalık devam ederse çocuğun senden daha fazla babası olacak, Ama," diye homurdandı Lucie ve ben de bunun üzerine içimden kaçan kahkahayı durduramadım.

Jinx kıpkırmızı oldu. "O benim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarını oynattı. "Bilerek yaptım."

Wolfe'un gözleri bir an için yerinden fırladı. "Onu tuzağa mı düşürdün?" Bir omuz silkme daha. "Belki."

"Siktir git," diye bağırdı Wolfe. "Tamam, seninle sonra ilgileneceğim. Ama kiliseden sonraya kadar gidemezsin. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey yok," diye hırladı Wolfe. "Tanrım, şimdi ne olacak?" diye homurdandı, siren sesleri duyulmaya başlayınca. Etrafında dönerken, bu tarafa doğru hızla gelen bir ambulans görünce homurdandı.

Lucie usulca, "Ben onunla giderim, tatlım," diyerek onun elini çekti.

"Hayır. Kilise için sana burada ihtiyacım var."

Lucie başını yana eğdi. "Önemli bir şey mi var?"

Çenesini kavradı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Çok önemli."

Kızın gözlerinde merak parlamıştı ama omuz silkti ve Ama'ya sordu, "Onunla gitmek ister misin, bebeğim?"

Ama omuz silkti. "Olabilir."

Artık ayağa kalkmıştı, kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. "Bugün iyi iş çıkardın, bebeğim."

Homurdandı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Hayır mı? Paniğe falan kapılmadın değil mi?"

Bunun üzerine geri çekilip bana baktı. "Neden olsun ki? Ben korkmadım."

Başımı salladım. "Beni şaşırtıyorsun, bebeğim." Öyle de oldu. Şimdi ona bakıp diğer kadınlara şöyle bir göz gezdirdiğimde, erkeklere sarılırken gözleri kızarmayan ve burnunu çekmeyenlerin hemen hemen sadece o ve Lucie olduğumu gördüm. Böyle bir cesaret bir ödülü hak ediyordu, bu yüzden dudaklarına bir öpücük kondurdum - hepsi onun iyiliği içindi. Benim için değil. Hayır efendim. "Seni seviyorum."

Gözlerindeki şaşkınlığı görünce, bu konuşmayı sürdürecektik vaktimiz olmadığı için minnettar oldum. Onun için endişelendiğimi bilmesini istemiyordum, en azından normal miktarın dışında. Bu onu zayıflatabilirdi ve bu da çok kötü olurdu.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi ciddiyetle, sonra burnu kırıştı. "Biriniz beni Acil Bakım kliniğinden alabilir mi?"

Keys'i aradım, artık özgür olduğumuz için Saint'le birlikte balın etrafındaki arılar gibi burada olmamalarına şaşırmıştım. "Keys seninle gelebilir. Kilisemiz var ama biliyorsun ki potansiyel müşterilerin katılmasına izin verilmiyor."

"Evet, biliyorum. Yine de ona burada, geçitlerde ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Her şey elimizde." Ya da öyle olacaktı. Yerleşkeden tek başına ayrılmasına imkân yoktu.

Ona sıkıca sarıldım, o da bana sarıldığında içimde bir şeylerin durulduğunu hissettim. Flame'in sözleri beni tam kalbimden vurdu ve içimde uyandırdığı duygular karşısında çaresiz kaldım. Uzun bir süre boyunca daha yumuşak duygulardan saklanmıştım, çünkü bu kız, bu çılgın küçük kız beni kırmıştı.

Evet, kulağa berbat geldiğini biliyordum ama gerçek buydu.

Yurtdışında aklımın alamayacağı şeyler görmüştüm. Başka bir dünya, başka bir zaman, başka bir yerdi. Ama Ama? O evdeydi. Yatağında. Ve kaçırılmıştı. Aşağılanmıştı. Eziltilmişti.

Bir bakıma, içinde yaşadığım dünyanın bu kadar masum birine bunu yapabileceğinden korkuyordum. Çok savunmasız. Bu hayata bir kadın getirmek üstesinden gelebileceğim bir şey değildi, hele ki gördüklerim yüzünden aklım başımdan gitmişken.

Sonra, bunu atlattığımda, on altı yaşındaydı ve beni büyümüş bir oyuncak ayı gibi kullanmak için odama gizlice giriyordu.

Onun söz konusu olduğu yerde kafamın karışık olmasına şaşmamalı. Beni çok uzun zamandır düğümlere sokmuştu ve onları çözebileceğimi düşünmem bile mümkün değildi.

Kulağına fısıldadım, "Sana ihtiyacım var, bebeğim."

"Benim de sana ihtiyacım var. Ama ben iyiyim Ink. Söz veriyorum." Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi ve ben de onun iyi olduğunu gördüm. Her türlü güvensizlik ve kırılmalık benden kaynaklanıyordu.

Geceleri halsizdi.

İşte o zaman güçlü olmama ihtiyacı vardı.

Ama burada? Şimdi mi? Şeytanları uykudaydı ve dünyamızın ona fırlatmak zorunda olduğu şeylerle başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti.

"Bu sözü kabul ediyorum çünkü sözünden dönmeyeceğini biliyorum." Dudakları kıpırdadı. "Asla."

Sağlık görevlileri ambulansın inerken burnuna vurdum ve "Uslu dur" dedim.

Göz kırpması beni ateşledi. "Asla."

Aziz

KEYS'in omzunu okşadım, bu durumu düzeltmek için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemediğimden orada öylece oturdum. Orada oturdum ve kardeşlerimin bir araya gelerek normale dönmeye çalışmalarını izledim.

Ambulans geldiğinde mırıldandım, "Ama Bubbles'la birlikte hastaneye gidiyor. Onu koruyacak mısınız?"

Başını sallarken avuçlarının içlerini gözlerine gömdü. "Evet. O yalancı amcıkla yalnız kalmasını istemiyorum."

"Şu anda yalan söyleyebileceğinden şüpheliyim," diye mırıldandım. Yine de, beni önemseddiğini bildiğim kadını -ya da herhangi bir erkeği önemseyebileceği kadarını- birinin attığı bir gazete gibi yerde buruşmuş görmek gerçeküstüydü.

Pek bir şey hissetmiyordum ama iyi olduğunu umuyordum. Bektan bir insan olabilirdi ama lanet olsun, hepimiz değişebilirdik, değil mi?

Belki de bir çocuk sahibi olmak onu iyi bir insan yapardı... Bundan şüpheliydim ama şu anda olduğu gibi işbirlikçi, yalancı, kinci bir pislikten daha kötü olamazdı, yani tek yol yukarı çıkmaktı, değil mi?

Keys ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden Ama'nın yanına gitti, ben de onu takip ettim. Ink hava almasına izin verdiğinde Ama'ya bir öpücük verdim ve ona "Uslu durmasını" söyledim.

"Bunu ikiniz de söylediniz. Bir klinikte ne gibi yaramazlıklar yapabileceğimi sanıyorsunuz?" diye mırıldandı ve Keys'in yanına doğru ilerlerken kışına dokunmamı sağladı.

Sağlık görevlileri Keys'le hem kendisi hem de Ama'nın arkada oturması konusunda tartıştığında Keys, Wolfe'un ona açıklama yapmasına izin vererek yerinde durdu.

Sağlık görevlileri pek mutlu değildi ama Wolfe onlara Ben Franklin verdiğinde gülümsediler. Beş dakika içinde Bubbles, Ama ve Keys yola çıkmıştı ve kiliseye gittiğimizi biliyordum.

Sırf ondan bir şeyler saklamak zorunda kalmamak için Keys'in bir olasılık olmadığına sevinecektim. Bu şekilde yaşamının bunu normalde olduğundan daha da zorlaştıracığını biliyordum.

Ama'yı karanlıkta tutmak bir şeydi, ama Keys'i de mi? Onun buradaki herkes için bir kardeş olduğunu ve aralarına katılmasının an meselesi olduğunu bildiğim halde böyle bir şey yapmak saçmalıktı.

Ambulans artık uzaktayken, cehennemin kapılarına doğru döndüm ve kulüp binasına baktım. İçerisinin neye benzeyeceğini biliyordum. Birkaç yıl önce başka bir baskın sırasında buralardaydım. Her şeyi darmadağın etmişlerdi. Tüm yastıkları parçalamışlar, aradıkları her neyse onu bulmak için şilteleri ve koltuk minderlerini bıçaklamışlardı.

Geçen hafta diğer baskının yerine bir şeyler almaya başladığımızı düşünürsek? Cebimizde bir şey kalmamıştı ve çok fazla eşya vardı. Nerede?

"İyi misin?"

Ink'e bir bakış attım. "Daha iyiyim.

Sen?" "Uslu durdum."

Bu, dayak yemediği anlamına geliyordu. Gözümü işaret ettim. "Sabah morluk olabilir. Yere sarılmakta çok yavaş davrandığımı için tokat yedim."

"Pislikler," diye homurdandı Ink. "Ama iyi."

"Gördüm." Çenemi ovuşturdu. "Olmayacağını mı

düşünüyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Belki."

Sırtına vurarak, "Düşündüğünden daha güçlü" dedim. "Biliyorum.

Öğreniyorum." Nefesini dışarı verdi. "Hadi şu işi halledelim.

yol. Lanet olası pislikler yine ortalığı karıştırmış olacaklar."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Ink konseye katılmaya gitti, ben de kilise zamanı geldiğinde bir mesaj alacağımı bilerek temizlik işlerine yardım etmek için ayrıldım.

Polislerin yarattığı karmaşanın içinde dolaşırken (örneğin, eşyalarımızı oraya saklayacak kadar aptal olmadığımızı bilmeleri gerekirken, sırf kıkırdamak için mükemmel deri koltukları yok etmek gibi)

Keys, Ama'yla birlikte hastanede olduğu için çok şanslıydı. Bu saçmalık için yine nöbet tutardım.

Kırk dakika sonra mesajı aldığımızda, her şeyi -taşan siyah çantalarımızı- bırakıp bodruma indik.

Beton zeminli ve boyasız duvarlı bu odada, konsey masasının arkasındaki duvarda Asiler'in logosu dışında hiçbir dekorasyon yoktu. Sigara içen iskelet uzun zaman önce Rikers'ta müebbet hapis yatan bir kardeş tarafından spreyci boyayla oraya boyanmıştı ama bu odanın ne olduğunu özetliyordu - sadece iş.

İki yüzden fazla sandalye vardı ve hepsi de doluydu, kalabalıktı ama yine de odanın köşesinde duran konsey masasını görebiliyordum. Wheels, Ink, Wolfe, Lucie, Axe, Flame ve Dagger oradaydı ve çoğunun yüzünde ciddi ifadeler vardı. Alev hariç - onunki her zamanki gibi boştu.

Wolfe masanın başındaki her zamanki yerinde değildi. Onun yerine kışını masanın kenarına dayamış, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Herkes yerine oturduğunda, "Kilise başladı" dedi. Ardından içini çekti ve "Son baskın sayesinde işler sıkı tutuldu. Birkaç acil durum kilisemiz vardı ve önümüzdeki günlerde genel bir kilise çağıracaktık, ancak işler hızlandırıldı." Bir iç çekiş daha. "Kenzie'nin polisler tarafından götürüldüğünü görmüş olabilirsiniz."

"Onu neden tutukladılar?" diye bağırdı biri arkadan. Wolfe elini

kaldırdı. "Bırakın ben konuşayım, sonra soruları alacağım."

Cevabı zaten biliyordum, Keys'in kendisinden duymuştum.

"O bize ihanet etti, kardeşlerim."

Kardeşlerimden yükselen öfke dalgası ezici ve anlaşılabilir. Çizmelerimi kaldırdım, koltuğuma bastırdım ve adamlardan yükselen öfke kakofonisi karşısında çenemi dizime yasladım.

Bu işi ciddiye aldık.

En son Lucie ilk geldiğinde bir sıçanımız olmuştu. Bu uzun bir süreydi ama bize uyacak kadar uzun değildi.

"Yeter!" Wolfe kükredi. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ben de çok kızgınım. Ama o artık gitti ve onu gördüğünüzde gözaltına alıp yerleşkeye geri getirme emri aldınız, anladınız mı?" Ani sessizlik başlı başına bir bildiriydi.

Eğer Kenzie Teksas'tan siktir olup gitmeyecek kadar aptalsa, yürüyen ölü bir kadındı.

"Kulüp binasına yapılan baskınların sebebi o. Ve o dönmeden önce, tam da o gün, bir sevkiyatımız gözaltına alındı çünkü Şövalyelerin kaçıışı engellendi - bunun sorumlusu oydu. Cevap vermesi gereken çok şey var ama bizim daha büyük sorunlarımız var. Hepiniz John Wayne'i gördünüz."

"Mahmuzlu adam mı?" Hurt herkesin kıs kıs gülmesine neden olacak şekilde seslendi.

"Evet, King Dick fırsatını bulduğu anda bana saldırdı. Fabrikamızı biliyor ve bir parça istiyor."

Anlık bir sessizlik oldu.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Şimdi, şartları adil değil. Şaşırtıcı bir şekilde," diye mırıldandı. "Onlar için piyasa değerini ödemeye razı ama diğer alıcılara yapılan satışlardan pay istiyor. Yine fena bir oran değil. Yüzde beş." Eliyle çenesini ovuşturdu. "Baskına uğramayacağımızı söylüyor, görünüşe göre garanti edebileceği bir şey ki hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz, ama işbirliği yapmazsak haftalık baskınlara alışabileceğimizi söyledi."

Ortaya çıkan homurdanmalar içtendi. Kimse bugün yaptığımız gibi her hafta bok toplamak istemiyordu.

"Tamam, düşünceler. Bunu hepinize soruyorum çünkü kararı herkes verecek. Bu sadece bana bağlı değil, duyduunuz mu?"

"Bana tuzak gibi geliyor," diye homurdandı Bear. "Yani, lanet olsun, gerçek olamayacak kadar iyi. Neden yüzde beşten fazlasını istemiyor?"

"Ona nereye gideceğini söyleyeceğimiz için mi?" BB bağırarak karşılık verdi. "Bizi zor durumda bıraktı ama bizi çok zorlarsa her zaman dağılabiliriz."

"Dağılmak mı? Ne oluyor lan?" Red homurdandı. "Neden dağılmaktan bahsediyorsun?"

Ve tartışma beş dakika kadar sürdü. Konseyi izledim, kardeşlerin kendilerini yıpratmalarına izin verirken her birinin boş yüzlü olduğunu gördüm, ama Lucie? En kızgın görünen oydu.

Herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle kurt ıslığı çaldığında şaşırmadım.

"Kapa çeneni," diye hırladı, ayağa fırladı, ellerini masanın üzerine koyarak herkese ters ters baktı. "Aptallar gibi tartışarak bir yere varamayız, pislikler. Bunu küçük beyinlerimizle değil, büyük beyinlerimizle düşünmeliyiz."

Çoğu homurdansa da, onun söz konusu olduğu yerde beklenebileceği gibi, herkes ağzını kapalı ve başını eğik tuttu.

"Şartları o kadar da kötü değil. Beni endişelendiren şey bize tuzak kuruyor olabileceği. Bunun olmamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyız."

Bir elimi kaldırdım. Beni görünce kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalkmamı işaret etti.

"Ona şantaj yapmalıyız."

Lucie başını yana eğdi. "Dinliyorum."

"Yüzüğünü gördün mü? O evli." Sırıttım. "Tuvalete sürüldüklerinde tatlı çocukları nasıl süzdüğünü gördün mü?"

Wolfe sırıttı. "Bal tuzaklarını severim."

Lucie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Fotoğraf çek, onları kullan... Ya karısını sevmiyorsa? Ya boşanmaya hazırsa?"

"Bileğine ne taktığını gördün mü? Saatinin yanında?" "Aydınlat beni," diye karşılık verdi Lucie.

"Arkadaşlık bileziği vardı. Hani şu pamuk ipliğinden yapılan bilekliklerden. Küçük çocuklarla düzenli olarak arkadaşlık etmiyorsa, bir kızı olduğunu tahmin ediyorum." Omuz silktim. "Karısından hoşlansın ya da hoşlanmasın, genellikle çocukları varsa evliliklerini bozmak istemezler."

Tırnaklarını ön koluna geçirdi. "Tamam, peşine birkaç adam takmamız gerekiyor. Durumunun ne olduğunu görelim. O zaman bu işe biraz daha adil yaklaşabiliriz." Başıyla onaylayınca tekrar yerime otururken biraz sırıttım.

Önerim roket bilimi değildi, ama işe yaradıysa ve bize yardımcı olduysa? Her şey iyiliğimiz içindi.

Ama

YAWNEDİĞİMDE tüm vücudum titredi çünkü Tanrım, yorgundum. Bütün erkeklerim dışarıdayken, yatağa rahatsızlıkla baktım.

Onlarla yattığım kısa süre içinde bir yatakta uyumaya alışmışım ve alternatifini sevmiyordum. Ama onlar burada olmadan

Ne kadar yorgun olduğum önemli değildi, kendimi savunmasız hissedersen uyku beni ziyaret etmeyecekti.

Homurdanarak bir yastık kaptım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bazanın etrafını saran yatak eteğini kaldırıp, bunun bir süpürgelik olmadığını görünce rahat bir nefes aldım ve altına girdim. Bunu daha önce kontrol etmemiş olmam kendimi ne kadar güvende hissettiğim hakkında çok şey söylüyordu; yatağın altına yatay olarak yerleşip bir tarafımın duvar tarafından korunmasını sağlarken sadece bu düşünce bile beni şaşırttı.

Yastığı sırtıma koyarak, her zaman yanımda taşıdığım iki eşyayı, babamın bana verdiği küçük tabancayı ve cep telefonumu çıkardım. Onları görüş alanıma yerleştirdikten sonra yan tarafıma kıvrıldım, ellerimi başımın altına koydum ve kendimi dinlenmeye bıraktım.

Üçü burada olmadan aynı şey değildi. Bu sıcakta bile onların fırın gibi sıcaklığına yavaş yavaş alışıyordum ve onların arasında güvenle sıkışmış olmak hoşuma gidiyordu. Bana bir şey olmasına asla izin vermezlerdi. Kelimenin tam anlamıyla kurtarıcılarımın aynı yataktaydım...

Şimdi hariç.

Üç haftadan uzun süredir hiçbirisi olmadan ilk kez.

Bir şeye bu kadar çabuk alışabilmeniz ne tuhaf, özellikle de en savunmasız olduğunuz anda kendinizi güvende hissetmek için buna çaresizce ihtiyaç duyduğunuzda.

Yine de dinlenmeyi başardım ve Aaron o öğleden sonra beni ziyaret ettiğinde, benden nefret eden tatlı bir adamla hastanede geçirdiğim bütün bir gece ve sabahın ardından, başımda dikilmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Her yere kan ve beyin maddesi damlatıyordu. Beni boya gibi kaplıyordu.

Paniğe kapıldıkça nefesim daralmaya başladı. Duyu organlarımdın beni ele geçirdiğini ve yaptığı her şeye karşı inanılmaz derecede hassaslaştığımı hissedebiliyordum. Kan bacağıma sıçradığında, etime bir bomba düşmüş gibi hissettim. Ses kulaklarımı ağrıttı ve beni bir patlamayla uyandıracak kadar yüksekti.

Halının üzerinde uyumaktan kalçam ağrıyordu, sırt üstü döndüm ve tekrar uykuya dalmaya çalıştım.

Uyanıklıkla uyku arasında bir yerde onu duydum.

O kadar silikti ki, Aaron'un varlığı beni hiperfarkındalık sahibi yapmasaydı, onu duymayabilirdim ama duyduğumda gözlerim yaşardı.

"Baba," diye nefes aldım.

Benim, bebeğim.

"Nerelerdeydin?" Beni izlemekten asla vazgeçmeyeceğine dair verdiği sözü kolayca hatırlayarak fısıldadım.

Sana ulaşamadım. Sesi zayıf geliyordu, sanki kötü bir bağlantımız varmış gibi gidip geliyordu. Güvende olduğundan emin ol- Sessizlik. Yapabilirim. Üç koruyucu. Onlar-

Tekrar ayrıldığında çığlık atmak istedim. Bu nasıl bir cehennemdi böyle? Bunca yıl sonra babamdan haber almak ve sonra da lanet olası hatalı bir bağlantı yüzünden konuşmanın yarısını kaçırmak?

"Baba? Neredesin? Güvende misin? Mutlu musun?" Nefes aldım.

Güvendeyim. Ailemi bekliyorum ama hiçbiriniz uzun süre burada olmayacaksınız. Mutlu olmanı istiyorum bebeğim. Benim için mutlu ol. Seni seviyorlar. Güvende olacaklar. Kimse sana dokunamaz.

Sessizlik.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Bu Ryan Baba'dan son haber alışım mıydı?

Yatağı yukarı kaldıran tahtaya baktım. Etrafımda, altını süpürmem gereken yerden gelen toz zerrecikleri vardı -oops- ama gözlerim bambaşka bir nedenden dolayı kaşınıyordu.

Annemin nerede olduğundan emin değildim ama ondan haber almam gerekiyordu.

Beni sakinleştirmesi için sesine ihtiyacım vardı.

Cep telefonumu kaptığım gibi numarasını çevirdim ve cevap vermesini bekledim. Telefonu yanıma koyup hoparlörü açtığımda, "Hey, bebeğim, iyi misin?" diye cevap verince iç çektim. Sonra, yeterince hızlı cevap veremeyince, "Ama?" diye ekledi.

"Anne, seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum bebeğim. Ben de seni seviyorum. Neyin var? O serserilerden biri canını mı yaktı? Bana hangisinin olduğunu söyle, ben de onlara diz çök-"

"Anne!" Ben azarladım. "Hayır! Hiçbir şey yapmadılar. Ben sadece... hepsi meşgul."

"Yani?"

"Şey, uyumak istedim. Uzun bir gün oldu."

"Öyleydi," dedi iç çekerek. "Bubbles nasıl?"

"O iyi ama bebeğini kaybetti," dedim üzüntüyle. "Jinx kiliseden sonra kliniğe gittiğinde yıkılmıştı. Sanırım-" Yüzümü buruşturarak, "Sanırım Jinx ondan daha çok üzüldü," diye fısıldadım.

"Hiç şaşırmadım. Oradaki her şey tam bir karmaşaydı."

"Sesin üzgün geliyor." Annemi tanırdım ve tatlıbutonlara sempati duymak onun sesinde sık duyduğum bir şey değildi.

"Öyleyim. O bebek yanlış bir şey yapmadı. Bir yere varacağını bilsem, ona ATF'ye kötü muamele davası açmasını söyledim. Bu onların hatası-"

"Kendine baktığını sanmıyorum. Doktorun söylediklerini duydum. Doğru beslenmiyormuş ve ihtiyacınız olan vitaminlerin hiçbirini almıyormuş... Uzun süredir taşıdığı için bebek çok küçükmüş."

"O zaman çocuk için daha da üzüliyorum ve o kaltaktan daha da nefret ediyorum." Lucie homurdandı. "Her neyse, sorun nedir?"

"Hiç-" Ne söyleyeceğimi, bunu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için sözümü kestim. "Hiç kafanın içinde Ryan Baba'nın sesini duydun mu?"

Annem sessizliğe gömüldüğünde ne düşüneceğimi bilemedim, sonra beni şaşırtarak itiraf etti: "Uzun zaman önceydi, tabii. Onu her zaman duyardım. O öldükten sonra paramparça oldum bebeğim. Bana ihtiyacın vardı ve ben seni bir süreliğine hayal kırıklığına uğrattım. Sürekli uyuyordum ve sadece... biraz yönlendirilmeye ihtiyacım vardı. Bana eve dönme zamanının geldiğini söyleyen oydu.

"Bir süre oradaydı ama ben yerleştikten sonra, babalarınız ve ben bir araya geldikten sonra ondan daha az haber aldım. Ryan bunun artık güvende olduğum için olduğunu söyledi. Korunduğum için. Kendini benim beyaz atlı şövalyem olarak ayarlamıştı," diye mırıldandı sesinde bir gülümsemeyle. "Ve beni asla hayal kırıklığına uğratmadı."

"Ondan en son ne zaman haber aldınız?"

Tereddüt edişini mi? Cevabımı almıştım ve tek kelime etmeyeceğini biliyordum.

"Ne zaman kaçırıldım?"

"Bana Jodie-May'e bunu ödetmemi söyledi," diye mırıldandı. "Ben de öyle yaptım." Boğazını temizledikten sonra, "Ondan haber aldın mı?" diye sordu.

"Onu o gün de duydum, bugün de." Yutkundum. "Onu özliyorum anne." "Bebeğim, gittiğinden beri onu her gün özledim. Değil mi Onu düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Ryan ve diğer babalarınız, onlar benim hayatımın aşkları. Yanımda oldukları için kendimi kutsanmış hissetmediğim bir an bile geçmiyor."

Sadece aralarındaki aşk yüzünden değil, empati kurduğum için de gözlerim yaşardı. "Saint, Keys ve Ink hakkında ben de böyle hissediyorum," diye fısıldadım, sesim duygularımdan arınmıştı. "Sanki..."

"Onlar senin damarlarındaki kandır."

Bir elimi yüzüme bastırdım. "Evet. Aynen öyle. Sanki onlarsız bir bütünüm ama canlı değilim."

"Ne demek istediğini anlıyorum, bebeğim." Annem nefesini içine çekti. "Sen ve ben şanslıyız. Sadece bir değil, birkaç ruh eşimiz var. Ama onlara göz kulak olmalısın bebeğim. Sen eşsiz bir konumdasın. Çoğu kadın sadece bir erkekle başa çıkabilir, hatta bazıları bununla bile başa çıkamaz. Ve biz çoğundan farklı bir dünyadayız.

"Her gün önlerine ne tür ayartmalar çıktığını biliyorsunuz. Sahip olduklarınızı korumalı ve bunun için savaşmaya hazır olmalısınız. Bunu yapabilir misiniz?"

"Ben zayıf değilim, anne."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim bebeğim," diye anında cevap geldi. O kadar hızlıydı ki buna inandım. "Zayıf olan sen *değilsin, biziz*. Seni çok seviyoruz ve çok korkuyoruz. Senin kaçırıldığın gün hissettiğim korkunun bir parçasını bile asla yaşamak istemiyorum. Bu beni öldürür ve o anı o kadar güçlü ki bugün bile beni taştlaştırıyor. Korkumuzu sana yüklememize neden olan şey o anının gölgesi. Ama sen benim kızımsın ve ben asla zayıf bir küçük hanım yetiştirmedim."

Dudaklarım kıpırdadı. "Onları mutlu edebilirim."

"Yapabileceğinizi biliyorum. Elbette, sahip olduğunuz bu küçük evde mutlu olmadıklarını düşünebilirler, ama onlara zaman verin. Onlara da biraz alan tanıyın ama asla diğerinden daha az hissetmelerine neden olmayın. Hepsi eşittir ve bunu unutmalarına izin vermeyin."

Deneyimlerinden yola çıkarak söylediği bu sözler kaşlarımı çatmama neden oldu. "Babalarla sorun yaşadınız mı?"

"Bazen. Sık sık değil." Bir nefes verdi. "Matty'den sonra bir daha hamile kalmamam gerekiyordu. Sen on üç yaşındayken oldu. Bunu ben yapmadım ama oldu ve doktor eğer doğurursam beni öldürebileceğini söyledi. Kürtaj yaptırmayı reddettim ve o günler çok stresliydi.

"Kürtaj yaptırmayacağımı söylediğimde bana çok kızdılar. Seni, çocukları ve onları düşündüğüm için bencillik ettiğimi söylediler ama ben bunu yapamazdım - bunun için beni affettiklerinden emin değilim."

Bu açıklama karşısında ağzım açık kaldı. "Hiç bilmiyordum." "Bilmediğinden emin oldum."

"Ne oldu?"

"Doğa oldu. Düşük yaptım. Bana çok uzun süre kızgın kaldılar." Nefesinin altında ısıklık çaldı. "Bunun onlara ne yapacağını bildiğimi söylediklerinde kendimi riske atmaya cesaret ettiğim için bana kızdılar." Temizledi

boğazını. "Onlardan ve benden doğan bir şeyi elimden alamazdım. Ama anlıyorum... birkaç ay boyunca işler zordu. Onların olabileceğini düşündüm-" Biraz hava emdi. "Ama hile yapmadıklarına yemin ettiler ve yaptıklarına inanmak için gerçek bir nedenim yok. Arada bir kuşkuya kapılıyorsun ve inşa ettiğin şeye inanman gerekiyor, bebeğim."

Yutkunurken çok zorlandım. Sanki bir portakalı yutmaya çalışıyordum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Hayatımda bundan çok daha kötülerini yaşadım, sevgilim. Ben hayatta kalan biriyim.

Sen de öylesin. Tüm bu konuşmalarla seni üzmemi istememiştim-"

"Hayır!" Sözünü kestim. "Hiç de bile. Buna ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Ofladı. "Kahretsin, Seamus, saçındaki de ne?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Ne oldu?"

"Çiklet," diye homurdandı Lucie. "Bebeğim, gitmem gerek." "Sonra görüşürüz, anne."

"Yapacaksın."

Hattı kestiğimde, kapının dışında ayak sesleri duydum. Botlar yatağın yanında belirdiğinde, itiraf etmeliyim ki biraz donakaldım. İçimin derinliklerinde, geçmişle şimdiki zaman birleşirken etrafımda dehşet dönüyordu.

Sonra yatağın yanındaki adam çömeldi ve Keys'in sürdüğü seksi tıraş losyonunun kokusunu aldım.

Yatağın altına baktığında ona gülümsedim ve elimi uzattım. Beni altından çekip çıkarmasını beklerken yan yattı ve bana doğru koşmaya başladı.

Botlarını çıkarıp tekmeledikten sonra yanına sokuldum ve ona sarıldım.

"İyi misin?" Nazikçe sordum.

"Hayır." Yatağın tahtasına baktı. "Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Hatırlamana şaşırdım."

"Söylediğin çoğu şeyi hatırlıyorum. Ama gelecekte burada uyumanı istemiyorum. Kestirmen gerekiyorsa bana söyle, ben gelip seni rahat ettireyim."

Koluna sırtarak, "Pek uyuyabileceğimizi sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Uykuya ihtiyacın varsa, seninle birlikte dinlenirim," diye yanıtladı huysuzca. "Bu sadece seksten ibaret değil, Ama. Umarım bunu biliyorsundur."

Sözleri karşısında şaşırarak sustum. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece babamla konuştum, hepsi bu."

"Oh." Keskin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Bacağımı kalçalarına geçirerek onu kendime doğru çektim ve "Kötü mü geçti?" diye fısıldadım.

"Daha kötüsü olamazdı. Korumalar onu telefonda uzaklaştırdı." Yutkundum. "Umalım da gelecek yılki şartlı tahliye şansını mahvetmesin."

Bu düşünceyle irkildim ve "Bu senin suçun değil" diye mırıldandım. Onu sıktım. "Eğer eve erken gelemezse, bu onun suçu. Kenzie ne yaptıysa, onun suçu. Olanların hiçbirisi senin yüzünden değil. Onun için elinden geleni yaptın. Çoğu kişiden daha fazlasını yaptın. Sen baban için harika bir evlat ve onun hak etmediği bir kardeşsin."

Hayatımda sayamayacağım kadar çok kez yaptığım bir hareketle kolunu kaldırıp yüzünü kapattığında, gözyaşlarını ruhumun derinliklerinde hissettim.

Ben bir şey söylemedim. Söylenecik ne vardı ki? Acısını anlıyordum, nereden geldiğini biliyordum ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama onun yanında olabilirdim. Burada uzanıp duygularıyla başa çıkmasına izin verebilirdim.

Yıllar içinde annemden öğrendiğim bir şey vardı; motorcular ve duygular, motorcular ve elektrikli süpürgeler gibiydi. İkisi asla bir araya gelmez.

Ben de ona sarıldım. Kızım uyuştuktan ve ayağım tuttuğum pozisyonundan dolayı biraz öldükten sonra uzun süre orada onunla kaldım. Orada öylece kaldım, kokusunu, varlığını içime çektim, onu sevdim ve bunu benim önümde gösterebilmesini sevdim.

Kısa bir süre sonra sakinleştiğinde - duygularını tam olarak açığa vurduğu söylenemezdi - "Seni seviyorum Jamie" diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Sesi her zamankinden daha derindi ve kalbimi acıtıyordu. Başını yana çevirdiğinde yaşlarla dolu gözlerini gördüm ve onun için daha da çok acı çektim. "Bu benim için çok zor. Bilirsin, bu seni paylaşma olayı?"

Bu yola girmesini beklemediğim için gerildim. "Evet, biliyorum." Bir an için alt dudağımı ısırarak, "Devam edemeyeceğin bir şey mi?" diye sordum.

"Öyle bir şey değil." İç çekti. "Sadece, bilirsin, bu zor. Daha zordu ama ben de seviyorum."

"Öyle mi?" Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için temkinli bir şekilde sordum.

"Evet. Ayak uydurması zor bir kadınsın," diye alay etti. "Seni mutlu edecek bir futbol takımına ihtiyacın var."

Gülerek karnına bir tokat attım ve kığım, ayağım ve her şeyim dümdüz olana kadar üzerinde kıvrıldım. "Pislik."

"Senin pisliğin mi?"

Tereddütü dudaklarımı büktü. "Sonsuza kadar. Her zaman benim pisliğim olacaksın Keys. Artık bunu yapamayacağına karar versen bile."

Başını salladı, uzandı ve bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Böyle konuşmana gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum, sadece buna değdiğini bilmeni istedim."

"Belki öyleyim, belki değilim, ama benim mutluluğum sizin mutluluğunuzu tanımlamaz ya da belirlemez."

"Oprah mı izliyorsun?" "Hayır, her zaman bu kadar bilgeydim."

"Oh, öyle mi, Kemosabe?" diye alay etti. "İlk başta hoşuma gitmemişti ama bilmiyorum. Gittikçe hoşuma gidiyor. Uzun zamandır derimin altındasın, şekerim. Sanırım sen Lyme hastalığı gibisin. Sisteme bir kez girdi mi, ondan kaçış yok."

Kıs kıs güldüm. "Bugün iltifatlarla dolusun, değil mi?"

"İltifatlar en iyi yaptığım şeydir." Boğazını temizledi. "Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?"

Onu öpebilirim.

Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce fısıldadım, "Ben seninim Jamie. Tıpkı senin benim olduğun gibi. Sonsuza kadar."

Ve iç çekerek öptü, sözlerimi sonsuza dek aşkımızla mühürledi.

Aziz

"Onu daha önce hiç böyle dans ederken gördün mü?" Keys'e biramı Mürekkep'e doğru çevirip kıvranan kadınıma doğru eğerek sordum, sanki o bir direk, kendisi de bir dansçıydı.

Keys başını yana eğdi. "Hayır. Ama benimle böyle dans etse fena olmazdı." Bana sırtıttı. "Tercihen çıplak."

"Siktir, evet," diye inledim ve sikimi avuçladım. "Bu çok ateşli olurdu."

"Daha önce hiç böyle dans etmemişti. Onu dans ederken gördüğümü hiç hatırlamıyorum," diye düşündü.

"Bütün erkeklerin ona baktığını düşünürsek bunun kötü bir şey olduğunu söyleyemem," diye homurdandım.

"Onu sahiplenmemiz gerekiyor," dedi kolayca. "Şu anki haliyle, babaları ve adı onları geri çektiriyor ama onu işaretlediğimizde bakmaya bile cesaret edemeyecekler."

Bu düşünce beni vazgeçirmedi. Ama'yı istiyordum, onu her şekilde elde etmek istiyordum, bu yüzden onu işaretlemek bir sonraki adımdı. Vücudundaki mürekkebinin düşüncesi sikimi daha da sertleştirdi ve "Onlara katılacağım" diye mırıldanırken biramı Keys'e uzattım.

Güldüğünde ona ters ters baktım ama dans pistinde sinsice ilerledim.

Cumartesi gecesi, son baskından beri, Kenzie'nin ihanetinden beri ve Bubbles bebeğini kaybettiğinden ve Lucie kulüp binasına geri döndüğünde onu kışının üstüne fırlattığından beri ilk Cumartesi gecesi partisiydi - yani, evet, ama Lucie asla iyi biri olmamıştı. Ayrıca, onu oyalamak için verdiği birkaç Ben Franklin'i de görmüştüm -Lucie cehennemden çıkmış olabilirdi ama onun da bir kalbi vardı.

Bu gece aynı zamanda kulübe kendimizi gösterdiğimiz ilk geceydi. Keys onu daha önce öpmüş ve dikkatleri üzerine çekmişti, Ink şimdi onunla dans ediyordu ve bu da erkek kardeşlerin dedikodu yapmasına neden oldu ve ben ona yaklaştığım anda? Bokun gerçekten uçacağını biliyordum çünkü Ama'nın annesi gibi olduğunu düşüneceklerdi.

Bir anlamda öyleydi ama hepsi değil.

Işık loştu, müzik yüksekti ve önümü sırtına bastırıp kalçalarını kavrayıp içine doğru sallanırken çok sıcaktı. Bana karşı çok fazla beceriyle kıvrandı ve kulağına bağırdım, "Her zaman böyle dans edebildin mi?"

Kahkahalar ondan kaçarken, cevabımı bulduğumu biliyordum.

"Dans etmek için zaman ayırmaya değecek bir şey yapmanızı bekliyordum," dedi bir kahkaha atarak, kollarından biri boynumun arkasına uzanırken diğeri de Mürekkep'i kendisine yaklaştırarak aynalama hareketi yaptı.

Aramızda sıkışıp kaldığında daha da yükseliyor gibiydi ve vücut ısımın daha yoğun olduğu bu yerde vücudumdan ter damlıyor olması umurumda değildi. Vücudumun Ink'inkine kendi iyiliğim için fazla yakın olması da umurumda değildi.

Onunla ilgili bir şey çılgınlığı kabullenmemi sağladı. Onunla ilgili bir şey buna ihtiyaç duymamı sağladı.

Normal bir hayat sürmek için doğduğumdan emin değildim. Bir MC'ye katıldığım için başıma gelen buydu ama lanet olsun, bundan daha derindi. Ama'nın Mürekkep ve Anahtar'la birlikte günlerime kattıkları? Benim de buna ihtiyaım olduğunu düşündüm.

Ben şanslı olanlardan biriydim. Dorie beni ailesine katmış, kendi çocuğu yapmıştı ama yine de ilk yıllarımı hatırlıyordum, o olmadan önceki yıllarımı, annemin bir bok çuvalı olduğu zamanları. Yalnız bırakıldığımı, a uyuduğumu ve yatak odasından garip iniltiler duyduğumu hatırlıyordum. Kendimi bir baş belası gibi hissettiğimi, istenmediğimi ve yalnız olduğumu hatırlıyordum.

şimdi mi?

Asla yalnız olmayacaktım ve bu iyi hissettiriyordu.

Evet, sahipleniciydim ve onu paylaşmak zorunda olmak garipti ama uyuyordu. Doğru hissettiriyordu. Keys ile bu çok kolaydı. Onun aramızda olmasına alışmıştım, onunla ilgilenmemize ve ona göz kulak olmamıza alışmıştım. Ink biraz daha zordu, biraz daha alışmak gerekiyordu çünkü o daha büyüktü, bizimkinden çok onun babasının dalga boyundaydı, ama oraya doğru gittiğimizi fark ettim.

Bisikletleri, biraları ve orospumuzu severdi. Bu, ruhumuzun derinliklerinde birbirimize bağlı olduğumuz anlamına geliyordu. Buz hokeyini sevdiği, Patriots'tan nefret ettiği ve greşten hoşlandığı gerçeğini de eklersek? İyi anlaşacağımızı biliyordum.

"Yukarı çıkabilir miyiz?"

Nefes nefese sorduğu soru ikimizi de güldürdü ama Ink başını salladı. "Hayır. Henüz değil."

"Neden?" diye feryat etti ve elimi bacaklarının arasına indirmeden önce karnına götürmekten kendimi alamadım. Islaktı; kısa kot şortunu ıslatacak kadar ıslaktı. Hay sikeyim.

"nk ağzlsn," dedi Ink ona ve burnuna bir öpücük kondurdu.

Suratını astı. "Bunun iyi bir şey olduğunu mu sanıyordun?"

"Öyle tatlım, ama bazen beklemek ruha iyi gelir." Ağzını kulağına götürdü ve ben de onu dinleyebilmek için tutuşumu değiştirdim. "Beklemeni istiyorum, geri döndüğümüzde bizim için yalvarmanı istiyorum. Eve dönene kadar o aç, açgözlü küçük amından başka bir şey düşünmemeni istiyorum. O kadar ıslak olmanı istiyorum ki, ne zaman bacaklarının arasına dokunsam parmaklarım ıslak gelsin. O küçük amcığının bizim için o kadar çaresiz olmasını istiyorum ki, istediğimiz her şeyi istediğimiz anda yapacaksın. Bizim için büyük bir acı olmanı istiyorum."

Hay sikeyim. Şimdi yukarı çıkmak istiyordum. Kahretsin.

"Çok fazla 'istek' var," diye hıçkırdı, vücudu aramızda dalgalanıyordu.

"Çünkü beni de açgözlü yapıyorsun," diye hırladı, gözleri

Sabah Ama için pek de hayra alamet olmayan bir şekilde hava kararıyordu; Chicago'ya kadar ata binmiş gibi yürüyecekti.

Kulağını ısırdım. "Ve ben."

Kadından tiz bir inilti kaçtı. "Beni öldürüyorsun."

Güldüm. "Hayır bebeğim, seni yaşıyoruz. Hayat harika değil mi?"

ANAHTARLAR

"VAY CANINA, BU ÇOK İYİ AMA," diye homurdandı Ink.

Ona baktım, Mürekkep Bridges'in baldırındaki fazla mürekkebi silmeye başlarken ayak parmaklarının üzerinde zıplamasını izledim.

Annesi ve onun kalçasına asılmış bir bebek olarak görüntüsü hiperrealizmin ötesindeydi. Fotoğrafa bakmak gibi bir şeydi elbette ama daha fazlasıydı. Burada ve orada *daha fazla* görünmesini sağlayan küçük süslemeler vardı.

Bridges'in annesinin onu tutuş şekli resimdekinden daha sıkıydı ve Bridges'in başıyla annesinin başının eğimi sanki birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlarmış gibiydi.

Dövmemi onun yapmış olması ve çok yakında benim de bunu bir keneye yaptıracak olmam beni sevindirdi. Bir dövme sanatçısıyla garip bir ilişki içinde olmanın avantajları vardı.

Hepsi aile içindeydi.

Tıpkı Ama'nın bugünden sonra olacağı gibi.

Ink'in eli o uzun seanstan sonra ağrımayı bıraktığında, onu bizim olarak işaretliyordu.

Bu geleceğimiz hakkında tedirgin olmadığımı söyleyebilir miydim? Hayır, söyleyemezdim. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece o ve ben olsaydık huzursuz olur muydum emin değildim.

Ama bana başka hiçbir kadının yapmadığı bir şekilde seslendi. Bu bağın, bu bağlantının orada olduğunu bilmek bir erkeği tedirgin ediyordu. Elbette bunun için minnettardım ama on sekiz yaşıyordum ve umarım uzun bir ömrüm kalmıştı.

Tedirginliğim yaşam koşullarından ya da genç olmamdan kaynaklanmıyordu. Ama'nın bir insan olarak kim olduğundan kaynaklanıyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratma, onun için yeterince iyi olmama düşüncesi? Aklımı başımdan aldı ve itiraf etmeliyim ki beni korkuttu. Bu konuda gergindim. Her şeyi berbat edeceğim ve onun kalbini kıracağım için gergindim. Bu yapmak istediğim son şeydi. Bunu yaparsam ölürdüm.

"Gergin olmanız normal."

Alev'in geldiğini fark etmediğim için irkildim. "Efendim?"

Bana bir bakış attı. "Efendim mi? Bana sadece Alev de."

Yutkunarak, "Elbette." dedim.

"Bana daha önce öyle demiştin."

"Daha önce bir aday değildim. Sadece senin çatın altında yaşayan sümüklü bir çocuktum."

Omuz silkti. "Ama şimdi değilsin. Gergin olman normal," diye tekrarladı. "Bugün böyle bir sahnem yoktu, biliyor musun?"

"Ne? Lucie senin işaretlerini taşıyor."

Flame'in dudakları seğirdi. "Bunları yaptırmak için bizim iznimize ihtiyacı yoktu. Üzerinde tüm hak taleplerimizle ortaya çıktı."

Güldüm. "Lucie'nin yapacağı bir şeye benziyor."

Flame buna sırtıttı, düpedüz sırtıttı. Sonra Mürekkep'in Bridges'in baldırını sargı beziyle sarışına başını eğdi. "Bu onun ilki mi?"

"Evet. Hemen hemen. Bir portre."

"Fotoğraf mı çekiyorsun?"

"Ben yaptım." Cep telefonumu aldım ve ona gösterdim. Isık çaldığında başımı salladım. "Başka bir şey, değil mi?"

"Jay-sus," diye mırıldandı. "Ama, bebeğim, yeni bir mürekkebe ihtiyacım olacak." Ama'nın gözleri ona sırtırken parladı ama Mürekkep'ten uzaklaşmadı, onun tedavi sonrası bakımla ilgili konuşmasını izlerken değil saatlerini harcadığı dövmeyle dikkatle baktı.

Flame'in sırtışı bana bakarken de kaybolmadı. "Tereddütleri olan bir adama benziyorsun. Bana Julia Roberts gibi mi davranacaksın?"

"Şimdi ne olacak?" Kaşlarımı büzerek sordum.

"Julia Roberts. *Kaçak Gelin*." Elini salladı. "Lucie bana izletti. O ve *Pretty Woman*." Yüzünü buruşturdu. "Sadece o sırada bana oral seks yapması katlanılabilir hale getirdi. Bu ilgili gerçekleri başkasıyla paylaşacağımdan değil, dikkatinizi çekerim. Ama sen ailedensin."

"Muhtemelen bana söylememek için bir neden daha, Alev," diye mırıldandım burnumu kırıstırarak.

"Ne olursa olsun. Sinirli görünüyorsun. Neden?"

"Gerginim." Omuz silktim. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." "Kendin olursan hayal kırıklığına uğramazsın."

Ona bir bakış attım ve anahtarlarımı şingırdatmaya başladım. "Bu kulağa çok basit geliyor." "Hayır. Durum bu. Bu şekilde yaşayıp kendine k a r ı dürüst olamazsın Jamie. Ama iyi bir kadın. Güçlüdür ve ilk arkadaşlığınızdaki beri olduğu gibi seni sonsuza dek sevecektir. Bu sevgi seni

Eğer onun istediği gibi yaşayamayacağına karar verirsen öl-"

Lanet olsun. Homurdanarak ona döndüm ve tısladım, "Bu da ne böyle? Bak, ilk başta bundan memnun değildim, elbette. Ama bunun onu paylaşmakla bir ilgisi yok. Geçtiğimiz birkaç hafta bana bunu gösterdi. Birlikte geçirdiğimiz zamanı çok sevdim ve Saint MC'den çok daha fazla açıdan benim kardeşim. Ink, benim için yeniydi ama çok havalı biri.

"Benim sorunum onu paylaşmak değil. Bu ilk başladığında düşündüğüm gibi değil, biliyor musun? Berbat etmekle ilgili. Onu hayal kırıklığına uğratmak. Bundan korkuyorum."

Flame beni omzumdan yakaladı. "Bunlar duymak istediğim türden şüpheler."

"Neden?" Homurdandım. "Korkak gibi konuşuyorum."

"Sevdiği bir kadınla ömür boyu sürecek bir ilişkiye başlamak üzere olan bir adam gibi konuşuyorsun. Hepimiz işleri berbat etmekten korkarız ama dürüst olmak gerekirse yine de berbat ederiz." Omuz silkti. "*Pretty Woman*'ı nasıl izlediğimi hatırlıyor musun? Axe izlememeyi tercih etti. Bu hayatın zevki bu. Her şey sana bağlı değil. Kaçıracağın tek şey, acıların için potansiyel bir BJ... Yani, çuvalalayacağını hissediyorsan, Saint ya da Ink'i içeri gönder."

"Onu takıma mı almak istiyorsun?"

Alev omuz silkti. "Evet. Onu seviyorsun, onun için doğru olanı istiyorsun ama belki bunu ona veremezsin... belki Ink ya da Saint verebilir. MC kardeşlerim, bu şekilde yaşadığım için hakkımda kötü düşündüklerini biliyorum. Ben bir erkeğim, ben bir motorcuyum, kaltağımı parmağımın altına almalıyım-"

"Lucie Steeler'ı parmağının ucunda oynatabileceğini düşünen her adam aptaldır."

"Aynen öyle. Ama bu ne burada ne de orada. Demek istediğim, bunun için daha zayıf olduğumu düşünüyorlar, oysa değilim. Bu beni daha güçlü kılıyor. Gidip bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorsam, eğer çuvalarsam ruhumun sahibi olan kadınla ilgilenecek üç adamın arkamda olduğunu

biliyorum. Bir kadınla birlikte olmanın dehşetini hayal bile edemiyorum.

tek sorumluluğa sahip olmak." Ürperdi. "Ve dediğim gibi Jamie, hepimiz hata yaparız. Bu bizim DNA'mızda var.

"Sadece yapacağınız gerçeğini kabullenmelisiniz ve yaptığınızda da bunu çok asilce yapmamaya çalışmalısınız. Çünkü biz Ama'yı doğru yetiştirdik. Onunla dalga geçmene izin vermeyecek, yaptığının yanına kâr kalmasına uzun süre müsaade etmeyecek - yaptığın pisliği örtbas etmene yardım edecek kaç adam olursa olsun, yine de hepsi senin suçun. "Ve gerçeklerle yüzleşmek zorundasın.

Onu mu? Hayatında Ama'sız mı olmak istiyorsun?"

Sözleri beni o kadar derinden etkiledi ki, ne söylemek istediğimden bile emin değildim. Bocalayarak ona baktım ve o da omzuma bir tokat atıp gülümsedi.

"Evet, doğru olanı yapıyorsun. O senin, kardeşim. Tıpkı senin onun olduğun gibi. Bazen bu kadar kolaydır. Hayatımız her zaman basit değildir, bu yüzden onun gibi saf bir şey bulduğunda? Ona iki elinle sarılırsın."

"Bunu neden sorun etmiyorsun?" Homurdandım. "Bizi öldürmek istememene şaşırdım."

Bakışları Ama'nın Bridges'le şakalaşırken yaslandığı Saint'e kaydı. "Çünkü bazı kadınlar normal için yaratılmamıştır. Bazı kadınların daha fazlasına ihtiyacı vardır. Ama tıpkı annesi gibi. Farklı nedenlerle tabii, ama hâlâ öyle.

"Sizi diken üstünde tutacak. Hayatın düzenli olacağını düşünme, çünkü öyle olmayacak. Sadece Aziz ve Mürekkep yüzünden değil, asla sıradan bir düzene uymayacağı için."

"Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti. "Açıklamaya ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet," dedim kabaca. "Bunu düşünmek için daha çok zamanın oldu."

Alev sırıttı. "Doğru. Ama ve annesi gibi kadınlar süpernovadır. Nereye dokunsalar bir reaksiyona neden olurlar. Basit insanlar değiller. Kaosa bağlıdırlar. Onlarla ilgilenmek çok zaman alır ama bence siz üçünüz bu iş için yeterince erkeksiniz."

"Sadece deneyebilirim Alev," diye mırıldandım ve beni tekrar omzumdan alkışladı.

"Yapabileceğimiz tek şey bu."

Bununla birlikte, Bridges'in nihayet hareket ettiği masaya doğru yürüdü. Ama onu resepsiyon masasına götürüp hesabını kapattı ve ben onu izledim, nasıl hareket ettiğini izledim. Elini nasıl salladığını

kulağının arkasındaki saçları, ona attığı gülümseme, dövmeyle ne kadar sevdiğinden bahsederken gözlerindeki gergin bakış.

Ona, porselen tenine, yüksek, kalp şeklindeki elmacık kemiklerinden aşağı doğru eğildikten sonra bir noktaya yuvarlanan yumuşak çenesine bakarken, bir şeyi tanıdım - bu benim kadınımdı.

Kahretsin, içimde kükreyen gurur, bisikletime ilk kez bindiğimde hissettiklerimden daha fazlaydı.

Benim için ölü olan bir kız kardeşin yasını tutarken, Kenzie sayesinde birkaç yıl daha kaybedebileceğim babamın yasını tutarken bana sarılmıştı ve beni 'yeterince erkek' olmadığım için bir kenara atmamıştı, tüm bunlar olurken beni sevmişti.

Ona dünyayı vermek istememe neden oldu.

Bu onun hayatını değiştirmek istememe neden oldu. Artık bir köpek gibi lanet olası yerde uyumak zorunda kalmasını istemiyordum. Kabuslarla uyanmasını istemiyordum.

Kendini o kadar güvende hissetmesini istedim ki hiçbir şey onu korkutmasın. Annesi gibi o da hesaba katılması gereken bir güç haline gelsin.

İşte o an, bu benim hayat amacım oldu. Var olmak için gerçek sebebim.

Bu kadını olmak için doğduğu kişi yapmak için.

Günahkar azizimiz.

Bridges dışarı çıktıktan sonra, sevincinden neredeyse zıplayarak bana doğru yürüdüğünde, onu izlediğimi görünce başını yana eğdi.

Yeterince yaklaştığı anda ellerimi kısa şortunun arka ceplerine soktum ve onu kendime doğru çektim.

"Kasvetli görünüyorsun," dedi neşeyle.

"Hayır. Sadece dalgınım."

Bu onun gözlerini kışmasına neden oldu.

"Neden?" "Dövmelerini düşünüyordum."

Sertleşti. "Hâlâ seninkini almamı istiyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "Hiç şüphesiz." Eğildim ve kulak memesini ısırdım. "Oradan istiyorum. Kulağının arkasında."

Kollarımın arasında kıvrandı. "Bu acıtacak."

"Bütün iyi şeyler acıtır, bebeğim."

"Doğru." Gözlerini bana dikti. "Eğer ben benimkini oraya götürürsem, sen de seninkini oraya götürürsün."

Sırıttım. "Anlaştık."

"Sana göstermem gereken bir şey var."

"Öyle mi? İyi bir şey mi?" Şaka yaptığımı anlatmak için kışının yanaklarını sıktım.

"Umarım."

Geri çekildi, sonra kolumdan tutup beni resepsiyona doğru çekti. Dövme makinesinin vızıltısını duydum ve Saint'in tişörtünü çıkarmış, koltuğa uzanmış, kalbinin üzerine Ama'nın adını ve çiçeğini yazdığını gördüm. Nergis zambağından yakut rengi kan damlıyordu ve isminin altında birikmişti.

Birkaç kâğıdı karıştırıp dövmemin taslağını benim için oraya bıraktığında kalbimin durduğunu hissettim.

İlk tepkim mi?

"Bu mükemmel."

Annem oradaydı, narin yüz hatlarını çerçeveleyen koyu renk saçlarıyla yüzü tertemizdi. İri gözleri bana bakıyordu ve çenesinin altında bir yumurta saati vardı. Tik taklar, zamanın kumları onun için çok hızlı kaybolurdu.

Kenzie'nin ihanetinden sonra çok yeni olan kayıp acısı beni sert bir şekilde vururken dişlerimi sıktım.

Başımı sallayarak tekrar fısıldadım, "Mükemmel."

Her zaman olacağını bildiğim gibi oradaydı, yanımdaydı, bana sarılmıştı. Tekrar parmak uçlarında yükseldi ve "*Mükemmelsin*" diye fısıldadı.

Burnuna bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Sen olmak."

Aziz

"NE YAPIYORDUN?"

Babamın sorusu karşısında irkildim ve üvey annem Dorie bana kaşlarını kaldırdığında omuz silktim.

"Bu bir cevap değil Lawrence."

Nefesimi üfleyerek mırıldandım, "Ink'in evinde takılıyordum. Ama ve kardeşlerini güvende tutmak."

"Bunu biliyordum. O konuşma yapılırken konsey toplantısında'ydım," diye karşı çıktı babam, "ama benim bilmek istediğim senin ne yaptığın."

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım benimle yatıp yatmadığını bilmek istiyor," diye kibarca araya girdi Ama, gözleri kocaman ve yüzü ifadesizdi.

Ben kahvemde boğulmadan önce, babam Wheels kendi kahvesine homurdanıyordu. "Ben olsam öyle demezdim, Ama."

"Sen yapmaz mıydın?" Dorie ona hınzırca sırtarak cevap verdi.

"Hayır. Prez'imın kız arkadaşına değil, ve..." Yüzünü buruşturdu. "Yani, henüz benim için ne olacağını bile bilmiyorum."

Bu konuşmanın ne kadar berbat olduğunu anlamaya çalışırken ağızım birkaç saniye boş yere çalıştı. Ama konuşmak üzereyken, sadece Tanrı bilir ne söylemek niyetindeyken, hemen araya girdim, "Baba, bunları konuşmak için biraz erken."

La-Z-Boy'unda arkasına yaslandı ve kupasını kot pantolonlu dizine yerleştirirken omuz silkti. "Ink'e göre değil."

"Neden? Ne dedi?" Homurdandım.

"Onunla karıkoca olduğunu."

Ama'nın gözleri parladı. "Böyle mi söyledi?"

Babam başını salladı, bakışları onunla benim aramda gidip geliyordu. "İşte bu kadar. Hemen hemen kelimesi kelimesine. Bu konuda ne hissettiğini bilmek istiyorum Lawrence."

Yüzümü buruşturdum, çünkü soru beni sadece çiğ yakalamakla kalmamıştı, aynı zamanda bu konuda ne hissettiğimi bile bilmiyordum.

"Sanırım memnunum," dedim tereddütle. "Başka bir kardeşinin senin kadınınla birlikte olmasından memnun musun?" Bana kaşlarını kaldırdı ve

Dorie'nin, Tanrı onu sevsin, ayağıyla onu dürttüğünü biliyordum. Odanın karşısındaki kanepeden göremiyordum.

Dorie ve babam, ben beş yaşımdayken öz annem beni onun üzerine attığı için bir araya gelmiş olabilirlerdi ama bu, ilişkilerinin sadece rahatlık üzerine kurulu olduğu anlamına gelmiyordu. Aksini kanıtlayacak üç kız kardeşim vardı.

Evin içinde bir yerlerde kıkırdayan üç kız kardeş... Ben küçükken babamın bize bir aile evi yapmak için satın aldığı bu yerden onları duyabiliyordum.

Onu o zamanlardan hatırlayabiliyordum. Genç ve küstahtı, tıpkı benim gibi, ama annem, o kaltak, beni Rutherford'da daha önce hiç tanımadığım bir babanın yanına bıraktığında? Adam gibi davranmış ve beni karşısına almakta tereddüt etmemişti.

Çocuklar hakkında bir bok bilmemesi ya da hayatının bir çocuğun peşine takılıp gitmesine pek de elverişli olmaması önemli değildi. Beni yanına almış ve iyi yetiştirmişti. Dorie de yardım etmişti, hatta o kadar çok yardım etmişti ki bir gün eve taşınmış ve bir daha da hiç çıkmamıştı.

İşte o zaman bir kız kardeş ortaya çıkmıştı.

Dorie beni bir aydan uzun süredir görmediği için aramamı istediğinde Ama da benimle gelmeye karar vermişti. İkisinin iyi anlaştığını biliyordum, bu da işleri kolaylaştırıyordu ve ne durumda olduğumuzu anlamaları için ailemle bire bir zaman geçirmekten çekinmiyordum.

Keys'in rastgele anahtar şingirtileriyle araya girmesine ya da ailemin sorması gereken herhangi bir şeyi tartışırken Mürekkep'in homurdanmasına ihtiyacım yoktu.

Bir şeyler saklıyor değildik, çünkü saklamıyorduk. Ama yine de, bu benim garip bir konuşma olarak tanımladığım şeydi. Yine de orada otururken Ama'nın ikisini de etkilemesini izledim. Bunu yapmak için çok çalıştığından değil. O sadece kendisiydi, sadece sevdiğim kadındı.

İsa.

Bu nasıl oldu?

Bu her şeyi kapsayan sevgi nereden gelmişti?

Yeni keşfedilmiş gibi hissettiriyordu ama öyle değildi. Başından beri oradaydı. Sadece erkekleşmemi, biraz cesaretlenmemi ve onu kendime almamı bekliyordu.

Kapı çaldığında ve babam ayağa kalktığında, orada ne bulduğumuza şaşırdım mı?

Pek sayılmaz.

Ama'nın ailesi bir fıçı birayla içeri girdiğinde ve Ink ile Keys de geldiğinde? Bir parti hazırlığı içinde olduğumuzu biliyordum.

Dışarıya taştık ve aniden ızgarada hamburgerler, biftekler ve fixin'ler de ortaya çıktı. Tüm bunlar olurken Ama yanımdan ayrılmadı. Katıldıkça gülüyor, ne zaman birlikte olsak içinde filizlenen gücü gösteriyordu.

MC'yi zor günler bekliyordu. Kirli mahmuzlu polisler işler yolunda gitmişti ve şu anda ona

Silahlar. Alışılmışın dışındaydı ama her hafta baskınlarda vurulmamak daha da iyiydi.

Bazen işleri halletmek için şeytanla anlaşmak zorunda kalırsınız ve bu durumda şeytanın bir rozeti vardı. MC hayatı buydu. Yumruklarla yuvarlandın ve mutluluğunu alabildiğin her yerde aldın.

Benim için mi?

O mutluluk benim yanımdaydı.

Elime iyi bir şey geçtiğinde farkına vardım ve işleri olurlarına bırakacak kadar aptal değildim.

Ama'nın saçlarına bir öpücük kondurarak, "İyi misin?"

diye mırıldandım. Bana ıslıl ıslıl baktı. "Elbette iyiyim."

Sırıttım. "Hâlâ iğreniyorsundur diye düşünmüştüm."

Artık bir dövme makinesini parçalarına ayırıp tekrar birleştirmeyi başardığına göre, Ink portakallar üzerinde çalışabileceğine karar vermişti. Ama bugün, otuz portakalı hallettikten sonra, büyük silahları ortaya çıkardı.

Yanında da domuz eti.

O da iyi iş çıkarmıştı. Fotoğrafını çekmiştim ve çerçeveletmekle tehdit ediyordum, her ne kadar tüm işlem boyunca bembeyaz olsa da.

Altı haftada bu kadar yol kat etmesi inanılmazdı. İnsan etine uzun süre hazır olacağından değil ama yine de yeteneğine sahip çıktığını ve salonda resepsiyonistlik ve otoklav teknisyenliğinden daha fazlasını yaptığını görmek güzeldi. Bu ileriye doğru atılmış bir adım gibiydi ve benim de onun için istediğim buydu - geçmişi gömülü tutmak ve geleceğe giden bir yolda yürümek.

Yüzünü bana çevirdi. "Leş gibi

kokuyordu." "Kokmuyordu."

"Öyle oldu amına koyayım," diye homurdandı. "Burnum ondan birkaç santim uzaktaydı."

"Parfüm sıkıydın," diye hatırlattım ona. Neredeyse hepimizi de boğacaktı.

Ama güldü. "O zaman koktuğunu biliyorsun, yoksa parfümümü boşa harcamazdım."

"Doğru. Sen sadece alıngansın."

Burnu kırıştı ama bunu saklamadı. "İyi misin?" diye sorarak soruyu bana yöneltti.

Çocukluğumdan beri benim olan evin arka bahçesinde kaynaşan ailelerimize bakarken başımı salladım.

"İşlerin bu hale gelmesi komik, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, öyle. Özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde."

"Daha iyiye gidiyor," diye mırıldandım, çenemi Keys'e doğru eğerek.

Yukarı uzandım

ve kulak memesini çekiştirdi, hassas etin arkasında onun iddiası yazılıydı.

"Ona yardım ettin. Sen olmasaydın her şeyin üstesinden bu kadar iyi gelebileceğinden emin değilim-"

"Pfft. O iyi olurdu."

"Onun hayatındaki önemini küçümseme bebeğim. Kız kardeşini kaybetti ve babasının şartlı tahliye haklarını kaybettiğini öğrendi..." Babasının aptallığı karşısında çenem sıkıştı.

Göğsümü okşadı, sonra bana yaslanacak şekilde döndü. Dudaklarımı şakağına bastırdım ve "Keşke senin içinde olsaydım" diye fısıldadım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bugün aileni ziyaret etmek isteyen sendin."

"Dorie inliyordu," diye homurdandım.

"Onu suçlayamam. Sen onun tek oğlusun, bebeğim."

Onun gerçek olan ama olmayan bir şeyi bu kadar kolay kabul etmesi karşısında dudağımı ısırdım. Beni büyütmeye yardım eden kadına baktım ve Lucie'yle birlikte Tanrı bilir ne hakkında konuştuklarını gördüm. Sonra Axe ve Flame ile bir şeyler hakkında söylenen Ink ve Keys'e baktım, sonra da Wolfe ve Dagger babamla takılıyordu. Kız kardeşlerim dışarı çıkmış, şişme havuzda zıplıyorlardı ve tepede yıldızlar belirmiş, gerçekten biçilmesi gereken çimleri ve Wheels son iki yıldır boş zamanlarında çimleri onarmaya çalıştığı için çimlerin büyük bir bölümünü kaplayan bisiklet parçalarını gizliyordu.

Burası hayattı, burası evdi ve burası aileydi.

Ne kadar açıldığını ancak şimdi fark ettim ve çok sevindim, özellikle de artık pek bir ailesi olmayan Ink ve Keys için çok sevindim.

"Bunu onlara biz verdik, değil mi?" Sessizce sordum.

Mırıldandı. "Bir daha asla yalnız kalmayacaklar."

"Seni küçük iş bitirici," diye takıldım.

"Pek sayılmaz," diye alay etti. "Kendin bozukken başkasını

düzeltemezsin." "Sen bozuk değilsin bebeğim. Sadece biraz tuhafsın."

Kahkahalar attı ve az önce içtiği koladan bir yudum alırken boğulmaya başladı. Sırtına bir tokat attım, kaşlarımı çatarak ona baktım.

Eğlence. Ailelerimizin birkaç bakışını yakaladık ama onun sadece öksürdüğünü görünce geri döndüler.

"Bu kadar komik olan ne?"

Boğulmayı bıraktığında kıkırdadı. "Hiçbir şey. Yok bir şey."

"Yok bir şey." dedim. "Bana pek öyle gelmedi."

"Kırık dökük olmaktansa tuhaf olmayı tercih ederim," diyerek bana göz kırptı. "Aslında, sanırım bunu üzerime yazdırabilirim."

"Şimdi de bağımlı mı oldun?" Alay ettim.

"Evet. Üç parça ve devam ediyor."

Sırıttım, sonra yanağımı onun yanağına soktum. "Serseri damgası mı alacaksın?"

"Bir tane almamı ister misin?"

"Seni götünden sikerken gözlerimin üzerinde olmasını istiyorum." Titrediğinde sııttım.

"Bu ayarlanabilir."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Mürekkep
Altı ay sonra

"NE OLUYOR L A N ?"

Ama bir kasırğa gibi yanımdan hızla geçerken arkamı döndüm. Bir saniye önce barda durmuş annesiyle konuşurken, bir saniye sonra yanımdan hızla geçiyordu. Neler olduğunu merak ederek yörüngesini takip ettim ve Keys'in yanındaki kulüp fahişesini gördüm.

Bu onun yama partisiydi. Normalde bu, bir kardeş için işlerin kızııştığı anlamına gelirdi. Ama'nın bilmesini gerçekten istemediğim bir geçiş töreniydi. Saint ve benim yaptığımızı düşünecek olursak, ayın evdeki her kulüp fahişesini sikmek ve her am için üç shot tekila içmektir. Gecenin sonunda, bir hafta boyunca bir orospuya ya da içkiye dokunmak istemiyorduk ama çok gülüyorduk.

Keys, Ama'ya bağlı olduğu ve ayini gerçekleştirmeyi aklından bile geçirse babaları onu öldüreceği için, yama partisi çok fazla içkiden oluşuyordu.

Hem de çok.

Kanepedeydi, uyanık olmaktan çok kendinden geçmişti ve horlarken başı arkaya eğilmişti, parti unutulmuştu, yeni yamalanmış kesiği aklından tamamen çıkmıştı.

Kesinlikle dövölmüş olmak yine de tatlı bir popoyu durdurmadı. Hırçın, kindar amcıkların hepsi birbiri kadar kötüydü ve elleri Keys'in aletinde olan kaltağı saçlarından tutup erkeğinden çekip çıkardığında Ama'yı tamamen alkışladım.

Daracık şortu ve yeleğiyle üzerimizdeki her iddiasını görebiliyordum. Bana bir balerini anımsatan topuz yapılmış saçlarıyla Key'in dövmesi kulağının arkasından açıkça görölüyordu. Delikleri kalp şeklinde olan anahtarlarla dolu bir anahtarlık. Boynunun yan tarafına kadar uzanıyordu. Kolunun etrafındaki benim dövmem, ünlü olduğum bir kabile deseni, bir yılan gibi pazusunun etrafında kıvrılıyordu. Kolunun vücuduyla birleştiği üst kısımdan dirseğinin hemen önüne kadar çizgiler narindi, yoğun siyah değildi ama ne zaman baksam, en iyi eserimi taşıdığını bilirdim.

Sadece uygun.

Kalasına Aziz'in işaretini takmıştı. İsminin etrafına sarılmış bir çift melek kanadı ve tepesinde bir hale vardı. Çok orijinal bir fikir değildi belki ama kanatları nasıl tasarlamıştı? Vay anasını, sanki kalçasından çıkıp odanın içinde uçmaya başlayabilirmiş gibi görünüyordu.

Herkes onun bizim olduğunu biliyordu, daha da önemlisi, tatlışlar bizim onun olduğumuzu biliyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Natalie?" diye hırladı uzantıları hakkında ciyaklayan kulüp fahişesine.

Yanımda Dagger ve Saint bana doğru yaklaştılar. Saint de Keys kadar harap görünüyordu ve bu gece bizi kulüp kafesine geri götürenin ben olacağımı biliyordum çünkü bana yaşlı bir adam diyebilirsiniz ama kulüp binasında rastgele bir yatakta değil kendi yatağımda uyumak istiyordum.

Hançer tetikteydi ama bu beni şaşırtmadı. O benim gibi orduda yer almamıştı ama bir katilin içęüdülerine sahipti. Bu da gardını asla düşürmemek anlamına geliyordu. Benim gibi onun da kaç kez sarhoş olduğunu sayabileceğini biliyordum.

"Bu hareketi tanıyorum," dedi, kızının tatlı poposunu yere çarpmasını ve sehpayı devirirken etraflarında bir dizi şişenin kırılmasını izlerken başı yana eğildi.

Gösteriyi görmek için yaklaşan Lucie güldü ve kolunu Dagger'ın koluna doladı. "Kızıma nasıl dövüşüleceğini göstermekte başarısız olacağımı düşünmedin, değil mi? Tanrım, Dag, beni nasıl bir anne sanmıştın?"

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım."

Kıkırdadım. "Tabii ki! Hatırlıyorum. O kaltağın adı neydi?" "Lanet Jenna. O sürtüğü hatırlıyorum. Bir fahişe gibi Axe'in her yerindeydi. oldu."

Dagger kuru bir sesle, "Onun adını ancak sen hatırlarsın,"

dedi. Bana iyice yaslanan Saint, "Kedi dövüşü," diye mırıldandı. Ona alaycı bir bakış attım. "Evet, kardeşim.

Kedi dövüşü."

"Ne kadar içti?" Lucie damadına bakarken sözlerine eğlence karışmış bir halde sordu.

"Görünüşe bakılırsa çok fazla," diye karşılık verdi Dagger, sesi daha az eğlenmiş gibi geliyordu. Ona bir bakış attım. "O güvende."

Kardeşler nihayet neler olup bittiğini anladıklarında Hançer tezahüratların gürültüsü arasında, "Çok güvenli, az önce bir kavga başlattı," diye bağırdı.

'Kedi dövüşü', 'orospu dövüşü' ve bir ton 'miyavlama' tezahüratı eşliğinde, kadının kulüp fahişesinin kığını tekmelemesini izledim.

"Formu harika," dedim, doğal olarak koluma yumruk atan babasından çok Saint'e. Omuz silktilim. "Öyle. Nasıl yumruk attığına baksana."

Saint mırıldandı, "Bunu ona ben öğrettim!"

Lucie homurdandı. "Yapmadım. O bendim."

Saint'in yüzünün buruşması ve onu daha iyi görebilmek için öne doğru eğilmesi ne kadar çok içtiğinin bir göstergesiydi. "Hayır. Bir kız gibi dövüştü." Burnunu çekti. "Onu bir erkek gibi dövüştürdüm."

Dagger homurdandı. "Sanırım minnettar olunacak bir şey."

"Sadece kadınlardan birinin ağzını burnunu kırarken değil," diye cevap verdi Flame, aramıza girip kavgaya doğru ilerlerken.

"Hiç adil değil," diye seslendi Lucie. "Natalie Keys'i hissediyordu."

Flame ona öyle bir bakış attı ki dudakları kıvrıldı ve gözleri hınzırca parladı - bunun ne tür bir berbat mesaj olduğunu bilmesine gerek yoktu

Lucie'nin Flame'e saldırmaya hazır olduğunu biliyordu. Ama'nın Natalia'ya sahip olduğu gibi değil.

"Ama! Ne halt ediyorsun?" diye bağırarak kızının parmaklarını kaltağın saçlarından ayırdı.

"Erkeğimi elliyordu, baba," diye tısladı Ama, eli daha fazla saç tutabilmek için adamın etrafına uzanmayı başardı.

Sweetbutts'ın bu kulüpte neden uzatma taktığı beni aşırıyordu. Vay anasını, başka bir kadına fazladan cephaneye vermekten

bahsediyoruz. "Ne zamandan beri yumruklarınla dövüşüyorsun?"

"Bana birkaç yaşlı adam bulduğumdan beri!" diye karşılık verdi ve yüzünü Flame'in yüzüne öyle bir yapıştırdı ki, kendine olan güvenine fazlasıyla iyi geldiğimizi anladım.

Ama kendini babasının dizinin dibinde bulmadan ve benden, Saint'ten ve Keys'ten hoşlanmaya başladığı türden bir şaplak yemeden önce araya girmeye karar vererek aceleyle yanına gittim, onu belinden yakaladım ve geri sürükledim.

"Sen iddianı ortaya koydun, bebeğim," dedim kulağına fısıldayarak.

"Aynen öyle," diye homurdandı, gözlerini odanın içinde gezdirdi ve herhangi bir kulüp fahişesinin gözlerinin içine bakmasına cesaret etti.

Agresif hareket karşısında dudaklarım kıvrıldı ve ilk kez yüzünde bir ifade beliren Alev'e başımı salladım.

"Kızıma ne yaptın lan sen?" diye homurdandı, onu başka bir kardeşinin kesiğine doğru inleyen Natalie'den uzaklaştırırken.

"Hiçbir şey yapmadılar baba," diye hırladı. "Bana benim olan için savaşımayı sen öğrettin. Bir fahişenin," diye bağırdı, "erkeğime dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sen delisin."

Lucie kolunu Flame'in kolunun arasından geçirdi. "Bugün gururlu bir gün."

Hançer gülerken Alev gözlerini devirdi. "Kızımızın bir holigan olmasından ancak siz gurur duyarsınız."

Ama bu kınama karşısında oflayıp puflarken Lucie sırıttı. "Islak bir faniladansa bir holigan daha iyidir. Dikkat et, bu çocukların hiçbirisi yoldan çıkmayacak. Önce onları iğdiş edecek."

"Emin ol yaparım," diye hırladı Ama ve ben de uzanıp omuzlarını ovdum, sonra da eğilip boğazını ısırarak uyardım.

"O kış benim. Onu ele verme," diye gürledi Wolfe kavgaya karışırken. "Şimdi ne yaptın, Lucifer?"

Yaşlı kadın homurdandı ve tüm masumiyetiyle ellerini kaldırdı. "Ben yapmadım.

Senin cehennem dölündü."

Ama'nın yarattığı dağınıklığa bakmak için dönmeden önce gözlerini ona dikti. Havada uçuşan saç parçaları vardı, diğer saç telleri kanepeye ve yere yayılmıştı. Keys'in önündeki sehpa -her şey boyunca uyumuştı ve o da saçla kaplıydı- parçalanmıştı ve yaklaşık iki düzine boş bira şişesi de yere düşmeyi başarmıştı.

"O bir Hellspawn, değil mi?" diye gururla ilan etti ve kulüpteki tüm motorcular da kükreyene kadar bu sözleri haykırdı: "Hellspawn!"

AMA

İKİ YIL SONRA

KEYS'in siki kığımın içinde tünel açtığında homurdandım, başımı eğdim ve kalınlık hissi beni ezerken Saint'in göğsüne bastırdım.

Tüm erkeklerim ortalamanın üzerinde büyüklükteydi, ama aynı anda vücudumda olmaları çok büyük bir istek gibi hissettiriyordu.

Yine de... DVP'ye doğru ilerliyordum.

Bunun ne zaman olacağından ya da olup olmayacağından emin değildim ama pornoyu görmüştüm. Olmasını izlemiştim. Beni mahvedecek gibi görünüyordu, ama oraya varmak ne yolculuktu.

Sakinleşmeye, ne kadar kalın ve dolu hissettiğimi unutmaya çalışırken, nefes alış verişimle bir ritim buldum ve Keys, bunu denediğimiz son birkaç seferde olduğu gibi ağlamadan dayanabileceğim noktaya geldiğimi biliyormuş gibi itmeye başladığında ve geri çekmek zorunda kaldığında, sinir uçlarım canlanırken şok olmuş bir nefes verdim.

Bunu ne zaman yapsak, sonunda geri çekilmek zorunda kalıyordu, ama ben kararlıydım. İkisini de almaya çok kararlıydım çünkü bu doluluk hissi kalbimin sürekli hissettiği şeydi. Sanki üçüyle birlikte olmanın verdiği mutluluktan patlayacakmış gibi.

Amım ve götüm de patlayabilirdi ama muhtemelen o kadar romantik olmazdı.

Keys'in sikinin Saint'inkine sürtündüğünü hissetmek azap ve mucizenin birleşmesi gibiydi. Yerimden kıpırdıyamıyordum. Ink'in orada olduğunu biliyordum.

ve ağzım onu tatma, serbest kalışını yutma ihtiyacıyla sulandı, ama şu an için her şey benimle ilgiliydi.

Vermek zorunda oldukları her şeyi kabul etmekle ilgili.

Saint pelvisini kaydırıp içime doğru sallanmaya başladığında, bana en yakın şeyi, meme ucunu ısırđım. Başka zaman olsa beni güldürecek bir acı çığlığı attı, ama bu ne yaptığımı anlamamı sağladı ve az önce neden olduğum acıyı yatıştırmak için hızla meme ucunu emmeye başladım.

Elleri saçlarımda gezindiğinde, bundan hoşlandığını anladım ve sonunda bedenim uyum sağladı. Onun dokunuşuyla, aramızdaki bağla bir kez daha topraklanmış gibi hissettim.

Yavaşça başımı hareket ettirdim, meme ucunu bıraktım ve doğruldum. Tüm ağırlığımı ellerime vererek vücudum belli bir açıda duracak şekilde hareket ettim ve her gördüğümde ağzımı sulandıran sikine baktım.

Üç erkeğin de aynı odada, aynı yatakta, üstlerinde boxer olmadan bulunabileceğı bir noktaya geleceğimizi hiç tahmin etmemiştim. Saint ve Keys'in böyle bir sorunu yoktu ama Ink beni hemen hemen her zaman yalnız yakalamıştı. Diğerleri evin bir yerinde sevişirken yatakta ya da en sevdiğim şeylerden biri olan duşta.

Birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca her şey aşağı yukarı böyle olmuştu. Bunun kaç kez olduğunu iki elimle sayabiliyordım, ama bunun bu grup sahnelerinin daha sık gerçekleşmesini sağlayacağını umuyordum çünkü onları seviyordum.

Onların evreninin merkezinde olmayı seviyordum, tüm varlığımla buna tapıyordum. Ayrıca, bu beni her zaman yoruyordu ve bu da harika bir gece uykusu anlamına geliyordu, ki yarın yeni bir binanın temelini atacağımı düşünürsek buna ihtiyacım olacaktı.

Keys'in dövmesini yaptırmayı kendim için hazır olana kadar erteliyordum.

Ama şimdi, sinirlenecek zaman yoktu, buna yer yoktu ve öne doğru uzanıp Ink'in sikini gevşekçe kaldırırken, ona geniş gözlerle baktım ve fısıldadım, "İhtiyacın olanı al, bebeğim."

Hızla biraz tükürük hazırlayarak, burun deliklerinin sözlerimle alevlenmesini ve saçlarımı sıkıca tutarak başımı yakalamasını izledim. Ağzımı açtım ve kendini ağzımın sıcak, ıslak boşluğuna yönlendirdiğinde shaftının etrafında kapattım.

Ulaşabildiğim her yerini hızla dilleyerek geri çekilmesini bekledim ve ucunu emdim. Sertçe. Homurdandı ve Keys hızlı ve derin bir şekilde içime girerek beni şaşırttı. Beni ileri itti

Mürekkep'in sikinin üzerine, biraz öğürmeme neden oldu ama buna alışmıştım. Gözlerimi yaşartan beklenmedik hareketlere alışkındım - üçü de dağınık saksoları severdi, yani bu sıra dışı bir şey değildi.

Keys üçü için de beni becerirken Ink saçlarımı tuttu. İşte bu noktada yaşı işe yaradı. Yemin ederim, Keys'in boşalması uzun sürüyordu. Bazen beni acıtıyordu ama çoğu zaman boşalmama yetecek kadar uzun sürüyordu. Yani, orgazm olmak için yaratılmamıştım ve onun azmi ve dayanma yeteneği genellikle boşalmama yardımcı oluyordu.

Ink'in aletini yutarken, Saint ellerimi tutup beni onun üzerinde sallarken, Ink'in beni dik tutmak için saçlarımı tutmasına güvenerek inledim.

Akut kırılganlık beni hayal edebileceğimden daha yükseğe çıkardı ve Keys öncekinden biraz daha derine daldığında, orgazm beni maviden vurdu.

Her ne yaptıysa, Ink'in sikiinde boğulmama ve Saint'in sikine kenetlenmeme neden olan bir ecstasy dalgası başlattı.

Üçümüz birbirimizin etrafında patlarken, hepsi Keys sayesinde, içimdeki balonun patladığını hissettim ve bu olduğunda iğrenerek inledim çünkü bundan nefret ediyordum - her zaman anal ile oldu. Her zaman fişkirtmama neden oluyordu ve onlar seviyor gibi görünseler bile bu iğrenç ve iğrençti.

Neler olduğunu fark eden Keys, "Bırak nefes alsın, Ink," diye mırıldandı.

Ink anında bıraktı ve ben de hızla yutkundum, ağzım hala onun dölüyle doluydu, bu arada ben de uzun ve derin bir şekilde inledim. İçimdeki basınç yoğundu, her ikisi tarafından da içime girilmesinin verdiği dolgunluktan bile daha yoğundu. Bu bana patlayacakmışım gibi hissettirdi ve son zamanlarda patladıktan sonra bu sadece rahatsız ediciydi.

Zevk damarlarımda dolaşp sinir uçlarımı yok ederken kendimi yeniden düzenlenmeye bıraktım.

Keys çekildikten sonra beni kollarına aldı ve bağlantılı banyoya taşıdı. Duşa o zamandan beri Saint'in çabucak açtığı üstü açılır bir küvet eklenmişti. Soğuk su ısıcağa dönüşürken Keys beni sıkıca tuttu ve o da benimle birlikte banyoya girerken aynı sıkılıkla ona sarıldım.

Etrafımda, iyi yağlanmış bir takım gibi hareket ediyorlardı. Ink'in çarşafı değiştiğini ve işi bittiğinde bize katılacağını biliyordum. Saint hızlıca bir duş aldı, ki bu muhtemelen çok garip bir durumdu.

spor salonunda düştüğü için alçıya alınan bacağı, banyonun kenarına dönmeden önce. Yere kayarken kendini duvara yaslayarak oturdu ve kendime geldiğimde Keys ile onun kaşınan alçıları ve bisikletleri hakkında konuştuklarını duydum.

Duşun tekrar açılma sesi bana çarptığında, sonunda gözlerimi açtım ve Saint'in "İşte orada," dediğini duydum.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hiç adil değil."

Sırıttı. "Seks tanrıları olmamıza engel olabilir miyiz?"

Kıs kıs gülmek zorunda kaldım ama yüzümü ondan uzağa, mavi fayanslı duvara çevirerek ifademi gizledim. Böyle anlarda kendimi hep çok utangaç hissedirdim, bana hissettirdiklerinin altında ezilirdim.

"Onu rahat bırak," diye azarladı Ink ama havlulanırken sesindeki espriyi duydum.

Yüzümü ona döndüm, rüzgârda sallanan aletini gördüm ve bunun ne zaman olduğunu merak ettim. Yatarken boxer giymeyi ne zaman bıraktıklarını tam olarak bilemiyordum. Hiçbir zaman kılıçlarını çekmemişlerdi ama artık örtünmüyorlardı da.

Sanırım bunun nedeni hepimizin birbiriyle barışık olmasıydı ve ben bunu seviyordum. Aramızda bir samimiyet damarı oluşmuş, benim nerede başlayıp onların nerede bittiğinden emin olamayacağım kadar etrafımızı sarmıştı.

Bu artık benim etrafımda değil, hepimizin etrafında kurulmuş bir aileydi.

Mürekkep'in ne kadar güzel olduğunu görünce iç geçirdim. Yıllardır dövme yaptırmamıştı ve ben de boş zamanlarımda sırtına takılacak bir şey üzerinde çalışmakla meşguldüm. Bu ona bir yıldönümü hediyesi olacaktı ama Keys ve Saint için de hediyelerim vardı. Keys tasarımının annesi olduğunu biliyordu, peki ya Saint? Bir kaplan parçası alacağını bilmiyordu. Kaplanları sevip sevmediğinden bile emin değildim ama bana onu hatırlatıyordu. Yavaş yanar, ama öfkelendiğinde? Cehennem hızlı ve ölümcüldü.

Tekrar azmak istemediğim için düşüncelerimi hızla bu düşünceden uzaklaştırarak, "Artık yatabilir miyiz?" diye mırıldandım.

Güldüklerinde hemen yıkandım. Bana karşı bu kadar hassas olmalarını seviyordum. Bunu benim için yapmalarının nedeni vücudumdaki her sinir ucunu kısa sürede kaynaştırdıklarını bilmeleri idi.

Mürekkep beni banyodan çıkardığında, Aziz beni kuruturken ona sarıldım. Bazen onları yeterince sevdiğimi söylemediğimi düşünürdüm ama bunu gösterdim. Her öpücüğümle, her dokunuşumla onlara sevgimi aşıladım.

Ve Ink beni yatağa yatırdığında, Saint ve Keys'in yakında arkamda olacağını bilerek ona sarıldım.

Bu hep vardı.

Beni her zaman korur, güvende tutar, sevgileriyle beslerlerdi ve bu yüzden olacıklardan korkmadan uyuyabilirdim.

Neden geçmişten korkmadan gözlerimi kapatabildiğimi.

Bu adamlar benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimdi.

Hayatımın geri kalanını onlara bunun için ne kadar minnettar olduğumu göstererek geçirirdim.

Ve bu bir sözdü.

Mürekkep

Ertesi gün ona "Sana bir hediyem var" dedim.

Keys'in annesinin dövmesindeki ayrıntıları yazmayı bırakırken bana kaşlarını çattı. Yeterince iyi olmasını bekleyeceğini söylemişti ve yaklaşık altı ay önce hazır olmasına rağmen, bunun ne zaman olacağına karar vereceğini söyleyerek şimdiye kadar beklemişti.

Mükemmellikti. Gerçek mükemmellik. Ve böyle saçmalıkları pek sık söylemezdim. Ama Tanrım, bu bir sanat eseriymiş ve sadece onun iddiasını daha fazla hissetmek için değil, aynı zamanda benim aracım olan mürekkebin onunla olan bağlantısına sahip olmak için onun tarafından bazı çalışmalar yaptırmam gerektiğini biliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerini kısarak bana bakarken bir yandan da alnına yapışmış bir tutam saçını çıkarmak için nefesini üflüyordu. Keys, artık onu mürekkeplemeyi bıraktığı için dik bir şekilde kıvrıldı ve diğer kolunu başının arkasından çekerek uzandı ve bu görevde ona yardım etti.

"Hediye. Sana söylemiştim," dedim.

Ayağa kalktı, kot şort ve yelekten oluşan üniforması içinde mükemmeldi. İki yıl boyunca onu başka bir şeyle gördüğümünden emin değildim... evlendiğimiz gün hariç.

Kırk saatlik bir yolculuktan sonra Vegas'ta Kral tarafından evlendirilmişti. Üzerinde uçuşan bir elbise vardı, bir tür melek gibi görünüyordu.

Bize doğru yürürken topuklarının etrafında dönen keten kumaş. Belgede adı yazılı olan bendim ama Keys ve Saint de benimle birlikte mihrapta bulunmuş ve şahitlerimiz olmuşlardı.

Artık her birimiz için birer tane olmak üzere üç yüzük takıyordu ve bunlar onun stres çarkı versiyonuydu. Onun onlarla oynamasını izlemekten her zaman zevk alırdım, çünkü onu cezalandırdıklarını biliyordum.

Çantayı masanın üzerine koyduğumda ona "Gel ve aç" dedim. Kaşları şüpheyile çatılmıştı ama bunun nedeni Keys denen aptalın bu yıl Sevgililer Günü'nde ona ketçaplı bir hediye vermiş olmasıydı.

yüz.

Onu korkuttuğu için omzuna yumruk attığında onu alkışlamıştım ve tabii ki serçe parmağını kırdığında da onu suçlamıştım.

"Bu hediye hazırlanırken hiçbir ketçap zarar görmedi," diye dalga geçti Saint, bacaklarını banketin üzerine uzattığı kabindeki yerinden. İdiot iki hafta önce bacağını kırmıştı ve o zamandan beri kaşıntıdan şikâyet ediyordu. Neredeyse kaşıntının onu kırıktan daha çok rahatsız ettiğini düşünecektim ama daha önce Haziran ayında alçıya alındığım için acısını hissediyordum.

"Oh." Bu onu teşvik etti ve çantayı açtığında gözleri büyüdü. "Ne oluyor lan?"

"Bunlar, evdeki masraflarımızı karşılamak için ödediklerimiz dışında, son üç seferden elde ettiğimiz kazançlar," diye açıkladım.

Kaşlarını çattı. "Ne olmuş yani?"

"Yani... burada üç yıllık eğitim ücreti var."

Kızın ağzı açık kaldı. "Ha?"

Keys yataktan yuvarlandı ve kadın ona ters ters baktı. "Kıpırdama, seninle işim henüz bitmedi."

İtaat etmedi, onun yerine yanına gitti ve bir kolunu omuzlarına attı. Serbest eliyle cebinden bir mektup çıkardı. Mektubu kıza uzattığında, kız önce ona sonra mektuba baktı ve okumaya başladı.

"Yapmadın."

"Yaptık," diye karşılık verdi. "Hazırsınız."

Ona göz kırptı, sonra baykuş gibi bir bana bir de Aziz'e baktı. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyoruz. Biz de geliyoruz."

Ama yine başını salladı. "Bu kadarı çok fazla."

Keys'in kolunun altından sıyrılıp yere çömeldiğinde ve kışının üzerine düşüp resepsiyon masasına yaslandığında şaşırmadım.

Onun önünde çömeldi ve ben de öyle yaptım. Her iki yanında yer alarak burada olduğumuzu ve hiçbir yere gitmeyeceğimizi belli ediyordum.

"Hazırsın," diye
tekrarladım. "Değilim."

Saint, "Vegas'a gittin," diye seslendi ve oturduğu yerden kaşlarını çatarak bana bu işin dışında kalmaktan ne kadar nefret ettiğini anlattı. Ben de anladım. Üçümüze daha önce olduğundan daha az ihtiyacı vardı, ama şimdi farklı bir şekilde daha fazla.

Hâlâ kâbuslar görüyordu ama gece terörleri artık çok daha azdı. Yatağın altına saklanmadan uyuyabiliyordu ve bir gün annesininkine rakip olacak bir ağız geliştirmişti.

Ama o hala bizim Ama'mızdı.

Azizimiz hâlâ günahkâr kıyafetleri içinde.

"Evet, ama bu? Yani, çok uzak ve ben burada mutluyum!"

"Sonra burada yine mutlu olabilirsin," diye karşı çıktım ve uzanıp elini tuttum. Yüzükleriyle oynarken, "Mezun olduktan sonra geri geleceğiz. Sonsuza kadar değil."

"Peki ya MC?"

"Yaşama şeklimiz MC'nin bizim için sizden daha önemli olduğunu mu söylüyor?" Keys törpüledi.

"Dört yıl oldu!"

Omuz silktilim.

"Ne olmuş yani?"

"Peki ya burası?"

"Döndüğümüzde burada olacak," diye tekrarladım. "Orada da bir şeyler açamayacağımızı kimse söyleyemez. Uluslararası ilgi çekiyoruz, bebeğim. Sanırım nereye gidersek gidelim bizi takip edecekler."

Bana bakarken gözleri iri, şaşkın ve kararsızdı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Birkaç ay önce. Durumu anlattık ve bursun artık olmadığını anladığımızı söyledik. Onlara portfolyonuzu gösterip sizi tekrar kabul edip etmeyeceklerini sorduk. Evet dediler. Paramız var ve babalarınız bize bir adım geri çekilmemiz için onay verdi, böylece devam edebilirsiniz."

"Bu çok fazla," diye tekrar nefes aldı ve kabul mektubuna baktı. "Rhode Island çok uzakta."

"Hâlâ anlamadın mı bebeğim? Ev bizim o l d u ğ u m u z yerdir," diye hırladı Keys.

O kadar uzun süre ona baktı ki endişelenmeye başladım, sonra nefesi düzleşti. "Haklısın. Sen benim evimsin. Rutherford değil, MC değil."

"Doğru," dedim ona sertçe.

Ve Saint'in alçısının sonunda kulübedeki banktan kalkıp karşıya geçerken çıkardığı takırtılı ses beni şaşırtmadı.

Gözlerini ona dikti. "Emin misin?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Tek söylediğim "Yüzde yüz," oldu. "Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Keys.

Yutkundu, mektuba baktı ve kabul notunu bir kez daha okurken gözleri doldu.

Sonra gülümsemesi belirdi ve bulutların arkasından görünen güneş gibi, "Üniversiteye gidiyorum" diye fısıldarken bizi sıcaklığıyla yıkadı.

Son... Yoksa öyle mi?

Bu düet tamamlandı. Ancak, insanlar bana Ama'nın kardeşlerinin hikayelerini yazıp yazmayacağımı sordular...

Asla asla deme. Ama sorarsanız, bu aileyi ve bu kirli MC'yi yeniden ziyaret etmeyi çok isterim.

Diva okuyucu grubuma katılın, www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas, OR, ne düşündüğünüzü söylemek için bana serenaakeroyd@gmail.com adresinden e-posta gönderin.

AYRICA SERENA AKEROYD TARAFINDAN

Sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları öğrenebileceğiniz Diva okur grubumda görmeyi çok isterim. [Buradan](https://www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas.

Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

Sizi orada görene ya da bana bir e-posta veya PM yazana kadar, işte okumanız için daha fazla kitabım...

Seks Kaseti (*Helen Scott ile birlikte yazılmıştır*)

Profesör

Caelum Akademisi

Yedi Dilek Sekiz

Ruh

Dokuz Hayat

HawkRidge Lisesi

Beni Sevmeye Cesaret Et

Yaramaz Nookie

Günahkârca

Onların

Günahkârca

Ustalaşmış

Tanrılar Şehre Geri Döndü

Hades'ten daha sıcak

Güneş Apollo'nun Etrafında Dönüyor

Beş Nokta, Cehennem

Mutfağı Vidalı Düet

Siktir Et Beni

Pis herifler

Filthy Hot (ÇOK YAKINDA)

FourWinds

Vampirlerin Kraliçesi

Veronia Krallığı

Perry ve Prensleri

Majesteleri, Prenses Perry Çok

Yaşa Kraliçe Perry -

QUINTESSENCE

Onlar Tarafından

Büyülenmiş Onlar

Tarafından

İyileştirilmiş Onlar

Tarafından İbadet

Edilmiş Onlar

Tarafından

Korunmuş Onlar

Tarafından Sevilmiş

QUINTESSENCE: Devam Filmleri

Sawyer

Andrei

Kurt

Sean

Anchor Pride Serisi Caden

McKinnon'ın Eşi Tarafından

Sahiplenildi

Korsakiler

Üç Kişi Asla Daha İyisini

Bilecek Kadar Yaşlı Değildir

Federasyon

Madison'da Yapılan Bir Menajerlik

La Belle sans La Bete Serisi

Menaj Malzemesi

Son Derece Modern Bir Menage

Sonsuza Kadar Onların

Sırlar ve Yalanlar

TriAlpha Günlükleri

Köken

Trinity

Triskele

Triad

Triumph

Trierna

TriAlpha

Los Lobos

Ham Dokunuş

The Salsang Chronicles (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Lekelenmiş

Egolar

Lekelenmiş

Kalpler

Lekelenmiş

Zihinler

Lekelenmiş

Bağlar

Lekelenmiş

Ruhlar